RITA HERRON

Logodnä falsa

ALCRIS

Prolog

Sunetul ascuţit al saxofonului care se auzea strident în noapte a fost urmat imediat de armoniile minunate ale orchestrei. Toată lumea se distra si era multa învălmăşeală. Oamenii cântau, dansau şi râdeau cu poftă în jurul lui Jo Marie Early în timp ce aceasta se chinuia să treacă de Tulane Avenue. Dorind să vadă parada, ajunsese exact la timp pentru a vedea carele alegorice puternic luminate, răspândindu-şi strălucirile când traversară bulevardul. Acum era prinsă în mulţimea care le urma, cu toate că avea intenţia să meargă în direcţia opusă. Era marea sărbătoare a ultimei zile înainte de postul Paştelui. Evenimentul fusese precedat de două săptămâni în care se desfăşuraseră parade şi baluri. în această seară, festivităţile culminaseră într-o frenezie de cântece, dansuri minunate şi o mulţime de oameni mascaţi care se distrau pe străzile împodobite sărbătoreşte.

New Orleansul părea un oraş al nebunilor în această perioadă a anului, deoarece paradele şi distracţiile atrăgeau o mulţime de oaspeţi străini. După cei douăzeci şi trei de ani pe care-i petrecuse aici, Jo Marie îşi spusese că ar fi trebuit să fie obişnuită cu aceste serbări zgomotoase din oraşul pe care-l iubea atât de mult.

Oare cum ar fi putut sa le critice daca si ea participa la ele? în această seara, daca va reuşi sa scape din mulţime, se va duce la o petrecere mai intima, îmbrăcată ca Florence Nightingale. Nu era un costum foarte original, însă era tot ce reuşise să facă într-un timp destul de scurt. Chiar în această dimineaţă plecase din Minnesota, pe o furtună de zăpadă, pentru a ajunge aici unde aflase că Kelly Beaumont, colega ei de cameră, era internată în spital pentru o operaţie de amigdale. îngrijorată, Jo Marie se îmbrăcase repede întruna din uniformele de soră medicală ale lui Kelly, pentru ca după vizita la spital să poată merge direct la petrecere.

Privind în jur alarmată, Jo Marie observă că era împinsă de mulţime în direcţia opusă spitalului.

- Vă rog, lăsaţi-mă să trec! strigă ea încercând să-şi facă loc prin marea de oameni care o ducea cu ea.

- în ce direcţie? îi răsună la ureche o voce gravă de bărbat. Vreţi să mergeţi într-acolo? o întrebă acesta arătând în direcţia spitalului.

- Da... vă rog.

Vocea se dovedi a fi a unuia dintre cei trei bărbaţi tineri care îi făcură puţin loc lui Jo Marie şi o ajutară să se îndrepte în direcţia dorită.

Se întoarse râzând spre ei şi descoperi că erau îmbrăcaţi în costume vechi de cavaleri. Erau nişte costume de gentlemani care-şi purtau armele la piept şi săbiile agăţate de mijloc.

- Cei trei muşchetari la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

- Vă mulţumesc că m-aţi salvat, bunilor domni! strigă Jo Marie pentru a se face auzită prin zgomotul puternic al străzii.

- Care este destinaţia dumneavoastră?

Abia auzind întrebarea, Jo Marie arătă spre spital.

- Atunci, lăsaţi-ne să vă conducem, se oferi amabil cel de-al doilea tânăr.

Jo Marie nu ştia dacă trebuie să aibă încredere în cei trei bărbaţi care purtau pelerine roşii. Dar era sărbătoare şi ştia că această întâmplare o va face pe Kelly să râdă, iar acesta era un
lucru pe care colega ei de camera nu-l mai făcuse de mult timp.

Cei trei tineri formară un cerc protector în jurul lui Jo Marie şi o ajutară să treacă de cealaltă parte a străzii, împingându-i pe cei ce le stăteau în cale, atunci când era necesar.

Privind pancarta de metal care marca ieşirea din cartierul franţuzesc, Jo Marie realiză că eroii ei o scoseseră din mijlocul sărbătorii şi erau, aparent, mai interesaţi s-o captureze pentru ei, decât s-o ajute să ajungă la spital.

- Am luat-o pe un drum greşit! ţipă ea.

- Este o scurtătură, îi explică amuzat cel mai înalt dintre ei. Ştim de la mai multe persoane că acest traseu este foarte folosit de asistente.

Nelăsându-se prinsă în jocul lor, Jo Marie rupse cercul, se îndepărtă de galanţii cavaleri şi merse repede, atât cât îi permitea uniforma strâmtă. Buclele negre ale părului ei scăpaseră din cocul îngrijit şi acum îi încadrau faţa mică. Le îndepărtă cu degetele, nepăsându-i deocamdată de coafura stricată.

Paşii apăsaţi din spatele ei o avertizară că cei trei muşchetari nu renunţaseră la jocul lor. Neliniştită, începu să fugă pe stradă spre spitalul care se afla destul de aproape, ajunse în parcarea acestuia şi se lovi de ceva solid.

Jo Marie era zăpăcită şi-i trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că se lovise de ceva cald şi puternic. îşi ridică privirea şi ochii ei căprui descoperiră un bărbat extrem de atrăgător. în timp ce-i privea ochii cenuşii, el o prinse de umeri ca s-o susţină.

- V-aţi lovit? o întrebă cu o voce adâncă, gravă, dar vibrantă, chiar senzuală.

Jo Marie clătină din cap.

- Dar dumneavoastră?

Bărbatul acesta avea ceva care o făcea să nu-şi poată dezlipi privirile de el. Dându-şi seama de acest lucru, Jo Marie îşi adună toate puterile ca să-şi întoarcă privirea. Nu era foarte înalt şi de aceea n-a fost nevoie să-şi ridice prea mult capul ca să-l privească.

Părul îi era castaniu, nu cu mult mai deschis faţa de nuanţa ei. Nu era peste măsură de frumos. Nu în sensul eleganţei. Felul în care arăta şi hainele pe care le purta îi dezvăluiau lui Jo Marie un bărbat sănătos şi muncitor, plin de viaţă şi tandru. Sprâncenele îi erau dese şi destinse, iar buzele erau destul de pline.

Nu era foarte înalt, nu era brunet, nici extrem de frumos, dar personifica toate visele lui Jo Marie.

Nici unul dintre ei nu se mişcase din loc. Jo Marie încremenise. Toate visele ei naive de şcolăriţă parcă i se adevereau. El era idealul care-i acaparase gândurile şi imaginaţia, bărbatul pe care şi-l dorea, aşa cum fusese Rhett Butler pentru Scarlett O'Hara, Heathcliff pentru Catherine...

- V-aţi rănit? o întrebă el trezind-o din visare în timp ce o privea cu ochii lui cenuşii ca marea în furtună, în care se citea îngrijorare.

- Nu, îl asigură ea clătinând din cap şi silindu-se

să nu-l privească. Cei trei cavaleri descoperiseră o altă femeie atrăgătoare care le atrăsese atenţia şi nu o mai urmăreau.

Mâinile lui încă o mai ţineau de umeri.

- Sunteţi asistentă? o întrebă el încet.

- Sunt Florence Nightingale, îl corectă ea zâmbind.

El îi ridică bărbia cu un deget.

- Ne-am mai întâlnit vreodată?

- Nu, îi răspunse ea. însă trebui să-şi muşte limba pentru a nui spune că-i apăruse odată în cel mai romantic dintre visurile ei. Dar probabil că ar fi râs de ea. Cine n-ar fi făcut-o? Jo Marie nu mai era o adolescentă visătoare, ci o femeie care nu mai asculta de mult poveştile romantice.

Ochii lui pătrunzători îi studiau faţa parcă pentru a-i memora fiecare detaliu, căutând ceva ce nu găsea. Părea surprins de această întâlnire, la fel ca şi ea.

- îmi amintiţi de o pictură pe care am văzut-o, zise el clipind, mirat de faptul că vorbise în şoaptă.

- Nimeni nu mi-a pictat vreodată portretul, murmură Jo Marie parcă uluită de atracţia stranie dintre ei.

Ochii lui se îndreptară apoi spre neastâmpăraţii muşchetari.

- Fugeaţi de ei?

Jo Marie nu-şi putea reveni din uimire.

- Da.

-Atunci înseamnă că v-am salvat.

Jo Marie confirmă spusele lui, în timp ce un grup mare deghizat în mirese şi miri trecu pe stradă chiar prin dreptul lor. Dar ea nici nu-i observă. Atenţia îi era acaparată de felul în care acest bărbat mult visat o studia.

-Fiecare erou merită câte o recompensă, spuse el.

Ea îl privi fără să-şi dea seama ce doreşte.

-Ce vreţi să spuneţi?

-Asta.

Lumina felinarului din stradă fusese acoperită de capul lui frumos, razele aurii nemaiajungând până la ea. Buze fierbinţi le acoperiră pe ale ei, ţinându-le prizoniere, şi sărutând-o cu pasiune.

Undeva departe, în mintea ei, Jo Marie realiză că ar trebui să-l îndepărteze. Un bărbat pe care nu-l cunoştea o săruta înfocat. Iar senzaţia pe care i-o provocau buzele lui era una pe care n-o mai întâlnise niciodată... Era un vis care devenea realitate.

în jurul ei se auzeau voci care cântau şi până să-şi dea seama de unde veneau, sărutul se întrerupse brusc.

Cei trei muşchetari, împreună cu alţi tineri mascaţi, cântau şi dansau rumba. înainte de a putea protesta şi de a se nelinişti de ceea se întâmplă, Jo Marie fusese luată de talie şi forţată să se alăture celor care cântau, în şirul mare care se formase.

Ochii ei căprui îl zăriră pe bărbatul mult visat şi descoperi că acesta o căuta prin mulţime, împingându-i pe dansatori în toate părţile. Disperată, Jo Marie simţea nevoia să se elibereze dar nu reuşea. Striga în zadar, pentru că vocea îi era acoperită de cântecul celorlalţi. Lungul şir de dansatori o luă după colţul străzii, ducând-o şi pe ea. Ultima privire spre bărbatul visurilor ei îl surprinsese pe acesta făcându-şi loc prin mulţime ca s-o găsească, însă era prea târziu. Şi Jo Marie îl pierdu din vedere.

Capitolul 1

- Iar ai privirea aceea ciudată, se plânse Kelly Beaumont privind-o insistent. Pot să jur că de fiecare dată când vii să mă vezi la spital, ţi se întâmplă ceva.

Jo Marie se strădui să zâmbească, dar buzele ei tremurau din cauza efortului.

- E numai imaginaţia ta.

Chiar dacă Jo Marie dorea să creadă că-i răspunsese sincer, trebuia să recunoască adevărul din spusele prietenei sale. Fiecare vizită la spital îi aducea aminte de seara aceea. Cu fiecare clipă care trecea, în mintea ei încolţea şi creştea din ce în ce mai mult ideea că se va întâlni din nou cu bărbatul visurilor ei. Fiecare cuvânt, fiecare mişcare pe care-o făcuse el i se întipărise în minte, retrăind de nenumărate ori acele momente până când ajunsese să fixeze fiecare detaliu. Jo Marie nu povestise nimănui despre acea noapte de sărbătoare. Vrusese de mai multe ori să i se confeseze lui Kelly, dar nu-şi găsise niciodată cuvintele potrivite. Seara târziu, când se pregătea de culcare, faţa acelui bărbat fermecător îi apărea înaintea ochilor şi adormea cu el în gând.

Jo Marie nu înţelegea de ce acest bărbat intrase atât de brusc în viaţa ei şi de ce avea un efect atât de straniu asupra ei. Dintr-o dată, acele câteva clipe ajunseseră s-o domine. Şi de ce acel scurt timp pe care-l petrecuse cu el, o făcuse să se găsească pe sine? Probabil că în viaţa oricărei femei există un bărbat făcut să-i aducă fericirea.

- ... mâine e Ziua Recunoştinţei, iar apoi Crăciunul e foarte aproape, îi întrerupse Kelly gândurile. Zgomotul unei motociclete trecând în viteză le făcu pe amândouă să se strâmbe. Pe cât

posibil, ele preferau să ia autobuzul, dar acum se hotărâseră să facă o plimbare la începutul week-endului.

- Unde s-a dus anul? comentă absentă Jo Marie. Acordase puţină atenţie traficului aglomerat în timp ce mergeau încet, cu toate că se însera, până în centru. Metroul le-ar fi lăsat chiar în faţa apartamentului cu două camere pe care-l împărţeau.

- L-am văzut pe Mark azi, spuse Kelly pentru a rupe tăcerea.

Ceva din felul în care vorbise Kelly o făcu pe Jo Marie să se întoarcă spre ea.

Nu era nimic neobişnuit în faptul că fratele ei, doctor rezident în Tulane, s-a întâlnit cu Kelly. Oricum, lucrau în acelaşi spital.

- Oh, s-a terminat cel de-al treilea război mondial? o întrebă Jo Marie, care nu înţelegea cum pot găsi două persoane atât de multe lucruri pe seama cărora să se certe. După trei ani de zile renunţase să se mai întrebe de ce Mark şi Kelly nu se înţeleg niciodată. Spunându-şi doar că ar trebui să se despartă, încetase să mai caute o explicaţie. Nici unuia dintre ei nu-i era caracteristic un astfel de comportament. Kelly era o asistentă medicală dedicată meseriei, iar Mark un doctor priceput. Dar când erau împreună se purtau precum câinele cu pisica. într-un timp, crezuse despre ei că erau interesaţi unul de altul. însă după câteva luni de certuri constante fusese nevoită să-şi dea seama că singurul lor lucru comun era o reacţie nervoasă.

- Ce ţi-a spus Mark?

în clipa aceea, Kelly întoarse capul în altă direcţie.

- Oh, nimic deosebit.

Tonul scăzut şi stăpânit cu grijă al prietenei sale

nu reuşi s-o păcălească pe Jo Marie. Dacă Kelly era iritată, însemna că Mark fusese neîndurător. El nu voia să fie crud sau s-o supere, dar îi plăcea s-o sâcâie pe Kelly pe tema averii familiei ei. Şi asta nu pentru că banii sau poziţia socială ar fi avut vreo importanţă pentru Kelly.

- Vrei să spui că iar a glumit în legătură cu faptul că te joci din nou de-a asistenta? o întrebă ea, ştiind că aceasta era şicana preferată a lui Mark.

Kelly ridică unul din umerii ei delicaţi.

- Uneori mă gândesc că probabil mă urăşte, şopti ea pretinzând că vedea ceva important în vitrina unui magazin.

Vocea ei abătută atrase atenţia lui Jo Marie.

- Nu te supăra pe Mark. Nu spune asta cu răutate. îi place să te necăjească. Ar trebui să auzi ce spune despre munca mea... sau crezi că un agent turistic nu face nimic altceva în afară de a ţine în mână broşuri prezentând staţiuni aflate la tropice?

Râsul scurt al lui Kelly nu era deloc convingător.

Jo Marie hotărî că trebuie să aibă o discuţie cu fratele ei mai mare. Nu trebuia să glumească pe seama lui Kelly aşa cum o făcea cu sora lui. Kelly nu ştia cum să reacţioneze. Ca fiică a unui mare fabricant din Sud, fusese răsfăţată şi alintată aproape toată viaţa ei. Avea un frate mult mai mare şi se pare că această diferenţă de vârstă nu dusese la prea multe conflicte. Având patru fraţi, Jo Marie era obişnuită cu şicanele lor şi putea să le facă faţă.

Apartamentul era primitor şi liniştit, faţă de aglomeraţia de pe strada. Jo Marie şi Kelly se gândiră că parcă scăpaseră dintr-o furtună. Clădirea cu două etaje avea apartamente multe şi fusese construită după modelul uneia descrise în celebrul roman Pe

aripile vântului. Emana savoarea vechiului Sud şi nu avea probleme cu reparaţiile ca majoritatea altor clădiri de aceeaşi vechime. în clipa în care intrară pe uşă, Kelly se îndreptă imediat spre camera ei.

- Dacă nu te superi, eu mă duc să-mi fac bagajele.

- Nici o problemă, răspunse Jo Marie, scoţându-şi pantofii cu tocuri joase. Aşezându-se pe locul ei preferat, îşi rezemă capul de spătar şi închise ochii. Traficul de pe străzi şi ziua de muncă istovitoare trecuseră, şi acum încerca să-şi relaxeze fiecare muşchi.

Zgomotul duşului din baie nu o surprinse pe Jo Marie. Kelly dorea să plece dimineaţa devreme. Familia ei locuia într-o vilă ultramodernă pe şoseaua Lakeshore. Casa se afla pe malul lacului Pontchartrain. Jo Marie fusese acolo o singură dată. îi fusese de-ajuns ca să realizeze că afacerile cu bomboane aduceau mult profit.

Jo Marie era sigură că Charles Beaumont nu fusese de acord ca singura lui fiică să se mute într-un apartament cu o „nimeni“ ca ea, însă când aflase că este cea mai mare stră-stră-strănepoată a lui Jubal Anderson Early, un colonel din armata confederată, se liniştise. La un moment dat, în timpul războiului civil, colonelul Early salvase de la moarte un tânăr din familia Beaumont. în urmă cu o sută şi ceva de ani, Early era un nume foarte respectat.

Ascultând colinde de Crăciun, Jo Marie intră în bucătărie şi scoase sucul de portocale din frigider.

- Vrei şi tu un pahar? strigă ea la Kelly care tocmai ieşea din baie îmbrăcată într-o rochie de casă scurtă din bumbac şi un prosop făcut turban peste buclele ei blonde. Privind-o cu atenţie pe prietena sa, Jo Marie puse sucul pe masă.

- Ai plâns, constată ea.

Locuiau împreună de trei ani şi în afară de o mică supărare sentimentală, n-o văzuse niciodată pe Kelly plângând.

- Nu, mi-a intrat ceva în ochi, răspunse aceasta strâmbându-se.

- Atunci de ce ai nasul atât de roşu?

- Probabil că am răcit, îi oferi Kelly o scurtă explicaţie, după care se întoarse repede în camera ei.

Sprâncenele lui Jo Marie se încruntară... Asta era isprava lui Mark. Era convinsă că din cauza lui era Kelly atât de necăjită.

Ceva nu era în ordine în relaţia dintre ei doi. Kelly nu era o frumoasă şi delicată fată din Sud, care să nu poată rezista unei provocări. înseamnă că Mark o supărase rău. Kelly era o tânără răbdătoare însă totul are o limită. Jo Marie o urmărise de multe ori în lupta cu pacienţii ei şi pentru câteva cauza politice. Fata aceasta nu se lăsa intimidată cu uşurinţă. După Ziua Recunoştinţei, Jo Marie o va ajuta să depăşească momentul şi să găsească o soluţie. Ca soră a lui Mark, Jo Marie era deja obişnuită cu glumele lui proaste. Singurul fel în care putea să-l potolească era să-i răspundă cu aceeaşi monedă. împreună cu Kelly, îi va da o lecţie lui Mark.

- Vrei să pregătesc ceva de mâncare înainte să pleci spre părinţii tăi? strigă Jo Marie din bucătărie. Stătea în faţa frigiderului şi privea ce aveau acolo. Ce spui de o supă şi un sandviş?

- E plictisitor, i-o întoarse Kelly. Nu mi-e foame.

- Opt ore de muncă în sala de operaţii şi nu ţi-e foame? Iar ai probleme cu amigdalele?

- Le-am scos, îţi aminteşti?

Jo Marie oftă. Da, îşi amintea perfect. Chiar prea

bine. Se afla în faţa spitalului şi aproape se lovise de bărbatul visurilor ei. Gânduri despre el îi invadară din nou mintea, făcând-o să-şi scuture capul pentru a scăpa de imaginea lui.

Îşi pregătise cina şi acum stătea în faţa televizorului privind ştirile serii, când reapăru Kelly.

- Plec acum.

- Bine, spuse Jo Marie neluându-şi ochii de la televizor. Sărbători fericite, nu mânca prea mult curcan şi condimente.

- Nu da vreo petrecere nebună acum, când sunt plecată.

Asta era una dintre micile lor glume. Jo Marie nu mai
ieşise de mult din casă. Asta de la... acea seară de sărbătoare. Kelly nu putea înţelege această schimbare a prietenei sale şi o întreba mereu de ce dintr-o dată n-o mai interesează viaţa socială.

- Oh, Kelly... să nu uit, spuse Jo Marie zâmbindu-i poznaş... să-mi aduci nişte praline, te rog. Acum sunt sărbătorile, deci putem face o excepţie la dulciuri, nu-i aşa?

în orice altă ocazie, Kelly ar fi făcut observaţia că a crescut cu bomboane şi că detestă gustul lor dulce. însă pralinele erau slăbiciunea lui Jo Marie, dar şi celelalte bomboane pe care le aducea mereu erau ronţăite înainte ca ea să guste vreuna.

- Sigur că da, încuviinţă Kelly, după care plecă atât de repede încât Jo Marie nici nu realiză. întorcându-şi privirile spre ştiri, Jo se gândi că trebuie neapărat să discute cu fratele ei.

La ora şapte sună cineva la uşă... Jo Marie tocmai îşi lăcuise unghiile cu un roşu strălucitor. Oftă nemulţumită şi introduse pensula în sticluţa mică.

însă înainte de a ajunge la uşă, fratele ei intră ca o vijelie în apartament şi se trânti pe canapea exact pe locul ei preferat.

- Intră şi simte-te ca acasă, comentă Jo Marie îmbufnată.

- Presupun că nu ai nimic de mâncare, spuse acesta în timp ce ochii lui căprui cercetau bucătăria. Toţi copiii din familia Early aveau aceiaşi ochi căprui-închis.

- Ştii, aici nu este restaurant.

- Ştiu. Apropo, unde este sacul cu bani?

- Ce? întrebă Jo Marie derutată în timp ce-l privea de sus.

- Kelly.

Lui Jo nu-i plăcu remarca asupra averii familiei lui Kelly, dar îşi spuse că nu era momentul să comenteze. Fratele ei avusese o gardă lungă şi trecuse prin multe dificultăţi în ultimul timp.

- A plecat deja spre părinţii ei.

Un plescăit urmă anunţul lui Jo Marie.

- La dracu', Mark, aş vrea s-o laşi în pace pe Kelly. Nu este obişnuită cu felul tău agasant de a fi. Să ştii că acest lucru o deranjează foarte mult.

- Nu fac altceva decât să glumesc, se apără Mark. Kell ştie foarte bine acest lucru.

- Nu prea cred. Plângea în seara asta şi sunt sigură că e numai din vina ta.

- Kelly plângea? se miră el rezemându-se de spătarul canapelei şi încrucişându-şi braţele la piept. Dar n-am făcut decât o glumă.

- Asta e problema. Nu ai de gând să-i vorbeşti ca un om normal? întotdeauna o necăjeşti într-un fel sau altul.

Mark luă o revistă şi începu s-o răsfoiască, dar nu

înainte ca ea să observe că trăsăturile i se încordaseră.

- Ea este vinovată că nu încetez.

Dându-şi ochii peste cap, Jo Marie îşi continuă manichiura. Nu avea nici un rost să se certe cu Mark. El şi Kelly trebuie să ajungă singuri la o înţelegere. Dar asta nu însemna că ea nu are nici un cuvânt de spus în apărarea prietenei sale. Fratele ei avea şi puncte sensibile, iar Jo Marie va face totul ca prietena sa să le afle. Apoi va putea sta de-o parte pentru a vedea cum evoluează lucrurile.

Ocupată cu lacul roşu de unghii, nu observă cât de tăcut era fratele ei. Când întoarse privirea spre el, acesta avea o expresie îndurerată şi necăjită. Se încruntase din cauza gândurilor negre.

- Am pierdut un copil azi, îi mărturisi el aproape distrus. N-am putut înţelege cum s-a întâmplat. Nu din punct de vedere medical, n-am spus acest lucru. Orice se poate întâmpla.

Fusese adusa la spital săptămâna trecută cu o ruptură de apendice. Ştiam de la bun început că după operaţie avea şansa de a se reface şi va pleca. Se opri pentru a respira adânc. în adâncul sufletului, credeam că va reuşi. Era singura lor fiică. Lumina ochilor acelor părinţi. Dacă toată dragostea din inima acelei mame n-a putut învinge moartea, atunci la ce bun mai există medicina? La ce mai sunt eu bun?

Mark îşi mai pusese aceste întrebări, dar Jo Marie nu le cunoştea răspunsul.

- Nu ştiu, recunoscu ea cu un aer grav şi întinse mâna ca s-o strângă liniştitor pe a lui. Mark nu dorea să audă vorbe goale. Acum nu mai putea înţelege nimic. Nu acum, în momentul în care credea că într-un fel greşise faţă de fetiţă şi de părinţii ei. în aceste

clipe, îl privea pe fratele ei care era un doctor bun şi un caracter puternic, şi vedea îndoiala din ochii lui. Ea nu-i putea da nici un răspuns. Uneori nici măcar nu era sigură că-i înţelege bine întrebările.

După ce îşi trecu palmele peste faţa obosită, Mark se ridică.

- Sunt de serviciu mâine dimineaţă şi probabil că voi reuşi să scap mai repede decât astăzi. Spune-i mamei că voi încerca să ajung la timp. Dacă nu voi reuşi, tot ce vei putea face va fi să-mi păstrezi şi mie o porţie de mâncare.

Cunoscându-l pe Mark, îşi dădea seama că ar fi fost în stare să nu mănânce până mâine pentru a putea să se înfrupte la cină...

- Lasă-mă să-ţi pregătesc ceva acum, se oferi Jo Marie. După paloarea feţei lui, presupunea că Mark nici nu mai ştia de când nu mâncase ca lumea, nu o cafea şi ceva de ronţăit, între o sală de operaţii şi alta.

El se uită la ceas.A

- Nu am timp. îţi mulţumesc oricum. înainte ca ea să poată obiecta, el era deja la uşă.

Ce se întâmpla cu Mark? se întrebă ea absentă. în ultimul timp, trecuse de multe ori pe aici, însă pentru scurt timp. Şi asta nu pentru că apartamentul ar fi fost aproape de spital. Mark făcea un ocol destul de mare pentru ca s-o viziteze. Smulgându-se din gânduri, îl urmă până la uşa din faţă şi-l privi cum porneşte în viteză vechea lui maşină pe care-i plăcea atât de mult s-o conducă. După ce nu-l mai zări, Jo Marie se întrebă dacă nu cumva instinctele o părăsiseră, iar Kelly şi Mark aveau o mare afecţiune unul pentru altul. Mark venise în seara asta dintr-un motiv anume. Prima lui întrebare se referise la Kelly.

Abia mai târziu vorbise despre moartea copilului.

*

* *

- Jo Marie! o strigă mama ei din bucătărie. Vrei să faci tu piureul de cartofi?

în bucătăria mare a familiei era multă activitate. Masa albă din mijloc era plină cu platouri frumos aranjate, gata pentru a fi duse în sufragerie. Cartofii dulci şi mirodeniile puse în diferite sosuri aburinde împrăştiau o aromă delicioasă care alături de aceea a curcanului fierbinte umplea toată casa.

- Miroase extraordinar aici, declară Franklin Early, adulmecând apreciativ când intră în bucătărie pentru a-şi îmbrăţişa drăgăstos soţia.

- Afară! exclamă mama lui Jo Marie cu un gest de concediere. Nu vreau să stai pe aici şi să-ţi bagi degetele în plăcintă, pentru a-i acuza mai apoi pe băieţi. Cina va fi gata în zece minute.

Sosi şi Mark, cu faţa roşie şi respiraţia întretăiată. îşi sărută mama pe obraz, iar când aceasta întoarse capul, înghiţi repede o murătură.

- Sper că n-am întârziat.

- Pot spune că ai fost punctual, îl necăji Jo Marie punându-i în mână mixerul. Uite, zdrobeşte cartofii în timp ce eu termin de aşezat masa.

- în nici un caz, micuţa surioara, i-o întoarse el ştrengăreşte când ea se pregătea să plece. Voi aranja eu masa. Nimeni nu vrea un piure făcut de mine.

Cei trei băieţi mai mici stăteau în faţa televizorului urmărind un meci. Familiei Early îi plăcea sportul, în special fotbalul. Mama lui Jo Marie era disperată că fata ei nu va creşte cum trebuie din cauza acestui lucru. în loc să se joace cu păpuşile

frumoase, ea prefera soldaţii în uniforme verzi, sau cowboy în cizme. Fotbalul făcuse parte din viaţa ei, aşa cum era baletul pentru alte fete.

Când Mark ieşi din bucătărie, mama ei se întoarse spre ea.

- Te-ai simţit bine în ultimul timp?

- Eu? întrebarea o surprinse nepregătită. Chiar foarte bine. De ce nu m-aş simţi bine?

Ruth Early ridică încet din umeri.

- Ai o privire ciudată, spuse ea întorcându-se spre Jo Marie şi privind-o cu capul aplecat într-o parte. Ultima dată când am văzut această privire a fost în ochii mătuşii tale, Bessie, chiar înainte de a se mărita. Spune-mi, Jo Marie, eşti îndrăgostită?

Aceasta ezită, neştiind cum să explice sentimentele pe care le avea pentru un bărbat pe care abia îl văzuse. Era mai mult un vis. Propria ei fantasmă. Acele scurte momente petrecute cu bărbatul visurilor ei erau departe de realitate, inexplicabile atât pentru ea, cât şi pentru propria ei mamă.

- Nu, răspunse ea într-un târziu, făcându-şi de lucru cu tacâmurile.

- Este căsătorit? Despre asta este vorba? Fereşte-te de suferinţă, Jo Marie, şi stai departe de el dacă aşa stau lucrurile. Ai înţeles?

- Da, murmură ea, evitând privirile mamei. Putea fi foarte bine căsătorit, deoarece nu ştia nimic despre el.

Ideea n-a mai preocupat-o până când ajunse, târziu în noapte, în apartamentul ei. Ziua fusese plină. După cina în familie, jucaseră cărţi până când Mark o ademenise pe Jo
Marie să treacă la fotbal de masă, de dragul

vremurilor trecute. Ea fusese de acord şi îi demonstrase că nu-şi pierduse îndemânarea.

Apartamentul părea mare şi gol. Kelly pleca întotdeauna la părinţi de sărbători. Se părea că familia credea că locul ei va fi mereu acolo, indiferent de vârsta la care ajungea. Acum Kelly avea douăzeci şi patru de ani, iar apartamentul pe care-l împărţea cu Jo Marie era mai mult o locuinţă temporară decât nevoia ei de a se despărţi definitiv de familie.

A doua zi, întorcându-se spre casă, cuvintele mamei ei îi răsunară din nou în urechi. Avusese o zi grea, se gândi ea strecurându-se prin mulţimea din centrul oraşului cuprins de febra dinaintea sărbătorilor de Crăciun. Toată lumea alerga să găsească cele mai potrivite cadouri din mulţimea ofertelor.

în calitate de agent într-o agenţie de turism, nu avea prea multă bătaie de cap, dar în această perioadă a anului era sâcâită de ţârâitul neîntrerupt al telefonului. Erau mulţi amatori de bilete de vacanţă, dar cele mai bune fuseseră cumpărate cu luni în urmă. Răspunsurile ei erau primite cu iritare, ca şi cum era vina ei că nu-i putea mulţumi.

Coborând din autobuz ca să ajungă acasă, se gândea că nu avea chef de musafiri, dar maşina fratelui ei aştepta chiar în faţa casei. Probabil că era înfometat şi dornic de o masă caldă. Ştia că mama le trimisese o porţie bună de curcan cu garnitură la Jo Marie acasă, astfel că apariţia lui Mark nu era complet neaşteptată.

- Bună, zise ea ciocănind în geam. Privirea absentă din ochii lui o făcu să realizeze că după atâţia ani, Mark învăţase să doarmă cu ochii deschişi. Era atât de adâncit în gândurile lui încât Jo Marie

trebui să bată din nou în geam.

- Doctor Early! strigă ea pe un ton de cadru medical. Doctor Mark Early!

Mark se întoarse şi o privi buimăcit.

- Ah, buna, spuse el deschizând portiera şi coborând din maşina.

- Presupun ca vrei ceva de mâncare, zise ea deloc amabila, dar era obosita şi nervoasa.

Colţurile gurii lui Mark se strâmbară ironic.

- Dacă nu e prea mare deranjul.

- Nu, spuse ea oferindu-i un zâmbet de scuză. Am avut o zi grea şi mă dor picioarele îngrozitor.

- Sora mea a stat la birou toată ziua, pilindu-şi unghiile, citind cărţi şi acum se plânge de dureri de picioare.

Jo Marie era prea obosită pentru a se certa cu el.

- Nici măcar tonul tău acid nu mă va împiedica să mă odihnesc în această seară.

- Dar eu ştiu ceva care o să te împiedice, i-o întoarse Mark.

- Ha, ha!

Din obişnuinţă, când ajunse în casă, Jo Marie îşi scoase pantofii şi intră în bucătărie.

- Vrei să punem pariu?

- Nu sunt o persoană care pariază, mai ales după ce am jucat ieri cărţi cu tine, însă dacă vrei să mă impresionezi, spune-mi despre ce este vorba, îi ceru ea încrucişându-şi mâinile la piept şi lipindu-se cu spatele de uşa frigiderului, în aşteptare.

- Kelly se logodeşte.

Jo Marie clătină din cap neîncrezătoare.

- Am impresia că n-ai terminat cu glumele.

Furia obişnuită apăru imediat în ochii lui Mark.

- Este adevărat, am auzit-o chiar din gura

fericitului logodnic.

Mişcându-şi capul dintr-o parte în alta pentru a-şi limpezi
gândurile, Jo Marie era încă nedumerită.

- Dar... cu cine? Kelly nu avea nici o relaţie serioasă.

- Cu un văr. Bogat, fără îndoială, răspunse Mark trăgând unul din taburete pentru a se aşeza. A primit un diamant mare cât o minge de baschet. Va fi greu pentru ea să lucreze având la mână un inel cu o stâncă pe el.

- Un văr? New Orleansul era plin de rude ale familiei Beaumont, dar Kelly nu menţionase pe nimeni în mod special. Nu pot să cred, oftă Jo Marie. Mi-ar fi spus ceva.

- Din câte am înţeles, a încercat să vorbească aseară cu tine, dar eram la părinţi. Aşadar... murmură Mark respirând repede. Eu nu sunt prea fericit de această logodnă. întâi s-a jucat de-a asistenta, iar acum vrea să se joace de-a soţia.

Duritatea lui Mark nu o ajută să-şi depăşească surprinderea.

- Kelly se logodeşte, repetă ea.

- Nu-i nevoie s-o spui într-una! strigă Mark.

- Ce anume? se auzi vocea fericită a lui Kelly care apăruse în uşa apartamentului.

- N-are importanţă, zise Mark ridicându-se de pe scaun. E timpul să plec, vorbim mai târziu, Jo.

- Cum rămâne cu cina?

- E cineva pe care aş dori să-l cunoaşteţi amândoi, îi anunţă Kelly.

Ignorând-o, Mark se întoarse spre Jo Marie.

- Dintr-o dată, mi-am pierdut apetitul.

- Jo Marie, aş vrea să ţi-l prezint pe logodnicul

meu, Andrew Beaumont.

Privirea lui Jo Marie se întoarse de la cea mohorâtă a lui Mark pentru a întâlni nişte ochi cenuşii foarte intenşi. Nu exista decât un singur bărbat care să aibă ochii ca marea în furtună. Bărbatul visurilor ei.

Capitolul 2

înmărmurită, Jo Marie încercă din răsputeri să îşi controleze sentimentele. Respiră adânc pentru a-şi calma bătăile repezi ale inimii şi se strădui să se arate plăcut surprinsă. Andrew Beaumont părea că nu-şi mai aminteşte de ea. Jo Marie nu reuşi să vadă nici măcar un licăr de recunoaştere în adâncul ochilor lui. Se putea spune că în ultimele nouă luni el nu avusese nici măcar intenţia să şi-o amintească pentru o clipă, în timp ce ea spera mereu să-l reîntâlnească. Chiar şi acum îşi amintea fiecare caracteristică a lui, de la părul castaniu ondulat, până la braţele şi umerii musculoşi şi tremurul buzelor lui.

Făcând un efort imens, reuşi să zâmbească.

- Felicitări amândurora. Este într-adevăr o surpriză.

Kelly străbătu repede încăperea şi o îmbrăţişă.

- Şi pentru noi a fost la fel. Uite, zise aceasta şi întinse mâna pentru ca Jo Marie să admire strălucirea diamantului. Mark nu exagerase deloc. Piatra colţuroasă era prinsă într-o montură cu motive antice şi era cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată.

- Ce ţi-am spus? îi şopti Mark la ureche.

Stânjenită, Kelly îi privi când pe unul, când pe celălalt.

- Drew şi cu mine vom sărbători în această seară. Ne-ar face plăcere să vii şi tu. Amândoi.

- Nu putem, declarară ea şi Mark în acelaşi timp.

- Sunt extenuată, se scuză Jo Marie.

- ... Iar eu foarte obosit, se lamentă Mark.

Pentru prima dată îl auzi pe Andrew vorbind.

- Insistăm, zise el, iar Jo Marie regăsi vocea lui profundă şi vibrantă, aşa cum şi-o amintea. însă în

seara asta exista ceva arogant în tonul lui, ceea ce-o făcu pe ea şi pe Mark să nu mai poată spune nimic.

Fratele şi sora schimbară priviri întrebătoare, nici unul dintre ei nedorind să meargă la petrecere. Fiecare având motivele lui, îşi spuse Jo Marie.

- Ei bine... îşi drese Mark glasul ca pentru a face faţă surprinzătorului logodnic... probabil altădată.

- Tu eşti fratele lui Jo Marie? îl întrebă Andrew ironic.

- De unde ştii?

Kelly îl luă pe Andrew de braţ.

- Asemănarea, prostuţule. Nimeni nu se poate uita la voi fără să-şi dea seama că sunteţi rude.

- Nu pot spune acelaşi lucru şi despre voi. Credeam că e împotriva legii căsătoria între veri, interveni Mark tăios.

- Suntem veri îndepărtaţi, îi explică radioasă Kelly. Ea îl privea drăgăstos pe Andrew şi Jo Marie simţi un gol în stomac. Era geloasă. Se simţea rău şi parcă în stomac avea un ghem. Jo Marie nu avea multă experienţă şi nu avusese emoţii intense; iar acum totul era peste puterea ei de a îndura.

- Eu... am avut o zi groaznică, încercă Jo Marie să găsească o scuză pentru a sta acasă.

- Iar eu trebuie să mă duc acasă pentru a mă schimba, adăugă Mark, arătând jalnic în tricoul gri-deschis şi în pantalonii sport.

- Nu, n-ai sa faci asta, îl contrazise Kelly cu un zâmbet provocator. Mergem la restaurant. La K-Paul’s.

- Sigur, sa aşteptăm ore întregi ca să prindem o masă liberă, i-o întoarse Mark cu răceală.

K-Paul’s era un restaurant de lux abia renovat, iar asemenea lui nu mai erau decât şase în toată lumea.

Faimos, dar nu şi foarte elegant. Avea o sală de mese nu prea mare şi ospătarii erau creoli.

- Nu, îi imploră Kelly, în vocea ei simţindu-se că dorea din tot sufletul să petreacă această noapte împreună cu prietenii ei. Andrew e prieten cu familia Paul.

Mark îi aruncă lui Jo Marie o privire exasperată.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama, remarcă el cu maliţiozitate.

- Când ai spus că trebuie să fim acolo, dragă?

Jo Marie închise ochii pentru că o durea prea mult cuvântul afectuos pe care-l folosise el. Gelozia o copleşea. Nu avea dreptul la acest sentiment. Bărbatul acesta... Andrew Beaumont, era numai o creaţie a imaginaţiei ei. Scurtele clipe pe care le petrecuseră împreună trebuiau uitate de mult. Kelly era prietena ei. Cea mai bună prietenă. Şi aceasta merita din plin să fie fericită.

Forţându-se să vorbească firesc, Jo Marie îi zâmbi prietenei sale.

- Mark şi cu mine am fi onoraţi să acceptăm invitaţia.

- Chiar aşa? o apostrofă Mark nemulţumit. în ochii lui se vedea supărarea când o privi pe Jo Marie, arătându-i clar că nu este de acord cu ideea ei. Ea ar fi dorit să-i poată spune că-i datora lui Kelly măcar atât după tot ce făcuse aceasta pentru ea. Dorea să-i spună acest lucru din priviri, să-l facă să înţeleagă cât de mult are nevoie de sprijinul lui acum. Spera ca el să-i înţeleagă mesajul.

Jo Marie se întoarse încet pentru a face faţă bărbatului înalt care stătea la câţiva paşi de ea.

- Este foarte generos din partea voastră că v-aţi gândit la noi, murmură ea, descoperind în acelaşi

timp că era incapabilă să-l privească pe Andrew în ochi.

- Daţi-ne puţin timp să ne aranjăm şi plecăm imediat, spuse Kelly, al cărei entuziasm umpluse camera. Vino, Jo Marie.

Cei doi bărbaţi rămaseră singuri în living. Jo Marie se uită înapoi şi-l văzu pe Mark care arăta ca un jaguar prins în cuşcă. Atunci când era nervos, se muta de pe un picior pe altul şi nu se aşeza niciodată. Ochii i se îngustaseră şi buzele îi tremurau de mânie.

- Ce spui? şopti Kelly privind-o lung. Nu e superb? Cred că sunt cea mai norocoasă femeie. Desigur, va trebui să aşteptăm să treacă sărbătorile pentru a ne anunţa oficial logodna. Dar nu-i aşa că Drew e minunat?

Jo Marie se chinuia să alunge nodul pe care-l avea în gât. Dezamăgirea lăsase un vid în inima ei. Andrew ar fi trebuit să fie al ei.

- într-adevăr. Cuvintele îi ieşeau din gură mai mult ca un suspin decât ca un compliment.

Kelly se opri, rămânând cu pensula pentru machiaj în mână.

- Jo, te simţi bine? Am impresia că mai ai puţin şi izbucneşti în plâns.

- Poate că aşa e, confirmă ea în timp ce lacrimile începură să-i curgă, însă nu din motivul pe care-l credea Kelly. Nu în fiecare zi îţi pierzi cel mai bun prieten.

- Dar n-ai să mă pierzi deloc.

Degetele lui Jo Marie atinseră apa rece care curgea la robinetul din baie.

- N-ai de gând să te căsătoreşti?

- Ba da, vom face anunţul oficial în ianuarie, dar

încă n-am stabilit cu exactitate data nunţii.

Acest lucru o surprinse pe Jo Marie. Andrew nu părea genul de bărbat care ar încuraja o logodnă prelungită. Ea credea că o dată ce a luat o decizie, el va fi grăbit. însă nu-l cunoştea prea bine pe Andrew Beaumont. Nu cu adevărat.

Privindu-se în oglindă, îşi văzu faţa palidă şi ochii rămaşi împietriţi şi cu o expresie perplexă. îşi aplică repede puţină culoare pe obrajii albi, dar nu reuşi sa facă nimic în privinţa ochilor trişti. Putea doar să spere că nu va observa nimeni.

- Eşti gata? întrebă Kelly din cadrul uşii.

Jo Marie se întoarse spre ea cu un zâmbet chinuit ca şi starea mentală în care se afla. îi luă mult timp să se parfumeze pe gât, pe obraji şi la încheietura mâinilor.

- Sinceră să fiu, mi-e foame, anunţă Kelly când se întoarseră în living. Şi din câte-mi amintesc despre K-Paul’s, mâncarea va avea un gust pe care-l vom ţine minte mult timp.

Jo Marie era conştientă că fiecare moment al acestei seri va rămâne bine întipărit în memoria ei, dar nu aşa cum credea Kelly.

Mercedesul albastru-închis al lui Andrew era parcat lângă maşina veche a lui Mark. Diferenţa dintre cei doi bărbaţi era acum şi mai evidentă.

După cum se aşteptase, Mark se opri în faţa maşinii lui.

- Ce-ar fi ca eu şi Jo Marie să vă urmăm?

- Prostii, i-o întoarse Kelly, avem destul loc în maşina lui Drew. Doar ştii cât de aglomerat este traficul. Am putea să ne rătăcim şi nu vreau să se întâmple acest lucru.

Buzele lui Mark tremurară, ca şi cum ar fi dorit să

spună că era mai bine dacă şi-ar fi luat o săptămână de concediu pentru a dispărea. Jo Marie îşi studie fratele cu atenţie de pe locul din spate al Mercedesului. Neplăcerea de a fi inclus între invitaţii la această petrecere era imensă. în atitudinea lui era multă confuzie. Poate că relaţia lui cu Kelly nu avea viitor, dar acum i-ar fi putut dori fericire. însă el nu făcea acest lucru. Nu după felul în care ea se purtase cu el în această seară.

Atitudinea lui Mark nu se schimbă nici când ajunseră la restaurant. Paul, grăsanul patron, ieşi din bucătărie şi se alătură petrecerii.

După ce comandară, mica petrecere se împotmoli într-o linişte de mormânt. Kelly începu să facă o mulţime de remarci pentru a anima conversaţia, dar eforturile ei erau zadarnice. Cei doi bărbaţi se priveau fix, arătând ca şi cum erau gata să sară la bătaie.

De câteva ori, în timp ce mâncau friptura suculentă, Jo Marie se trezi studiindu-l pe Andrew. Era aproape la fel cum şi-l amintea. Dar, într-un anume fel, era diferit. Vocea lui era mai joasă şi tonul mult mai arogant. Şi nu era deloc vorbăreţ. Expresia lui sobră, aproape tristă, ceea ce era neobişnuit pentru un bărbat care-şi sărbătorea logodna. Putea spune că este dezamăgit. Andrew Beaumont arăta şi se comporta ca un bărbat care s-a plictisit de viaţă. Din câte observase ea, era sănătos şi plin de succes. Avea o firmă imobiliară care se ocupa cu terenuri, Delta Development Inc., aparţinând familiei Beaumont încă de acum trei generaţii. Conform celor spuse de Kelly, firma se extinsese şi scosese mai mult profit sub conducerea lui Andrew.

însă dacă Jo Marie îi acorda multă atenţie lui

Andrew, el nu făcea altceva decât să fie politicos. El nu făcuse altceva decât s-o privească indiferent. Şi cum ea nu-i adresase nici o întrebare, acesta nu-i vorbise deloc. Oricum, nu i se adresase nici măcar o dată.

Preferinţa lui Paul pentru bucătarii creoli făcuse mâncarea memorabilă. Adâncită în gânduri confuze şi cu inima frântă, Jo Marie abia apucase să guste ceva din farfurie când chelnerul debarasă. Chiar şi Mark, care stătea tăcut la masă şi care era nervos, mâncase destul din farfurie.

După cina la K-Paul's, Kelly insistă să meargă în cartierul francez. Ceilalţi nu erau prea încântaţi de idee. După o oră în care se plimbaseră şi ascultaseră cel mai bun jazz din New Orleans, se întoarseră la apartament.

- Voi face o cafea, le propuse Kelly în momentul în care coborau din maşina luxoasă.

Mark îşi privi ceasul.

- Eu cred că voi spăla putina, spuse el. Mâine e o nouă zi de muncă.

- Haide, Mark... îl certă în glumă Kelly... nu ne strica seara.

Figura lui Mark se întunecă de supărare.

- Dacă insişti...

- Nu în fiecare zi îmi sărbătoresc logodna. Şi, Mark, ai reţinut faptul că n-am stat la coadă pentru a lua masa? Ăsta pare a fi un adevărat record.

Un zâmbet abia schiţat apăru pe buzele lui.

- Cred că aşa este, recunoscu el, după care merse în urma lor în timp ce urcau scările spre apartament.

Jo Marie îşi cunoştea destul de bine fratele pentru a-şi da seama că acesta va bea cafeaua şi va pleca atât de repede cât îi va permite bunul-simţ.

Se aşezară în living şi băură cafeaua în linişte.

- Voi două lucraţi împreună? i se adresă Andrew direct lui Jo Marie.

Surprinsă, ea îşi duse o mână la piept.

- Eu?

- Da. Ai cunoscut-o pe Kelly la spitalul Tulane?

- Nu, eu sunt agent turistic. Mark este inteligentul familiei, spuse ea cu greutate, pentru că respiraţia i se accelerase.

- Nu te subestima, obiectă Kelly. Nu eşti proastă. Ştiai că Jo Marie este direct implicată în salvarea deltelor? S-a oferit voluntară şi lucrează la biroul organizaţiei Pământul Viitorului.

- Acest lucru nu presupune întotdeauna inteligenţă, murmură Jo Marie timidă şi mulţumită că a reuşit să vorbească pe un ton firesc.

Pentru prima dată în această seară, Andrew o băgase în seamă şi îi zâmbise. Efectul lui asupra ei era extrem de puternic. Pentru a-şi potoli reacţiile, ridică ceaşca de porţelan chinezesc şi o lipi de buze pentru a gusta din cafeaua fierbinte.

- în toţi aceşti ani am crezut că la aceste organizaţii lucrează nişte bătrânele micuţe şi simpatice.

- Nu este aşa, reuşi Jo Marie să articuleze cuvintele.

- La un moment dat, Jo Marie îşi dorea să devină biolog, completă Kelly.

Andrew îşi arcui sprâncenele.

- Şi ce te-a oprit?

- Eu! sări Mark în apărarea ei. Şcoala pe care dorea s-o urmeze era scumpă şi părinţii noştri nu-şi puteau permite să ne plătească la amândoi studiile la universitate. Jo Marie a hotărât să renunţe.

- Nu este adevărat, interveni Jo Marie. Mark o punea într-o postură nobilă vorbind despre sacrificiul ei. N-a fost aşa. Dacă doream să-mi continuu studiile, aş fi găsit o modalitate s-o fac.

- Şi n-ai dorit? îşi îndreptă Andrew din nou atenţia spre ea.

Jo îşi umezi buzele uscate înainte de a vorbi.

- Nu. M-am gândit să-mi urmez studiile cândva. Până atunci, voi rămâne în cadrul activităţilor care înseamnă mult pentru mine şi pentru viitorul New Orleansului.

- Jo Marie este savantul nostru, adăugă mândră Kelly. Are un club de ştiinţe pentru copii, deschis în fiecare sâmbătă dimineaţă. Jur că se poartă excelent cu copiii. îi duce mereu în excursii şi le arată terenurile în curs de amenajare.

- Cred că-ţi plac mult copii, i se adresă din nou Andrew privind-o insistent.

- Da, răspunse ea intimidată şi lăsând ochii în jos. Se simţi uşurată când discuţia devie spre alte subiecte. Atunci când aruncă o privire spre Andrew, descoperi că acesta îi studia atent buzele. Trebui să se stăpânească din răsputeri să nu şi le umezească. Şi chiar mai mult, trebui să alunge amintirea sărutului lui înfocat.

Mark îşi privi din nou ceasul şi se ridică.

- Seara a fost... Se opri căutând cuvântul cât mai potrivit... Interesantă. Mi-a părut bine să te cunosc, Beaumont. Cele mai bune urări pentru tine şi Florence Nightingale.

Cafeaua pe care o sorbise se oprise în gâtul lui Jo Marie, cauzându-i o durere intensă, până când muşchii i se relaxară şi o lăsară să alunece mai departe. Mulţumită că nimeni nu observase, Jo Marie

îşi aşeză ceaşca pe măsuţă şi-l conduse pe fratele ei până la uşă.

- Vorbim mai târziu, îi spuse ea în loc de „la revedere“.

Mark se freca la ochi. Arata mult mai obosit decât îşi aducea
ea aminte să-l fi văzut vreodată.

- Mor de curiozitate. Nu cumva prietenul bogat al lui Kelly este cel împotriva căruia ai luptat din greu pentru pământul pe care era proiectată construcţia unui cartier de locuinţe?

- Şi am pierdut, murmură dezamăgită Jo Marie. Era un suporter înfocat al ecologiştilor şi de aceea adunase semnături împotriva proiectului. Dar acest lucru n-o ajutase cu nimic. „înseamnă că tot el este acela care a cumpărat Hotelul Rose“, îşi spuse ea simţind cum transpiraţia îi alunecă pe şira spinării. Hotelul Rose se afla în cartierul francez şi era unul din punctele de atracţie din Louisiana. Făcând parte integrantă din istoria New Orleansului, hotelul era folosit drept casă de oaspeţi. Era adevărat că acest hotel avea nevoie de reparaţii majore, însă Jo Marie detesta să vadă cum o clădire veche şi minunată era distrusă în numele progresului. A distruge mediul a o sută de specii de păsări nu era nici o problemă pentru Andrew Beaumont, deci nici un vechi hotel în paragină nu avea prea mare importanţă.

Masându-şi tâmplele pentru a îndepărta o neaşteptată durere de cap, Jo Marie continuă:

- îmi aduc aminte că o dată Kelly mi-a spus ceva despre un văr care era directorul Hotelului Rose. Dar nu mi-am dat seama despre cine vorbea.

- El este, stabili Mark enervat. Şi a venit aici cu poveşti de adormit copiii. Micuţa noastră Kelly a

căzut în capcană, dacă vrei să discutăm la rece.

Jo Marie respinse imediat în gând această idee. Andrew Beaumont probabil că era responsabil pentru achiziţii controversate de pământ, dar nu era lipsit de suflet. Petrecuse doar cinci minute cu el în acea seară de acum nouă luni şi el îi dovedise din plin că are o inimă bună.

Mark râse amuzat, astfel încât să fie auzit de ceilalţi doi.

- Ai o privire încrâncenată. La ce te gândeşti?

- La nimic, i-o întoarse ea absentă. Dar era deja furioasă. Vorbim mâine.

- Te voi suna, promise Mark înainte să dispară.

Când Jo Marie se întoarse în living, îi găsi pe Kelly şi pe Andrew discutând. Se opriră şi o priviră în timp ce ea intră în conversaţie.

- Vă cunoaşteţi de mult timp, nu-i aşa? întrebă Jo Marie în timp ce ridica ceaşca pe jumătate plină, având o scuză pentru a-şi umezi gâtul. Se aşeză pe locul ei preferat, neştiind dacă să continue discuţia sau pur şi simplu să tacă.

- Ne cunoaştem încă din copilărie, îi răspunse Kelly.

- Şi Andrew este vărul îndepărtat despre care spuneai că a cumpărat Hotelul Rose?

Kelly o privi neliniştită.

- Speram că nu vei face legătura.

- Ca să fiu sinceră, n-am făcut-o. Mark a descoperit acest lucru.

Expresia fericită a lui Kelly se atenuă şi acum arăta frustrată.

- Vrea să-mi spună şi mie cineva despre ce discutaţi?

- Despre Hotelul Rose, îi răspunseră ele în cor.

- Rose, repetă el încet, încruntându-şi uşor sprâncenele.

Probabil Andrew Beaumont avea prea multe proprietăţi
încât să-şi mai amintească de un mic hotel.

- Hotelul!

Vocea lui tăioasă o făcu pe Jo Marie să se înfioare.

- Pare un lucru neînsemnat pentru dumneata.

- Nu pentru cât m-a costat acea bucată de pământ, replică el pe acelaşi ton.

- Nu cred că lui Drew îi place să amestece afacerile cu plăcerea, o avertiză Kelly, însă Jo nu luă în seamă sfatul bine intenţionat.

- Dar oamenii care locuiau acolo nu aveau unde să se ducă.

- Erau nişte amărâţi.

Apăru o notă de tristeţe în felul în care-l privise pe acest bărbat până acum.

- Rose găzduia oameni fără locuinţă de peste douăzeci de ani. Aceştia aveau nevoie de un acoperiş unde puteau primi mâncare caldă şi se puteau odihni.

- Era un loc în care aveau prea mult lux pentru ceea ce erau, zise el cu cinism.

- Dar ce se va întâmpla cu ei? Ce au devenit?

- Asta, domnişoară Early, nu mă priveşte absolut deloc.

Fără să-şi poată crede urechilor, Jo Marie simţea cum îi apar
lacrimi fierbinţi în ochi. Clipi repede pentru a le îndepărta. Andrew Beaumont nu era bărbatul pe care-l visase în toate aceste luni. Era rece şi cinic. Singura iubire a vieţii lui era profitul. Acum nu mai simţea decât tristeţe, iar aceasta o copleşea din ce în

ce mai mult.

- îmi pare rău pentru dumneata, domnule Beaumont, zise ea cu tristeţe, stăpânindu-şi emoţiile contradictorii. Vei fi foarte bogat, însă există şi oameni sărmani, care sunt nevoiţi să suporte slăbiciunile altora, dar mai sărac este cel care nu are milă de ei.

- Ştiam că asta se va întâmpla, oftă Kelly distrusă.

- întotdeauna aveţi astfel de opinii, domnişoară Early? întrebă el pe un ton rece ca gheaţa.

- Nu, dar sunt momente în care totul este greşit şi atunci nu pot păstra tăcerea. Se întoarse spre Kelly. îmi cer scuze că v-am stricat seara. Dacă vrei să mă scuzi, cred că mă voi duce la culcare. Noapte bună, domnule Beaumont. Să aveţi mulţi ani fericiţi alături de Kelly, zise ea, cuvintele abia putând ieşi de pe buze, dar reuşi să se stăpânească şi ieşi repede din cameră.

*
* *

- Dacă acest lucru te ofensează cumva, n-am să particip, zise Jo Marie studiindu-şi cu atenţie colega de apartament.

Demonstraţia din faţa Hotelului Rose fusese plănuită cu mult timp înainte. Pancarta mare de lemn cu sloganuri de protest se afla chiar în mâna ei. Pentru prima dată în viaţă, convingerile intraseră în conflict cu propriile ei sentimente. Nu voia să lupte împotriva lui Andrew. Nu avea importanţă ce făcuse el, însă nu putea să privească oamenii aceia săraci care erau aruncaţi în stradă, în numele progresului. Nu când progresul însemna o mare avere şi soarta unui hotel minunat.

- Această demonstraţie de protest a fost

organizată mult înainte ca tu să-l cunoşti pe Drew.

- Asta n-are nici o legătură. Drew este important pentru tine. N-aş vrea să fac ceva care ar arunca în aer relaţia voastră...

- Nu se va întâmpla asta.

Kelly părea mult mai încrezătoare decât simţea Jo Marie.

- De fapt, continuă ea, mă îndoiesc că el ştie ceva despre această demonstraţie. Aceste lucruri nu au nimic de-a face cu decizia lui, de obicei. Pot spune chiar că ei nu fac decât să înrăutăţească lucrurile în ceea ce-l priveşte pe Drew.

Jo Marie realizase şi ea acest lucru, dar nu putea sta de-o parte fără să facă nimic. Rose trebuia demolat săptămâna viitoare... chiar înainte de Crăciun. Ea nu-şi putea închipui că putea exista o persoană atât de lipsită de scrupule. Hotelul va mai exista numai o săptămână şi construirea noii clădiri va începe abia la începutul anului viitor.

Kelly se opri la uşa din faţă atunci când Jo Marie ridică pancarta şi porni spre mulţime.

- Sper că înţelegi de ce nu te pot însoţi? o întrebă Kelly ezitând.

- Desigur, spuse Jo Marie înţelegătoare. Nici nu se aşteptase ca ea să participe. Această luptă n-ar aduce nici un bine dacă în ea ar fi inclusă şi prietena ei.

- Ai grijă, mai adăugă aceasta, după care se îndepărtă cu mâinile încrucişate peste piept din cauza frigului. Jo Marie o urmă până în parcare.

- Nu-ţi face griji. Este o manifestaţie paşnica. Singurul lucru pe care am intenţia să-l fac este sa car această pancartă. Este destul de grea.

Aşezându-se la volan, Kelly citi a zecea oară

pancarta. „Salvaţi Hotelul Rose. Este o parte a istoriei New Orleansului“. Kelly ridică sprâncenele şi clătină din cap.

- Ar trebui să-ţi fac o poză. Drew s-ar distra de minune.

Şi-ar fi dorit o poză, pentru că aceasta i-ar fi adus lui Drew
mereu aminte de pancarta de protest. Probabil că nu-l îngrijora deloc această manifestaţie.

Săracii din Hotelul Rose şi mulţi voluntari de la asociaţie erau strânşi în faţa acestuia atunci când ajunse Jo Marie. Mulţi dintre ei o cunoşteau şi-i făcură cu mâna.

- Au fost anunţate posturile de radio şi televiziunea? îl întrebă organizatorul pe un bărbat înalt pe care ea nu-l recunoscuse.

- Sigur că da, dar majoritatea n-au fost interesate. Mă îndoiesc că vom apărea pe post.

Un moment de derută cuprinse grupul. Un nor neaşteptat de tristeţe le invadă privirile şi întunecă cerul. Jo Marie nu-şi luase umbrela şi în câteva minute fusese udată până la piele. Frigul o făcea să clănţăne din dinţi şi cu toate că încerca din răsputeri, nu-şi putea opri tremuratul. Ploaia cădea repede peste micul grup de protestatari.

- Prostuţă ce eşti, îi spuse Mark, peste o oră când apăru. Eşti nebună, nu vezi cât de udă eşti şi cât de frig este? Vocea lui era un amestec de exasperare şi mândrie.

- Particip la un protest, argumentă Jo Marie.

- Ai dreptate. Asta vorbeşte de la sine despre prostia ta. Nu ai altceva mai bun de făcut?

Jo Marie îl ignoră, mergând mai departe în cercul care se învârtea pe strada din faţa hotelului.

- Crezi că lui Beaumont îi pasă?

Jo Marie refuză să continue discuţia.

- în loc să te cerţi cu mine, ce-ai zice dacă ai merge înăuntru să vezi ce se întâmplă cu cafeaua?

- Vei avea nevoie de mai mult decât o băutură caldă pentru a preveni pneumonia care te aşteaptă. Ascultă-mă şi pe mine măcar o dată în viaţă.

- Nu! exclamă hotărâtă Jo Marie. Este prea important lucrul pe care-l fac acum.

- Şi sănătatea ta nu este?

- Nu în acest moment, continuă ea acoperită de protestele din ce în ce mai înfocate ale grupului. Nu voi păţi nimic, adăugă ea ridicând şi mai sus pancarta şi mişcând-o dintr-o parte în alta. O durea spatele din cauza greutăţii acesteia şi la fiecare pas apa din pantofi sărea în sus pentru a reveni tot acolo. Sunt sigură că totul se va termina peste o oră.

- Dacă nu va fi aşa, te voi scoate cu forţa de aici! strigă Mark nervos şi se întoarse la maşină. îi arătă cu degetul în semn de avertizare că se va întoarce.

Respectându-şi promisiunea, se întoarse după o oră şi o conduse la apartament.

Jo Marie n-ar fi reuşit singură, pentru că era îngheţată şi tremura îngrozitor. Părul lung, castaniu îi cădea ud peste faţă. Picăturile reci de ploaie îi alunecau pe gât şi-i curgeau pe pieptul care o durea acum. Căratul pancartei grele îi făcuse băşici dureroase în palme. Fusese o demonstraţie de protest pe care n-o va uita curând.

Mark părea că-l învinuieşte pe Andrew Beaumont pentru faptul că ea era îngheţată, udă şi murdară. Dar nu era vina lui că plouase atât de tare. Nimeni n-ar fi putut prevesti aşa ceva. Locuia în New Orleans de mult timp şi îşi dăduse seama că ar fi trebuit să ia

umbrela cu ea. Mark căuta o scuză pentru că nu-l plăcea pe Andrew. în inima ei, Jo Marie nu putea face aşa ceva. Orice ar fi făcut Andrew, exista ceva în sufletul ei care nu putea lăsa loc acelor răutăţi. într-un fel, era dezamăgită şi rănită de faptul că bărbatul visurilor ei nu era aşa cum crezuse. Dar resentimentele nu puteau ajunge până la locul pe care-l ocupa el în inima ei.

- Prostuţo, repetă Mark drăgăstos în timp ce o ajuta să coboare din maşină. Lasă-mă să te duc sus pentru a intra într-o baie fierbinte.

- Asta dacă nu va trebui să te ascult citind toată noaptea, îl condiţionă ea printre dinţii încleştaţi când urcă ameţită scara până la apartamentul de la etaj. Se simţea groaznic, dar, era un pic de amuzament în ochii ei când deschise uşa şi păşi înăuntru.

- Jo Marie! ţipă Kelly alarmată. Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Râsul scurt nu o opri din tremurat.

- Nu te-ai uitat pe geam în ultimul timp? Plouă cu găleata.

- Este numai vina ta, Beaumont, acuză Mark grav şi Jo Marie întoarse repede capul, cu respiraţia tăiată de surprindere. Simţindu-se groaznic, nu-l observase pe Andrew care stătea liniştit pe locul ei preferat.

El se ridică în picioare şi-l privi pe Mark ca pe un nebun.

- Explică-te, îi ordonă el scurt.

Kelly interveni traversând camera şi punându-şi mâna pe braţul lui Andrew.

- Jo Marie a participat la demonstraţia despre care îţi vorbeam.

- în faţa Hotelului Rose, adăugă Mark cu pumnii încleştaţi de mânie. Arăta de parcă era gata să se

repeadă la el. Conştientă de asta, Jo Marie se îndreptă spre fratele ei. Lui Mark nu-i stătea în fire să sară la bătaie. Era doctor, nu boxer. îi trebui doar o singură privire pentru a înţelege că Mark ar pierde într-o înfruntare.

Buzele lui Andrew tremurau de furie.

- Dumneata, dragă domnişoară Early, nu ai minte.

Jo Marie îşi ridică mândră capul.

- Iar dumneavoastră, domnule Beaumont, nu aveţi inimă.

- Dar are bani, interveni Mark. Şi banii fac bărbaţii să pară mult mai atrăgători. Nu-i aşa, Kelly?

Kelly era extrem de palidă, iar ochii albaştri îi erau plini de lacrimi.

- Nu-i adevărat! ţipă ea în timp ce căuta să se stăpânească.

- îţi vei cere scuze pentru această remarcă, Early, dictă vocea joasă a lui Andrew.

Mark era de neînduplecat.

- Nu-mi voi cere scuze pentru un lucru adevărat. Dacă vrei să ieşim afară, poate ai să reuşeşti să mă convingi.

- Mark! strigară amândouă fetele, uimite.

Jo Marie continuă:

- Pleacă de aici înainte să provoci neplăceri, spuse ea nefericită, după care deschise uşa şi i-o arătă.

- Ai auzit ce-am spus, mormăi Mark îndreptându-se spre uşă...

- Nu l-am văzut niciodată purtându-se aşa, murmură Jo Marie, cu ochii lipiţi de mocheta pe care se formase o baltă de apă. Nu pot decât să-mi cer scuze pentru el, rosti ea respirând adânc. Şi, Kelly, sunt sigură că n-a vorbit serios. Este supărat din

cauza demonstraţiei. Vocea ei era răguşită de emoţie şi de aceea se scuză şi se îndreptă spre baie.

O baie fierbinte o va face să se simtă mult mai bine. Slavă Domnului că Andrew plecase până când ea terminase. Nu se simţea în stare să-l mai înfrunte încă o dată.

*
* *

- Convorbire pe linia trei.

Jo Marie apăsă maşinal butonul şi ridică receptorul.

- Jo Marie Early, cu ce vă pot ajuta?
- Ai câştigat.
- Mark? întrebă ea neîncrezătoare, pentru că rareori el o suna la serviciu.
- M-ai auzit? continuă el bucuros.
- Ce-am câştigat? îl chestionă ea, amuzată.
- Lupta cu Beaumont.

Mâna lui Jo Marie se încleştă pe receptor.

- Ce vrei să spui?
- Tocmai au anunţat la radio. Delta Development Inc. donează Hotelul Rose oraşului, anunţă Mark râzând. Poţi să crezi acest lucru?
- Da, spuse Jo Marie închizând ochii de emoţie. Bărbatul visurilor ei n-o dezamăgise. Sigur că pot.

Capitolul 3

- Dar trebuie sa vii, insista Kelly, aşezându-se lângă ea.

- Kell, nu ştiu ce să fac, îi răspunse Jo Marie dezorientată în timp ce ridica ochii din revista pe care o citea.

- Este doar o petrecere de Crăciun organizată minunat şi la care participă multă lume necunoscută. Ştii cât de prost mă simt când întâlnesc persoane străine. Urăsc petrecerile.

- Atunci de ce participi?

- Drew a spus că trebuie să mergem. Sunt sigură că urăşte petrecerile la fel de mult ca şi mine, dar trebuie să meargă pentru a nu jigni o mulţime de parteneri de afaceri care vor fi acolo.

- Dar eu nu sunt inclusă printre invitaţi, ripostă Jo Marie. Ei îi plăcuseră întotdeauna contactele cu lumea şi se descurca de minune în relaţiile sociale.

- Sigur că eşti. Tu şi Mark, insistă Kelly. Drew a avut grijă de asta.

îndurerată, Jo Marie reflecta la propunerea prietenei ei. Oricât de mult obiecta, îşi dorea din suflet să meargă, chiar dacă numai pentru a-i mulţumi lui Andrew pentru generoasa lui donaţie. De atunci îl mai văzuse de câteva ori, însă nu avusese ocazia să-i mulţumească. Petrecerea era o ocazie binevenită. New Orleansul era renumit pentru festivităţile şi petrecerile de sărbători. Fără invitaţia lui Kelly, avea îndoieli că ar fi avut vreodată şansa să participe la o astfel de serbare.

- Bine, încuviinţă ea, dar nu cred că va veni şi Mark. El şi Andrew nu mai vorbiseră din momentul în care se certaseră atât de aprig în livingul lor. Atmosfera dintre ei era încordată şi nu credea că

hotărârea lui Andrew de a dona Hotelul Rose va schimba atitudinea fratelui ei.

- Lasă-l pe Mark în seama mea, spuse Kelly încrezătoare în forţele ei. Promite-mi doar că tu vei veni.

- Am nevoie de o rochie, spuse Jo Marie gândindu-se repede la tot ce avea în şifonier şi negăsind nimic potrivit. Nimic din garderoba ei nu era prea elegant pentru o astfel de petrecere.

- Nu-ţi face griji, poţi lua ceva de la mine, se oferi Kelly cu generozitatea care îi era caracteristică.

Jo Marie aproape că izbucni în râs.

- Sunt mult mai înaltă ca tine, spuse gândindu-se că avea şi câteva kilograme în plus, pe care nu dorea să le menţioneze. Numai o singură dată împrumutase ceva de la Kelly. în seara în care îl întâlnise pe Andrew.

Kelly chicoti şi sunetul plăcut ajunse până la urechile ei.

- Am auzit că fustele mini vor reveni la modă.

- Probabil, dar mă îndoiesc că asta se va întâmpla până la Crăciun. Nu-ţi face griji în privinţa mea, voi ieşi în oraş după-amiază şi voi găsi un material frumos pentru o rochie.

- Dar vei avea destul timp s-o confecţionezi? o întrebă Kelly cu ochi neîncrezători.

- îmi voi face timp, spuse Jo Marie, care era o excelentă croitoreasă. Pentru asta trebuia să-i mulţumească mamei ei. Ruth Early insistase ca singura ei fată să înveţe să coasă. Jo Marie fusese supărată la început. Nu-i plăceau deloc treburile gospodăreşti. Dar acum, aşa cum mai păţise de câteva ori în trecut, îi era recunoscătoare mamei ei.

Găsi un material care-i ajungea pentru o rochie

lungă şi o jachetă până în talie. Tiparul simplu pe care-l făcuse va da toaletei un plus de eleganţă şi o va face atrăgătoare. O va purta cu jachetă sau fără, în funcţie de ocazie. Mătasea albastră era perfectă pentru sărbători şi ştia că această culoare i se potriveşte foarte bine.

Când se întoarse acasă, Kelly plecase. Biletul lăsat pe masa din bucătărie spunea că se va întoarce până la cină.

După ce spălă, uscă şi călcă materialul, Jo Marie îl întinse pe masă ca să-l croiască. Pentru a n-o incomoda nimic, îşi d'du părul la o parte de pe faţă şi-l prinse la ceafă cu o clamă. în momentul în care auzi soneria, avea între buze o grămadă de ace. Probabil copiii vecinilor se opriseră la ea pentru o scurtă vizită. De obicei, Jo Marie adora compania lor, dar acum avea treabă şi această întrerupere putea avea consecinţe nefaste. Se gândi să nu răspundă.

Bâzâitul insistent îi spuse că persoana de la uşă se enervase pentru că trebuia să aştepte.

- La naiba, mormăi printre dinţi în timp ce se îndrepta spre uşă. Luându-şi acele dintre buze, le înfipse în perniţa pe care o purta agăţată de talie.

- Andrew! Mulţumi Domnului că-şi scosese acele din gură, pentru că le-ar fi înghiţit din cauza emoţiei.

- Kelly este acasă?

- Nu, dar intraţi, îl invită ea, inima bătându-i puternic când el intră în cameră. Cu degete nervoase îşi desprinse clama din păr în încercarea de a părea mai prezentabilă. îşi înfoie părul liber dorind acum să-l fi lăsat aşa cum era. De zile întregi dorea să găsească ocazia de a-i mulţumi lui Andrew, dar în timp ce-l urma în living descoperi că nu-şi putea mişca limba şi gura îi era uscată.

- îmi pare bine că aţi venit... voiam să vă mulţumesc pentru decizia pe care aţi luat-o cu Rose... cu hotelul.

El o întrerupse politicos:

- Dragă domnişoară Early, nu te lăsa păcălită. N-a fost în întregime decizia mea.

Ea îl opri cu un gest din mână.

- {tiu,, spuse ea. Nu avea nevoie să-i cunoască exact motivele. îşi dădea seama că nu fusese influenţat de demonstraţia de protest sau de ceea ce făcuse sau spusese ea. Doream doar să vă mulţumesc, oricare ar fi fost motivele dumneavoastră...

Ochii lor se întâlniră şi se susţinură o vreme. Trecură multe minute fără ca nici unul să vorbească. Aerul din jurul lor era plin de electricitate şi ea simţea nevoia să îl atingă pe Andrew, simţea că trebuie să-l strângă în braţe. Senzaţiile pe care le trăise în noaptea aceea reveniră cu o intensitate mai mare. Andrew trebuia să-şi aducă aminte, trebuia. însă până acum nu-i dăduse nici un indiciu în acest sens.

Jo Marie rupse contactul privirilor lor, plecându-şi ochii pe carpeta de lână.

- Nu sunt sigură unde este Kelly, dar a spus că se va întoarce înainte de cină, spuse ea, mâna tremurându-i când îi întinse biletul găsit în bucătărie.

- V-a spus Kelly despre petrecere?

Jo Marie încuviinţă.

- Veţi veni?

Dădu afirmativ din cap.

- Numai dacă voi termina rochia la timp, spuse ea numai pentru ca el să n-aibă impresia că nu mai poate vorbi. Nu-i mai fusese niciodată frică de un bărbat. Inima i se oprise la apropierea lui. Acum era

atât de aproape de ea încât nu trebuia decât să întindă puţin mâna pentru a-l atinge. Dar între ei erau multe bariere de netrecut. în sfârşit, după atâtea luni era singură cu bărbatul visurilor ei. îşi imaginase de multe ori această scenă. însă Andrew nu-şi amintea de ea. Această concluzie îi strânse inima. Ceea ce pentru ea fusese cel mai emoţionant moment al vieţii, pentru el nu însemna nimic.

- Vreţi sa luaţi loc? îi oferi ea un scaun, amintindu-şi de bunele maniere. Am cafea, daca doriţi o ceaşca.

El scutura din cap.

- Nu, mulţumesc. Mâna lui aluneca peste materialul albastru întins pe masa din bucătărie. Ochii lui se îngustară şi o privi ca şi cum gândurile îi zburaseră la mii de mile depărtare.

- De ce nu vă cumpăraţi o rochie?

Un zâmbet tremură în colţul buzelor ei. Pentru un bărbat care avusese întotdeauna bani, să cumpere un nimic ca o rochie părea cea mai logică soluţie.

- Mi-am croit singură majoritatea lucrurilor, spuse ea încet, fără să încerce să-i explice faptul că făcea economie.

- Tot dumneata ai făcut asta? o întrebă el atingând cu degetele gulerul bluzei ei de bumbac şi făcând să se înfioare pielea fină şi sensibilă a umărului ei.

Aproape imediat pielea se înfierbântă acolo pe unde trecuseră degetele lui lungi. Obrajii palizi ai lui Jo Marie ajunseseră acum roşii ca bujorii.

- Da, răspunse ea detestând felul în care corpul ei, toată fiinţa ei tânjeau după acest bărbat.

- Lucrezi foarte frumos.

Ţinu ochii în podea şi respiră adânc.

- Mulţumesc.

- Săptămâna viitoare dau o petrecere de Crăciun la mine acasă pentru angajaţii firmei. Aş fi onorat dacă dumneata şi fratele dumitale mi-aţi accepta invitaţia.

Inima ei bătea repede din cauza emoţiei; abia aştepta să-i vadă casa. însă acest lucru era numai o scuză. Voia să-l cunoască mai bine, acesta era adevăratul motiv.

- Nu pot vorbi în numele lui Mark, îi răspunse ea după câteva clipe în care se simţi vinovată pentru gândurile ei.

- Dar dumneata vei veni?

- Aş fi încântată. Mulţumesc. Era îngrijorată numai pentru faptul că unii dintre angajaţii lui o vor recunoaşte drept femeia care a organizat manifestaţia de protest împotriva proiectului de construcţie a caselor şi de salvare a Hotelului Rose.

- Bine, zise el mulţumit.

Buzele ei schiţară un zâmbet palid.

- îi voi spune lui Kelly că aţi trecut pe aici. Vreţi să vă sune?

- Nu, mă voi întâlni cu ea mai târziu. La revedere, Jo Marie.

îl conduse până la uşă, rămânând mult mai departe de el decât era necesar.

- La revedere, Andrew, murmură ea.

Jo Marie se rezemă de uşa închisă acum şi îşi cuprinse faţa cu mâinile. N-ar fi trebuit să se simtă fericită, să respire atât de repede şi să-i simtă lipsa numai când se gândea la el. Andrew Beaumont era logodnicul prietenei ei. Trebuia să realizeze acest lucru. însă într-un fel, Jo Marie ştia că ar fi putut repeta asta de mii de ori şi tot n-ar fi conştientă de acest lucru, iar sentimentele ei ar fi fost la fel de

profunde.

Maşina de cusut era montată pe masă când, peste câteva ore, Kelly intră în apartament.

- M-am întors, murmură ea fericită, scoţându-şi balon- zaidul.

- Unde ai fost?

- Să vizitez o prietenă.

Jo Marie simţi o uşoară ezitare în vocea prietenei sale şi o privi cu atenţie. Făcu o pauză, după care spuse:

- Andrew a trecut pe aici.

Pe faţa lui Kelly se citea surprinderea.

- într-adevăr? Ţi-a spus ce dorea?

- Nu chiar. N-a lăsat nici un mesaj, i-o aruncă Jo Marie cu nonşalanţă, deşi degetele îi tremurau, în speranţa că prietena ei nu va observa felul în care vorbise.

- îţi place Drew, nu-i aşa?

Dintr-un motiv sau altul, Jo Marie se gândise mereu la el numindu-l Andrew.

- Da, răspunse ea încercând să scape de ochii pătrunzători ai lui Kelly care-i studiau faţa. Obrajii i se înroşiră deoarece se simţea vinovată. într-un fel, Kelly simţise că avea sentimente profunde faţă de el.

- îmi pare bine, zise Kelly într-un târziu. Mi-ar plăcea ca voi doi să vă împrieteniţi... ezită ea înainte să încheie: N-are importanţă.

Cuvintele ei se repetau în mintea lui Jo Marie ca sunetul ecoului în pereţii unui canion.

în după-amiaza următoare, când ajunse acasă, Jo Marie luă un măr din frigider. Avea nevoie de o gustare înainte să se apuce de cusut. Kelly lucra până târziu şi îi spusese acest lucru la telefon, aşa că nu avea de ce să se neliniştească. Ţinând mărul între

dinţi, cără maşina grea de cusut din dormitorul ei până în living. Cum se aşeză pe scaun pregătită să înceapă tivirea şi festonarea rochiei, soneria sună strident.

Făcând un gest nervos, muşcă din măr şi se îndreptă spre uşă.

- Semnaţi aici, vă rog, îi ceru o voce în timp ce i se întindea o foaie de hârtie.

- Ce-aţi spus? întrebă Jo Marie.

- Fac o livrare, doamnă. Semnaţi.

- Ah, spuse ea gândindu-se că probabil Kelly comandase ceva fără să-i spună. îşi scrise repede numele cu stiloul pe linia de jos a hârtiei.

- Aşteptaţi.

Ridicând din umeri, Jo Marie se rezemă de tocul uşii şi aşteptă întoarcerea bărbatului lipsit de maniere, care veni cărând două cutii din dubiţa parcată în faţa casei.

- Sărbători fericite, domnişoară Early, spuse el zâmbind strâmb în timp ce-i înmâna pachetele.

- Mulţumesc, spuse ea citind pe cutii marca celui mai scump magazin din New Orleans. Sub emblemă se afla scris clar numele proprietarului, Madame Renaux Marceau, magazin de lux. Era ciudat faptul că n-o auzise niciodată pe Kelly spunând că-şi făcea cumpărăturile de acolo. Dar venind

sărbătorile, probabil că optase pentru un magazin de lux.

Fără să le mai privească, Jo Marie cără cutiile în dormitorul lui Kelly şi le aşează pe pat. Uitându-se pe eticheta ataşată de cutia cea mică observă că numele de pe aceasta era al ei, nu al lui Kelly.

Respirând adânc, se uită pe verso pentru a vedea cine era persoana care-i trimisese ei ceva. Părinţii ei nu şi-ar fi permis niciodată să cumpere ceva de la acest magazin de lux.

Simţi că se sufocă citind numele lui Andrew Beaumont. Deschise cutia, îndepărtă hârtiile şi rămase perplexă la vederea frumuseţii din faţa ei. Albastrul-închis al rochiei din faţa ei era acelaşi cu cel al materialului pe care-l cosea. însă linia acesteia era ceva ce nu mai văzuse vreodată. O minune de Crăciun, o minune a eleganţei. O ridică din cutie şi simţi cum îi dădeau lacrimile. Pieptul era brodat cu perle de formă ovală care formau un „V“ pe talie. Era o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia. Jo Marie nu-şi închipuise niciodată că va avea ceva atât de perfect şi de minunat. A doua cutie conţinea o capă împodobită cu acelaşi gen de perle.

Foarte atentă, Jo Marie împachetă rochia şi capa, punându-le la loc în cutii. Simţea cum inima i se rupe în mii de bucăţi. Ea nu primea nimic de pomană. Oare Andrew îi făcuse aceste daruri pentru că îşi croia singură lucrurile, sau pentru că îmbrăcată în hainele ei nu va fi destul de prezentabilă la petrecere?

Cartea de telefon îi dădu informaţia de care avea nevoie. Urmându-şi instinctul, Jo Marie îşi luă pardesiul şi ieşi pe uşă. Nu se opri până nu deschise uşa mare a clădirii placate cu auriu, pe frontispiciul căreia scria cu litere mari Delta Development Inc.

O funcţionară de la unul din birourile aflate în holul mare de la intrare îi spuse unde-l poate găsi pe Andrew. Luă liftul şi se opri la etajul al treilea. Clădirea era pustie, numai câţiva funcţionari aflându-se pe culoare. Aceştia o priveau curioşi însă nici unul nu o întrebă ce caută acolo.

Uşa biroului pe care era scris numele lui Andrew era închisa, dar acest lucru nu o descurajă. Secretara era aplecată asupra maşinii de scris când ea intră în birou.

- Aş vrea să-l văd pe domnul Beaumont, ceru ea respirând adânc.

Secretara cu părul cărunt privi cutiile pe care le căra Jo Marie^ şi clătină din cap.

- îmi pare rău, dar biroul acesta este închis astăzi.

Jo Marie nu se lăsă intimidată.

- N-am întrebat nimic despre acest birou. Am spus că vreau să-l văd pe domnul Beaumont, preciză ea ridicând vocea, iritată.

O uşă de trecere dintre cele două camere se deschise.

- E vreo problemă, doamnă Stewart?

- îi spuneam doar...

- Jo Marie, rosti Andrew cu o voce în care se amestecau surprinderea şi asprimea, dar încă amabilă. Privirea lui se îngustă la vederea cutiilor din braţele ei.

- E ceva în neregulă?

- Din întâmplare, este, răspunse ea luptându-se să-şi stăpânească furia care-i creştea din ce în ce mai mult, gata să explodeze.

Andrew se dădu la o parte făcându-i loc în biroul lui.

- Mai aveţi nevoie de mine? o auzi ea pe secretară

întrebând.

- Nu, mulţumesc, doamnă Stewart. Ne vedem mâine dimineaţă.

Imediat cum el intră în birou şi închise uşa, Jo Marie începu să ţipe la el. Cele două cutii de la magazin se aflau acum în mijlocul biroului masiv de lemn.

- Cred că ar fi cazul să vă daţi seama de ceva chiar acum, domnule Beaumont, începu ea nervoasă, lăsând să se vadă cât de supărată era. Eu nu sunt Cenuşăreasa, iar dumneavoastră cu siguranţă nu sunteţi tatăl meu.

- Asta înseamnă că nu ţi-au plăcut cadourile mele?

Jo Marie ar fi vrut sa ţipe şi mai tare în faţa calmului rece pe care-l afişa el. îşi vârî unghiile în palme, într-un ultim efort de a-şi stăpâni furia care o copleşea.

- Dacă vă deranjează faptul că voi purta o rochie pe care mi-o cos singură, atunci pur şi simplu nu voi veni la grandioasa dumneavoastră petrecere.

El părea şocat.

- Mai mult decât atât, nu sunt prietena săracă a nimănui.

El se încruntă, iritat evident de cuvintele ei.

- De unde ai scos o asemenea tâmpenie?

- Pot fi numită în toate felurile, dar tâmpită nu sunt.

- în toate felurile? întrebă el gânditor, stând în picioare lângă birou şi sprijinindu-se de acesta. Vrei să spui pripită, încăpăţânată şi enervantă.

- Da! ţipă ea agitând un deget prin aer în semn de avertisment. Dar nu tâmpită.

Grimasa lui Andrew nu mai reuşea să ascundă nimic pentru că acum buzele îi tremurau şi ochii

aruncau flăcări.

- Poate nu tâmpită, dar incredibil de stupidă.

Buzele lui Jo Marie începură să tremure şi îşi dădea seama că dacă nu va pleca imediat, va începe să plângă.

- Să nu ne certăm asupra sinonimelor. Ca să încheiem discuţia, gestul de a-mi cumpăra o rochie prezentabilă nu a fost apreciat. Nu aşa cum aţi fi vrut.

- Am înţeles, domnişoară Early. Acum, dacă mă scuzi, am o invitaţie la cină.

- Cu plăcere, zise ea întorcându-se pe călcâie şi grăbindu-se să deschidă uşa. Spre disperarea ei, aceasta era înţepenită şi nu reuşi s-o deschidă, ratând astfel o ieşire furtunoasă.

- Dă-mi voie, se oferi Andrew enervat.

Uşă blestemată! îi dejucase o retragere semeaţă.

Când ajunse în parcare, constată că mânia care o stăpânise se evaporase. Acum, în timp ce conducea spre casă, prin minte îi trecură alte gânduri. Ar fi putut să se poarte mai frumos.

Acest gând se schimbă repede în părere de rău, astfel că atunci când deschise uşa apartamentului, Jo Marie se simţea mizerabil.

- Bună, o întâmpină Kelly care pregătea hamburgeri pentru cină. A sosit rochia?

Aşadar, Kelly ştia!

- Rochia?

- Da. Eu şi Andrew am fost la cumpărături pentru tine ieri după-amiază şi am găsit cea mai minunată rochie de seară. E perfectă pentru tine.

Involuntar, Jo Marie reacţionă cu iritare.

- Ce te-a făcut să crezi că am nevoie de o rochie?

Zâmbetul lui Kelly se transformă în râs.

- Parcă îţi coseai una, nu-i aşa? Drew a spus că te pricepi foarte bine, dar acum o faci numai pentru mine. {i pentru că în această perioadă a anului toată lumea are treabă, el n-a vrut ca tu să-ţi petreci nopţile aplecată asupra maşinii de cusut.

- Ah, reuşi Jo să spună înainte ca remuşcările să-i provoace dureri de stomac.

- Drew este o persoană care se gândeşte la toate, comentă Kelly în timp ce continua să pregătească hamburgerii. Era atentă la treaba pe care-o făcea şi nu se uita la Jo Marie. Poţi înţelege acum de ce este atât de uşor să-l iubeşti.

Cuvintele acestea o făcură pe Jo Marie să nu mai poată respira.

- Sunt surprinsă că n-a ajuns până acum. Drew a dat instrucţiuni precise ca magazinul s-o livreze astăzi, în caz că vor mai fi de făcut unele modificări.

- A venit, anunţă Jo Marie simţindu-se mai ruşinată decât se simţise vreodată în viaţă.

- Da? întrebă Kelly entuziasmată. De ce nu mi-ai spus nimic? Nu e cea mai frumoasă rochie pe care ai văzut-o vreodată? Vei arăta splendid în ea, continuă Kelly, al cărei entuziasm scăzu când se întoarse spre ea. Jo, ce s-a întâmplat? Arăţi

de parcă în următoarea clipă vei izbucni în hohote de plâns.

- Asta... asta se va întâmpla, reuşi să spună înainte să-şi ascundă faţa în mâini şi să se aşeze plângând pe marginea unui scaun.

- Mă aşteptam să-mi mulţumeşti, zise Kelly oftând când îi întinse o batistă. Nu-mi imaginam că vei plânge. Tu nu faci asta prea des.

Jo Marie îşi suflă nasul smiorcăindu-se.

- Am... am crezut că vă fac de râs... pe voi doi... că... tu nu mă vrei... la petrecere... din cauză că nu am... haine potrivite... şi...

- Ce-ai crezut?! o întrerupse Kelly şocată privind-o fix, cu stupoare. Nu mi-am închipuit că te vei gândi la o asemenea prostie.

- Asta nu e tot. Eu... se smiorcăi Jo Marie, i-am dus rochia lui... lui Andrew la birou şi de fapt... aproape i-am aruncat-o în faţă.

- Oh, Jo Marie, zise prietena ei aşezându-se lângă ea pe un alt scaun. Cum ai putut face asta?

- Nu ştiu. Poate sună ridicol, dar chiar am crezut că ţie şi lui Andrew vă va fi ruşine cu mine din cauza rochiei pe care mi-o cos.

- Cum ai putut să crezi aşa ceva? Mai ales că eu întotdeauna am admirat hainele pe care ţi le-ai făcut singură.

Ruşinată, Jo Marie înclină capul.

- {tiu.

- Dar ai făcut-o şi nu mai e cale de întoarcere. îmi pot imagina reacţia lui Drew la vizita ta. Numai gândindu-se la asta, trăsăturile lui Kelly se crispară. Acum ce vei face?

- Nimic. De acum înainte mă voi retrage în camera mea când va veni să te viziteze...

- {i cum rămâne cu petrecerea? întrebă Kelly cu ochii mari albaştri rotindu-se temători şi făcând-o pe Jo Marie să se întrebe dacă vedea bine sau nu. Sunt numai două zile până atunci.

- Nu pot să merg, sunt sigură că mă înţelegi.

- Dar trebuie sa vii, i-o întoarse Kelly neliniştită. Mark a spus că participă numai dacă eşti şi tu acolo, iar eu am nevoie de amândoi. Totul va fi compromis dacă dai acum înapoi.

- Vine şi Mark? întrebă Jo Marie neîncrezătoare, ştiind că fratele ei nu agrease niciodată ideea acestei petreceri. Se gândise că acesta va face orice pentru a evita încă o confruntare cu Andrew.

- Da, şi nu mi-a fost deloc uşor să-l conving.

- îmi imaginez, replică Jo Marie tăios.

- Jo Marie, te rog. Pentru mine înseamnă enorm de mult ca voi doi să fiţi acolo. Mai mult decât îţi dai tu seama. Fă acest lucru pentru mine şi îţi promit că nu-ţi voi mai cere nimic toată viaţa.

Kelly vorbea serios. Ceva în legătură cu petrecerea asta era foarte important pentru ea. Jo Marie nu ştia de ce. Dacă nu va merge la petrecere va trebui mai întâi să-i ceară scuze lui Andrew. Dacă se hotăra să facă acest lucru, va trebui să aştepte o săptămână sau două înainte să$_A$ se apropie de el, pentru că numai timpul îl va face să o ierte. în această situaţie, era forţată să o facă acum, înainte de petrecere, cu toate că nici unul dintre ei nu era liniştit. Drace! Trebuia s-o fi aşteptat pe Kelly înainte să tragă concluzii pripite cu privire la rochie. Măcar să fi ştiut că în această treabă e implicată şi prietena ei!

- Ei bine? o privi Kelly plină de speranţă.

- Voi merge, dar mai întâi trebuie să discut cu Andrew şi să-i explic ce-a fost în mintea mea.

Kelly respiră adânc, vizibil mai liniştită.

- Ascultă-mi sfatul, nu-i explica nimic. Spune-i numai că îţi pare rău.

Jo Marie îşi îndepărtă de pe frunte şuviţele de păr răvăşite. Nu era în măsură să ceară lămuriri, Kelly îl cunoştea mult mai bine ca ea pe Andrew. Asta o făcu să se simtă mai tristă.

- Voi merge la el a birou mâine dimineaţă, la prima oră, zise ea cu un ton mai convingător decât erau sentimentele ei.

- Nu vei regreta, zise Kelly uşurata, în timp ce-i mângâia degetele delicate. îţi promit.

Daca era aşa, atunci voia sa ştie de ce regreta deja.

în noaptea următoare, avu un somn agitat şi nu se odihni deloc. Până dimineaţa, sub ochii ei se formară cearcăne negre pe care nici măcar machiajul nu reuşi să le ascundă. Rochia albastră de mătase era terminată şi acum stătea pe umeraş, agăţată de uşa şifonierului. în comparaţie cu adorabila rochie pe care i-o trimisese Andrew, simplitatea croielii ei arăta dezastruos. Ştearsă, lipsită de farmec. Nu-i plăcuse niciodată să-şi calce mândria în picioare şi nu se aştepta ca astăzi să se simtă mai bine făcând-o.

- Noroc, murmură Kelly în timp ce Jo Marie ieşea din apartament.

- Mulţumesc, am însă nevoie de mai mult decât atât. Nodul din stomacul ei creştea cu fiecare minut care trecea. Jo Marie habar nu avea ce să spună şi nici cum să înceapă.

Doamna Stewart, ca un gardian grizonat, se afla la biroul ei când Jo intră în biroul lui Andrew.

- Bună dimineaţa.

Secretara avea prea multă experienţă pentru a se

arăta surprinsă.

- Ar fi posibil să discut cu domnul Beaumont câteva minute?

-Aveţi programare? o întrebă bătrâna doamnă privind foaia din calendar.

- Nu, bâigui Jo Marie. Mi-e teamă că nu.

- Domnul Beaumont nu va veni la birou până după-amiază.

-Ah, mormăi ea dezamăgită. Pot cere o întrevedere atunci?

Secretara studie agenda.

- Cred că nu. Domnul Beaumont are deja agenda încărcată pentru toată săptămâna. Dar dacă doriţi, i-aţi putea lăsa un mesaj.

- Da, vă rog, răspunse ea şi scrise un bilet în care spunea că ar dori să-i vorbească cât mai curând posibil. înmânându-i biletul doamnei Stewart, Jo Marie îi oferi şi un zâmbet firav. Mulţumesc.

-Voi avea grijă ca domnul Beaumont să primească mesajul, îi promise eficienta secretară.

Jo Marie n-avea nici o îndoială în această privinţă. Dar nu era sigură că Andrew îi va răspunde.

Seara, când se pregătea de culcare, Jo Marie îşi aminti că el nu răspunsese. Acum era obligată să meargă la petrecere fără ca tensiunea dintre ei să fi dispărut.

*

* *

Mark a fost primul care a venit în seara următoare. îmbrăcat într-un costum bine croit şi cu cămaşa strânsă la gât de o cravată de mătase, arăta incredibil de atrăgător. {i Jo Marie nu-i ascunse acest lucru.

- Ah, zise ea dându-se un pas înapoi şi studiindu-l

cu atenţie. Oh, zise ea din nou.

- Aş putea spune acelaşi lucru despre tine. Arăţi extraordinar.

Mândră, Jo Marie culese o scamă imaginară de pe rochie.

- Eşti sigur?

- Fireşte. {i îmi place cum îţi stă coafura asta.

Ea ridică automat o mână şi trase din coc o buclă frumoasă care-i căzu pe obraz, dându-i un aer sofisticat.

- Când va veni sacul de bani? întrebă Mark privind spre camera lui Kelly în timp ce se aşeza pe canapea.

- în câteva minute.

Mark îşi vârî un deget sub gulerul cămăşii şi îl plimbă în jurul gâtului.

- Nu-mi vine să cred că am acceptat să particip la acest fiasco.

Lui Jo Marie nu-i venea să creadă.

- De ce ai făcut-o?

Ochii fratelui ei erau plini de îndoiala.

- Nu ştiu. Se pare ca aceasta petrecere înseamnă mult pentru Kelly. Şi ca să fiu sincer, cred că-i datorez măcar atât pentru tot timpul în care am necăjit-o.

- Ce părere ai despre Beaumont?

Ochii lui Mark se îngustară.

- încerc să nu simt nimic pentru el.

Uşa dormitorului se deschise şi apăru Kelly într-o rochie roşu-aprins care-i aminti lui Jo Marie de Crăciun şi de tot ce era legat de el. Văzuse rochia înainte, dar îmbrăcată de Kelly aceasta prinsese viaţă. Cu un gest graţios, o invită în cameră şi prietena ei parcă pluti prin încăpere. Mark nu-şi putu lua ochii de la ea şi se ridică în picioare.

- Kelly, zise el părând să aibă dificultăţi de vorbire.

Arăţi... minunat.

Râsul lui Kelly era plin de încântare.

- Pari a fi şocat. Totul vine de la faptul că nu m-ai văzut niciodată aranjată.

Pentru o clipă, Jo Marie se întrebă dacă Mark o văzuse vreodată cu adevărat pe prietena ei.

Soneria de la intrare se făcu auzită şi trei perechi de ochi priviră uşa acuzator. Jo Marie simţi cum i se strânge stomacul din pricina tensiunii. De două zile încerca să se pregătească pentru a face faţă acestui moment. Sosise Andrew Beaumont.

Kelly se rupse din micul grup şi se îndreptă spre uşă. Jo Marie observă cum ochii lui Mark se îngustează când Kelly se înălţă pe vârfuri şi sărută cu buzele rujate obrazul lui Andrew. Reacţia lui involuntară o făcu pe Jo Marie să-şi pună o mulţime de întrebări cu privire la sentimentele lor. Şi ale ei în legătură cu Andrew.

Când îşi desprinse privirea de la fratele ei, observă că Andrew îşi concentrase toată atenţia asupra ei.

- Arăţi mai mult decât încântător, domnişoară Early.

- Mulţumesc. Mi-e teamă că rochia pe care trebuia s-o port a fost returnată din greşeală, zise ea rugându-se în gând ca el să înţeleagă mesajul.

- Haideţi să bem ceva înainte de plecare, sugeră Kelly. Mai devreme, ea fusese în bucătărie şi pregătise un cocteil de lapte de nucă de cocos, rom, suc de ananas şi cuburi de gheaţă.

Băutura rece o ajută pe Jo Marie să-şi elibereze gâtul de nodul care o sufoca. Stătea lângă fratele ei, faţă în faţă cu Andrew. Liniştea din cameră era întreruptă numai de Kelly, care părea nepăsătoare

faţă de tensiunea din atmosferă. A continuat să vorbească şi în drum spre maşină.

Mark şi Jo Marie au fost invitaţi din nou să se aşeze pe bancheta de pluş moale din spate. Jo ştia că fratele ei urăşte acest lucru, dar se supuse invitaţiei fără să protesteze. Numai felul în care se mişca îi trăda stânjeneala. Petrecerea era dată de unul din asociaţii lui Andrew, un constructor. în clipa în care Jo Marie auzi numele firmei, îşi aminti că era firma care dorea să asaneze delta.

Mark o privi curios pe Jo Marie şi ea clătină din cap în semn că nu va comenta nimic. Intr-un fel, simţea că începe să fraternizeze cu inamicul.

Prezentările fuseseră făcute şi mulţimea de figuri şi de nume se amestecară în capul ei. Recunoscu unele personalităţi şi discută cu câteva dintre ele. Mark stătea aproape de sora lui şi ea ştia fără să-l întrebe că această petrecere fastuoasă îl face să se simtă prost.

în ciuda faptului că insistase să fie acolo pentru că avea nevoie de ea, Kelly era acum de negăsit. După o jumătate de oră, Jo Marie o observă stând pe un scaun lângă perete, arătând total pierdută. Privi amuzată cum Mark îi duce prietenei ei un pahar cu punci şi cum se aşază pe scaunul de lângă ea. Kelly se învioră imediat şi curând vorbeau şi râdeau împreună.

Plimbându-şi privirea prin cameră, Jo Marie văzu cum Andrew discuta aprins cu un grup de bărbaţi. Dintr-o dată, încăperea i se păru sufocantă. Uşile glisante cu geamuri, care erau deschise, o invitau parcă spre marea terasă pentru a se răcori în aerul serii.

Punându-şi mâinile pe balustrada sculptată, Jo Marie îşi ridică privirea şi se uită la cerul înstelat. Era

senin şi stelele străluceau pe cer.

- Am primit un mesaj cum că ai vrea să vorbeşti cu mine, se auzi o voce gravă în spatele ei.

Inima ei tresări şi se strădui să nu arate cât de intimidată era de prezenţa lui.

- Da, spuse ea respirând adânc pentru a se linişti.

Andrew veni lângă ea şi se rezemă de balustradă. Apropierea
lui îi făcea atât de bine, încât închise ochii ca să nu se vadă atracţia puternică pe care o simţea pentru el.

- îţi datorez scuze. Regret sincer că m-am pripit să trag concluzii în legătură cu rochia. Nu ai făcut altceva decât să fii amabil.

I se păru că trece o eternitate până când el îi răspunse:

- îţi era frică să-ţi cer o recompensă, Florence Nightingale?

Capitolul 4

Inima lui Jo Marie avea acum un ritm infernal şi ea se întoarse spre Andrew cu ochii măriţi de uimire.

- Aşadar, îţi aminteşti!

Petrecuseră clipe minunate în urmă cu câteva luni. De când Kelly i-l prezentase drept logodnicul ei, Andrew nu-i dăduse niciodată de înţeles că îşi amintea seara aceea.

- Ţi-ai închipuit că pot uita? o întrebă el încet.

Ţinând ochii strâns închişi, Jo Marie se întoarse cu spatele şi se rezemă de balustradă, cu degetele încleştate de marginea de fier cu o putere de care nu se ştia în stare.

- M-am întors acolo, în fiecare zi, timp de o lună, continuă el cu o voce gravă şi stânjenită. Am crezut că eşti asistentă medicală.

Culoarea dispăruse din obrajii ei şi acum era îngrozitor de palidă. {i ea îl căutase. Toată luna care urmase acelei seri nu încetase să spere şi să-l caute. De fiecare dată când pleca de acasă îl căuta prin mulţimea de figuri care i se perindau prin faţă. Nici măcar nu-i ştia numele, dar avusese un loc în inima şi în gândurile ei în toate zilele care urmaseră. El era bărbatul viselor ei, străinul cu care petrecuse acele câteva momente încântătoare care o ţineau sub stăpânirea lor ca într-o vrajă.

- Era carnaval, îi explica ea cu o voce pierdută. Am împrumutat una dintre uniformele lui Kelly ca să merg la o petrecere.

Andrew stătea lângă ea, cercetând-o cu ochii îngustaţi.

- Ar fi trebuit să te recunosc atunci, zise el dezamăgit.

- Să mă recunoşti? repetă ea fără să înţeleagă. în

scurtul timp pe care-l petrecuseră împreună, Andrew îi spusese că-i aminteşte de un tablou pe care-l văzuse mai de mult.

- Trebuia să-mi dau seama că tu eşti în fotografia din ziar. Tu erai fata care protesta cu vehemenţă împotriva proiectului de asanare a deltei pentru construirea de locuinţe.

- N-am ştiut... că e vorba de firma ta. Habar n-am avut. O şuviţă de păr îi căzu pe faţă când clătină din cap. Dar nu-mi pot cere scuze pentru demonstraţia de protest deoarece sunt convinsă că era un lucru rău să dărâmi hotelul acela.

- întotdeauna eşti sinceră, Jo Marie Early, îi spuse el fără a folosi un ton maliţios, iar când ochii lor se întâlniră, ea descoperi amuzată că el zâmbea.

Jo Marie răspunse surâsului lui.

- Şi în seara aceea te aflai acolo din cauza lui Kelly.

- Tocmai plecasem de la ea.

- Iar eu eram în drum spre ea.

Dacă ar mai fi trecut câteva minute, s-ar fi întâlnit pe coridoarele spitalului fără ca măcar să se observe unul pe altul. într-un fel, Jo Marie şi-ar fi dorit asta. Dacă nu l-ar fi întâlnit pe Andrew în seara aceea, s-ar fi putut bucura pentru viitorul mariaj al prietenei sale. Aşa cum stăteau lucrurile acum, Jo Marie era silită să-şi înăbuşe sentimentele pe care n-avea dreptul să le aibă. Andrew îi aparţinea lui Kelly, şi marele diamant de pe mâna ei era dovada de necontestat.

- Şi... şi acum ai reîntâlnit-o pe Kelly, rosti ea cu greutate, îndepărtându-se de el. Vreau să vă urez o viaţă plină de fericire. Fiindu-i frică de ceea ce s-ar putea citi în ochii ei, Jo Marie îşi coborî genele. Ar trebui să mă întorc înăuntru.

- Jo Marie...

îi rosti numele pe un ton atât de blând încât pentru o clipă ea crezu că nu auzise bine.

- Da?

Andrew îşi arcui sprâncenele şi îşi mişcă uşor capul. îi atinse apoi cu degetul obrazul catifelat urmând linia delicată a bărbiei. Privirea lui se întunecă de parcă ar fi fost supus unei torturi.

- Nimic. Distracţie plăcută, continuă el întorcându-se spre balustradă.

Jo Marie intră în imensa sală de recepţii şi privi bărbaţii care discutau cu însufleţire afaceri. Nu şi-ar fi dorit ca unul dintre aceştia s-o urmeze pe balcon, dar ar fi fost suficientă o privire pentru a-i ademeni. în afară de Andrew, bărbatul visurilor ei, care nu era al ei şi care nu va fi niciodată al ei. Buzele ei zâmbiră chinuit în efortul de a părea fericită. în timp ce se îndrepta spre imensul bol cu punci, zâmbetul ei deveni strâmb, vizibil forţat. în toate aceste luni sperase să-l găsească pe bărbatul visurilor ei pentru că nu-l putuse uita şi continua să se afle în inima ei. {i acum, când îl găsise, totul devenise atât de dificil. Dacă n-ar fi reuşit să-şi înăbuşe sentimentul de senzualitate pasionată pe care-l avea în preajma lui, ar fi reuşit să strice fericirea lui şi a lui Kelly.

Colindele de Crăciun, în surdină, umpluseră cu armonia lor încăperea când Jo Marie găsi un scaun de catifea rezemat de perete şi se aşeză pentru a privi petrecerea care se desfăşura în jurul ei. Forţându-se să se relaxeze, începu să bată tactul cu piciorul. Crăciunul era perioada ei preferată din an... nu, perioada carnavalurilor fusese, îşi spuse ea. Zâmbetul aproape îi dispăru de pe buze.

- Arăţi de parcă trăieşti cel mai minunat moment

al vieţii tale, o anunţă Mark aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

- Este o seară interesantă.

- Aşadar, te distrezi observând stilul de viaţă al celor bogaţi şi faimoşi. Tonul lui era acum mai răutăcios ca niciodată.

Luând o înghiţitură de punci, Jo Marie încuviinţă.

- Cine n-ar face-o?

- Sincer să fiu, sunt surprins de faptul că toţi sunt atât de prietenoşi, comentă Mark tăios. Sigur este că nici unul nu-şi dă seama că noi doi nu suntem din lumea lor.

- Mark, îl mustră ea supărată. Este urât felul în care vorbeşti.

Fratele ei avu bunul-simţ să pară ruşinat.

- Ce să-ţi spun, Kelly m-a prezentat unora dintre prietenii ei şi trebuie să recunosc că n-am găsit nimic care să nu-mi placă la ei.

- Surprinzător, zâmbi ea fredonând colindele frumoase care-i ajungeau la urechi. Presupun că următorul lucru pe care mi-l vei spune este că vei juca golf cu tatăl lui Kelly.

Mark îi răspunse scurt:

- Niciodată.

- Până la urmă, ce ai cu cei din familia Beaumont? Kelly este o fată minunată.

- Kelly este o excepţie, comentă Mark oftând.

- Dar abia mi-ai spus că ţi-au plăcut prietenii pe care ţi i-a prezentat în această seară.

- Da. Ei bine, asta a fost la prima vedere.

Ridicându-se, Jo Marie îşi puse paharul pe o măsuţă.

- Cred că ai o problemă, scumpul meu frate.

Faţa lui Mark se întunecă şi sprâncenele i se

încruntară într-o expresie curioasă.

- Ai dreptate, aşa este, încuviinţă el ridicându-se repede şi făcându-şi loc prin mulţime.

Jo Marie discută cu câteva doamne care plănuiau o adunare în scopuri caritabile chiar la începutul anului. Când îi cerură şi ei părerea asupra unor lucruri importante, fu surprinsă şi încântată. Apoi petrecu aproape o oră în compania bătrânelor doamne şi se despărţi de ele când acestea se hotărâră să se amestece printre ceilalţi invitaţi. Dacă Andrew o recunoscuse drept femeia care organizase demonstraţia de protest împotriva asanării deltei, probabil îşi dăduseră şi alţii seama de asta. {i nu voia să facă nimic care i-ar deranja pe el şi pe Kelly.

Aceasta, cu ochii albaştri strălucind ca safirele, venea direct spre ea.

- Aici erai?! exclamă ea. Eu şi cu Drew te-am căutat.

- Plecăm? întrebă Jo bucuroasă, îngrijorată de faptul că ar putea fi recunoscută în orice clipă...

- Nu... nu, voiam să ne asigurăm că nu te-a acaparat vreunul din tinerii încântători de aici.

- Pe mine? râsul lui Jo Marie era plin de surprindere. Câţiva bărbaţi o priviseră atent, în special atunci când se îndepărtase de petrecere pentru a se aşeza pe scaun pentru a rămâne neobservată.

- E mai mult decât posibil, cu toate că nu realizezi, spuse Andrew care venea din spatele ei, cu o voce blândă care o emoţionă. Eşti foarte frumoasă în seara asta.

- Nu roşi, Jo Marie, îi spuse Kelly. Chiar eşti încântătoare şi dacă ai vrea să le dai puţină şansă, ţi-ar spune toţi acelaşi lucru.

Mark li se alătură şi îi şopti ceva lui Kelly. Când făcu acest lucru, Andrew întoarse repede capul spre Jo şi îi vorbi în aşa fel încât ceilalţi doi să nu-i audă.

- Numai Florence Nightingale te-ar putea întrece.

Jo Marie se înfioră şi se întoarse spre el pentru a-i întâlni ochii, surprinsă că el îi spune aşa ceva în prezenţa lui Kelly. în tăcere, pledă cu fiecare trăsătură a ei, rugându-l să nu facă situaţia şi mai dificilă pentru ea. Acele scurte clipe pe care le petrecuseră împreună fuseseră de mult şi acum era mai bine pentru amândoi dacă ar putea să le uite.

Jo Marie se trezi la zbârnâitul ceasului deşteptător dimineaţa devreme. Se aşeză puţin pe marginea patului şi ridică mâinile deasupra capului întinzându-se. Ziua părea destul de încărcată. Era nevoită să lucreze sâmbătă dimineaţa şi apoi va reuşi să prindă un autobuz care mergea de la fundaţie până în cartierul francez. Spera să-i vorbească lui Jim Rowden, directorul şi managerul grupului conservator. Jim avea nevoie de mai mulţi voluntari în timpul sărbătorilor de iarnă. Şi după un timp de gândire, Jo Marie se hotărî să-i accepte propunerea. Perioada asta a anului era încărcată şi de aceea mulţi voluntari doreau să-şi ia liber.

Evenimentele din noaptea trecută erau vii în mintea ei. Lăsând braţele jos, Jo Marie îşi îndreptă repede spatele şi senzaţia de tristeţe o copleşi din nou. Andrew nu înţelesese nimic din ceea ce încercase ea să-i spună aseară. îl surprinsese privindo de câteva ori, cu ochi gânditori şi supăraţi, ca şi cum îl deranjase cu ceva. N-avea importanţă unde se afla, mereu când ridica ochii îl vedea pe Andrew care o urmărea. O dată chiar se priviseră în ochi până când au avut impresia că toată lumea din jurul lor

dispăruse. Muzica se auzea slab şi parcă numai ei doi se aflau la petrecere. Jo Marie îşi luase prima privirea de la el, speriată şi enervată de ceea ce făceau.

Andrew şi Mark tăcuseră tot drumul până acasă. Fratele ei părăsise apartamentul aproape imediat şi Jo Marie intrase repede în camera ei, nedorind să-l vadă pe Andrew cum o săruta pe Kelly de rămas-bun. N-ar fi suportat asta.

Acum, la lumina zilei, descoperi că sentimentele ei pentru Andrew erau mult mai puternice. Dorea să-l facă să dispară într-o zonă a vieţii ei trecută de mult. Dar el nu-i permitea asta. Clipele pe care le petrecuseră împreună în noaptea carnavalului rămăseseră vii în mintea lor.

Oricum, când ajunse la birou n-a mai avut timp să se gândească la Andrew, la Kelly sau la Mark. Telefonul suna încontinuu. Şi pentru că în weekend erau mai puţini la serviciu,
Jo Marie era atât de ocupată încât nu se mai putea gândi la altceva în afară de zborurile aeriene, de rulote şi locurile în vagoanele de tren care mai rămăseseră disponibile.

Lăsă receptorul în furcă după ce discută cu cei de la agenţia aeriană în legătură cu nişte bilete pentru o pereche de bătrâni, care dorea să facă o excursie în Caraibe. începuse s-o doară capul în timp ce completa formularele necesare. Jo Marie n-o auzi pe Paula Shriver, singura fată care mai lucra sâmbăta, intrând în biroul ei.

- Domnul Beaumont aşteaptă să-ţi vorbească, o anunţă Paula. Norocoaso, adăugă ea în şoaptă atunci când Andrew se aşeză pe unul din scaunele de lângă birou.

- Bună, Jo Marie.

- Andrew, spuse ea mirată, strângând cu putere stiloul pe care-l avea în mână. Cu ce te pot ajuta?

El îşi puse picior peste picior şi un braţ pe spătarul scaunului, dând impresia că este un bărbat uşor de abordat.

- Speram că-mi poţi da câteva sugestii în legătură cu cea mai frumoasă lună de miere.

- Desigur. La ce te-ai gândit? Supărată, ar fi vrut să ţipe la el pentru a se lămuri de ce-i face asta, dar se străduí să zâmbească şi să pară indiferentă.

- Ce mi-ai sugera?

Ea îşi plecă privirea.

- Kelly mi-a vorbit de mai multe ori despre Hawaii. {tiu că e singurul loc pe care-l vizitează cu plăcere.

El refuză propunerea ei scuturând uşor din cap.

- Am fost acolo de câteva ori. Speram să găsesc ceva mai puţin aglomerat.

- Poate vrei să mergi într-o croazieră. Sunt câteva vase care merg spre Caraibe, în Mediterana, sau poate te-ar încânta o călătorie de-a lungul coastei de vest a Canadei, până în Alaska.

- Nu, îşi scutură el din nou capul. Unde ai alege tu să mergi în luna de miere?

Jo Marie ignora întrebarea lui, nedorind să-i răspundă.

- Am câteva broşuri pe care ţi le pot da pentru a-ţi face o idee. Cred că toate aceste excursii îi vor face plăcere lui Kelly. Când deschise sertarul biroului, realiză că Andrew o urmărea cu atenţie. Se străduí să-l trateze cu o expresie strict profesională, dar încercarea ei n-a fost prea strălucită.

Nepăsător, el acceptă pliantele pe care i le oferi.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare. Să o formulez din nou?

Jo Marie clătină încet din cap.

- Nu sunt sigură că aş vrea să merg undeva, îi explică ea simplu. Nu în luna mea de miere. Nu când cel mai frumos oraş din lume este cel în care locuiesc. Eu aş vrea să petrec acea perioadă în linişte, împreună cu soţul meu. Vom putea călători mai târzui. Brusc, ochii lor se întâlniră şi se priviră mult, parcă fără să mai respire. Dar eu nu sunt Kelly şi ea este cea căreia trebuie să-i ceri părerea în legătură cu această călătorie.

Paula stătea în picioare şi făcu un semn prin geamul biroului că era ora închiderii. Andrew o urmărea cu privirea.

- închideţi?

Jo Marie încuviinţă cu un semn din cap. Se simţea prost în prezenţa lui. Când rămânea singură cu el trebuia să treacă un adevărat test al prieteniei pe care-o avea pentru Kelly. Şi în acest moment, Kelly pierdea... amândoi pierdeau.

- Da. Sâmbăta avem deschis numai dimineaţa.

El se ridică şi lăsă pliantele pe colţul biroului ei.

- Atunci, hai să continuăm discuţia la masă.

- Oh, nu, nu e necesar. Terminăm în câteva minute şi Paula nu se supără dacă mai aşteaptă puţin.

- Dar am câteva idei pe care vreau să le discut cu tine şi s-ar putea să dureze o oră sau mai mult.

- Poate ar fi bine să revii într-o altă zi.

- Acum am timp, replică el enervat.

Jo Marie dorea din suflet să-l refuze. Era sigură că el îşi dădea seama cât de dificil era totul pentru ea. {tia foarte bine care sunt sentimentele ei şi le ignora deliberat.

- Este chiar atât de greu să accepţi ceva care vine

de la mine, Jo Marie? O întrebă blând. Chiar şi o invitaţie la prânz?

- Bine, acceptă ea, supărată pe el şi pe ea însăşi. Dar nu stau mai mult de o oră. Mai am ceva de făcut.

El îi adresă o jumătate de zâmbet.

- Cum doreşti, zise el conducând-o până la Mercedes.

Jo Marie era încordată şi necomunicativă, în timp ce Andrew conducea prin traficul aglomerat. Opri pe o stradă de lângă cartierul francez şi ocoli maşina pentru a-i deschide portiera.

- Am făcut rezervări la Chez Lorraine.

- Chez Lorraine? îl întrebă ea privindu-l surprinsă. Elegantul restaurant francez era faimos în New Orleans. Se zvonea că mâncarea era excelentă şi foarte scumpă. Jo Marie visase întotdeauna să ia masa acolo, dar nu reuşise niciodată.

- Este atât de bun precum se spune? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă entuziasmul din voce.

- Ar trebui să judeci singură, îi răspunse el zâmbind.

O dată intraţi, fuseseră conduşi imediat la masă şi li se aduseră listele pline de specialităţi franţuzeşti cu denumiri dintre cele mai ciudate. Neştiind ce gust au majoritatea mâncărurilor tradiţionale, Jo Marie se resemnă cu ideea de a comanda brânză şi pâine dulce.

- Ce ţi-ar plăcea? o chestionă Andrew după câteva minute.

- Nu ştiu. Toate sună minunat. închizând lista, o aşeză pe masă şi clătină bucuroasă din cap. Cred că voi regreta faptul că m-ai adus aici când mi-e atât de foame. Nu mâncase nimic la micul dejun şi descoperise acum că o durea stomacul.

Andrew nu-şi luă ochii de la listă.

- îngrijorarea ta nu mă face să regret nimic, zise el ca şi cum făcea un comentariu de complezenţă asupra vremii. Te-ai hotărât?

- Da... da, reuşi ea să rostească cu greutate pentru că vor

bele lui aveau un efect dezastruos asupra ei. Cred că voi încerca somonul, dar nu cred că ar trebui să pronunţ ceva în franceză.

- Nu-ţi face griji, voi comanda eu şi pentru tine.

După cum intuise, chelnerul reapăru când erau gata să dea comanda.

- Doamna ar dori un grătar de somon afumat cu smântână, iar eu voi lua o friptură de raţă rouenneză.

Cu o înclinare aprobatoare a capului, chelnerul în jachetă roşie dispăru.

Jo Marie îl privi, zâmbind încântată.

- Sunt impresionată, murmură ea în timp ce privea decorul provincial francez al restaurantului. Totul este aşa cum îmi imaginam.

Mâncarea era fantastică. După câteva ezitări, Jo Marie rămase uimită cât de bine se înţelegea cu Andrew. Descoperise că era un bun ascultător şi îi făcea plăcere să discute cu el despre familia ei.

- Aşadar, tu eşti singura fată.

- Este şi un avantaj. Puteam juca chiar şi fotbal american.

- Sper că într-o zi vei juca şi cu mine. întotdeauna mi-a plăcut maniera rapidă în care trebuie să te mişti.

Ridicase furculiţa la jumătatea distanţei dintre farfurie şi buzele ei şi rămase blocată, cu inima bătându-i nebuneşte.

- Am... am jucat numai cu fraţii mei.

Andrew chicoti.

- Pentru că tot vorbim despre familia ta, e greu de înţeles faptul că tu şi cu Mark sunteţi rude. Oh, îmi dau seama de aerul de familie, însă el este un tânăr foarte serios. Râde vreodată?

Jo Marie îi luă imediat apărarea, fără să omită nimic.

- Munceşte din greu, face ture lungi. Mark a străbătut un drum lung pentru a ajunge la facultatea de medicină. Nu-i plăcea să caute scuze pentru fratele ei.

Andrew acceptă scuzele cu o grimasă.

- Are o mare povară pe umerii lui. Ce obţine în afară de sănătate şi poziţie socială?

- Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. Făcea observaţii aspre despre familia lui Kelly. Cred că banii ei îl făceau să se simtă nesigur. Nu avea nici un motiv; ea n-a făcut niciodată nimic care să-i provoace această atitudine. N-am înţeles niciodată asta.

împingând farfuria goală, Jo Marie nu putea să nu recunoască faptul că-i plăcuse foarte mult mâncarea, poate mai mult ca la K-Paul’s, în seara în care Kelly şi Andrew îşi anunţaseră logodna. Dar mulţumirea nu i se citea şi în ochi. Zăpăcită, îşi puse mâinile în poală. Era aici cu Andrew, luând prânzul, râzând şi vorbind cu el, ceea ce nu era bine. Kelly ar fi trebuit să fie cea care să stea cu el la masă. Jo Marie nu avea dreptul să se bucure în acest fel de compania lui, din moment ce era logodit cu cea mai bună prietenă a ei. Realizând asta, îşi privi ceasul.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, spuse scuturând din cap şi evitându-i privirea, ştiind că el avea puterea să-i citească gândurile.

- Nu ai vrea să iei un desert?

Ducându-şi mâna la stomac, Jo se înclină zâmbind.

- Nu mai pot, declară ea cu privirea plină de regret spre tava încărcată cu delicatese de patiserie franţuzească...

Chelnerul reapăru şi deasupra capului ei plutea o

conversaţie în limba franceză. Ca orice la Andrew, franceza lui era minunată.

Aproape imediat după aceea, chelnerul se întoarse cu o farfurie plină cu dulciuri, pe care o aşeză în faţa lui Jo Marie.

- Andrew, obiectă ea, o să mă îngraş.

- Am văzut că priveai cu jind la aceste bunătăţi. Nu-i nici o problemă. Le meriţi.

- Dar nu pot. Nu le pot mânca pe toate.

- îţi poţi permite puţină grăsime în plus, rosti el cu o voce gravă în timp ce-i privea atent formele delicate.

- Sugerezi că sunt slabă?

- Vai de mine, zise el calm, clătinând din cap. Ce-ţi mai place să te alinţi. Uite, dă-mi farfuria. Eu voi fi acela care se va îngrăşa.

- Să nici nu te gândeşti, îl contrazise ea râzând în timp ce înfigea furculiţa într-o felie de chec plina de ciocolata. După ce mânc' trei feluri de pr'jituri gustoase, Jo Marie împinse farfuria.

- Mulţumesc, Andrew, murmură ea oftând. Mi-a plăcut mult mâncarea... şi compania, dar nu mai putem continua, zise ea privind fix faţa de masă.

- Jo Marie...

- Nu, lasă-mă să termin, îl întrerupse ea. Ar... ar însemna... s-o rănim pe Kelly şi eu nu vreau să fac asta. Te rog, nu face situaţia mea mai dificilă decât este. Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, vocea îi devenea mai slabă şi mai tremurată. Nu trebuia să-i fie atât de greu, inima îi plângea, dar nu putea altfel. Toate instinctele ei de femeie se trezeau în prezenţa lui, încât îi venea să ţipe.

- Fă o excepţie, Jo Marie, spuse el tandru. E ziua mea şi nu aveam cu cine să mi-o petrec.

Nu avea cu cine... cuvintele lui sunau straniu. Erau pe un teren instabil şi Jo Marie simţea cum se scufundă.

- La mulţi ani, şopti ea.

- Mulţumesc.

Se ridicară în picioare şi Andrew îi luă braţul şi o conduse până afară.

- Vrei să te conduc acasă? o întrebă el când ajunseră lângă maşină.

- Nu, mă duc la Fundaţia Ecologică, zise ea înfundându-şi mâinile în buzunarele fulgarinului.

- Ah, „Pământul Viitorului“?

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

- Am nevoie de mai mulţi voluntari în timpul sărbătorilor de iarnă.

Sprâncenele lui se ridicară într-o încruntare dezaprobatoare.

- Din câte-mi amintesc, sediul fundaţiei se află într-o clădire de la periferia oraşului. Eşti sigură că poţi...

- Mă descurc, îl asigură ea făcând o mişcare de retragere. îţi mulţumesc încă o dată pentru prânz. Sper să ai o zi minunată, îi ură ea după care se îndreptă repede spre cea mai apropiată trecere de pietoni.

Jo Marie deveni neliniştită când îşi ridică ochii spre cerul înnorat. Nori negri grei se îngrămădeau unul în altul şi ploaia nu va întârzia să cadă. Totul părea să se îndrepte împotriva ei. Cerul căpătase culoarea ochilor lui Andrew şi avea impresia că el îi urmăreşte fiecare mişcare. Se întrebă, speriată, dacă va scăpa vreodată de el... şi ce era mai rău, dacă îşi dorea asta cu adevărat.

*

* *

Sediul fundaţiei se afla chiar lângă docuri, astfel că îngrijorarea lui Andrew era motivată. Era o zonă în care aveau loc tot felul de crime. Jo Marie plănuise să vină aici şi să plece înainte de căderea întunericului.

- Vă pot ajuta cu ceva? o întrebă omuleţul mic, cu păr roşcat, care stătea la biroul de la intrare. O privea ciudat, arcuindu-şi sprâncenele stufoase.

- Bună ziua, spuse ea întinzând mâna. Eu sunt Jo Marie Early. Dumneata eşti Jim Rowden, nu-i aşa?

Jim tocmai se mutase cu serviciul din zona centrală a oraşului şi acum era managerul unei organizaţii nonprofit.

Jim ocoli biroul masiv de stejar.

- Da, acum îmi amintesc. Ai organizat demonstraţia de protest, nu-i aşa?

- Da, am participat şi eu.

- Ai fost una dintre cei câţiva care au mărşăluit ore întregi prin ploaia rece.

- Fratele meu a insistat că nu avea nici un sens să continuăm, însă totul s-a dovedit a fi cu folos, îi explică ea râzând. Am venit deoarece aţi spus că aveţi nevoie de voluntari luna aceasta.

- Baţi la maşină?

- Destul de bine. Sunt agent turistic.

- Nu-ţi face griji, nu-ţi voi da nici un test.

Jo Marie râse.

- Apreciez mai mult decât îţi închipui acest lucru.

Petrecuse multe după-amiezi bătând la maşină replici
personale la sarcinile pe care grupul le primise după demonstraţia din faţa Hotelului Rose. în concluzie, grupul fusese lăudat pentru succes şi acum plănuise alte campanii şi proiecte. La patru şi jumătate, Jo

Marie puse husa peste maşina de scris şi aşeză scrisorile pe biroul lui Jim pentru ca acesta să le semneze.

- Dacă ai putea veni de trei ori pe săptămână, îi spuse Jim, ne-ai fi de mare ajutor.

Plecă peste cinci minute, simţind că face un lucru bun petrecându-şi timpul liber aici. în preajma Crăciunului părea mult mai uşor să dai o mână de ajutor, dar recunoştea că avea anumite interese. Dacă era ocupată, nu mai avea timp să se gândească la sentimentele ei faţă de Andrew.

Făcuse toate cumpărăturile pentru Crăciun, dar în drum se opri la o librărie. După ce avusese mintea ocupată toată după-amiaza, acum gândurile continuau să i se îndrepte spre Andrew. Astăzi era ziua lui de naştere, iar ea dorea să-i ofere un cadou care să-i dezvăluie sentimentele pe care i le purta. Inima îi era plină de mulţumire. Dacă n-ar fi existat el, n-ar fi ştiut niciodată că visele pot deveni realitate şi că poveştile de dragoste nu sunt numai pentru adolescenţi.

Găsi cartea pe care o căuta. O carte voluminoasă, cu coperta aurie, care prezenta istoria New Orleansului. Numai câteva oraşe din lume erau înconjurate de atâta romantism. în carte erau prezentate şi o serie de fotografii rare ale arhitecturii specifice oraşului, grădini, sculpturi, lucrări în metal şi cimitire. îi va plăcea cartea aceasta, aşa cum îi plăcea şi ei. Jo Marie strânsese mult timp banii necesari. Volumul nu era doar o raritate, ci şi o carte extrem de scumpă. Pentru că proprietarul librăriei o cunoştea, făcuse câteva aranjamente pentru ca ea s-o obţină. Asta pentru că nu găsise alt cadou care să-i facă plăcere lui Andrew. îşi făcuse socotelile şi îşi

dăduse seama că-i mai rămâneau puţini bani, dar i se părea că nu face decât un mic sacrificiu.

Strângând cartea la piept, Jo Marie se grăbi să se îndrepte spre casă. Nu avea dreptul să-i facă un cadou lui Andrew, dar nu din cauza asta îşi făcea griji. îi aducea numai o mulţumire pentru tot ce făcuse el pentru ea.

Ploaia torenţială udase complet asfaltul în momentul în care Jo Marie cobora din autobuz. Respirând greu în timp ce ţinea strâns volumul împachetat în hârtie fină, alergă repede spre casă şi împinse cheia în broasca mare de la intrare. încă o dată scăpase ca prin minune de o udătură până la piele.

Agăţând impermeabilul în cuier, Jo Marie îşi scoase pantofii şi încălţă papucii moi şi călduroşi.

Kelly va sosi foarte curând, îşi zise ea, şi eu habar nu am ce-i voi spune. Trebuia să dea o explicaţie pentru că-i făcea un cadou logodnicului ei. Nu se putea gândi la nimic plauzibil şi păşi prin cameră cu mintea goală. Era important pentru ea ca Kelly să înţeleagă, însă pentru asta trebuia să găsească o justificare care să n-o pună în dificultate. Nu dorea să strice prietenia dintre ele.

Cum colega ei de apartament nu revenea de la spital până la ora şase, Jo Marie îşi pregăti o masă uşoară, după care se întoarse în living pentru a urmări ştirile. Kelly telefona de obicei atunci când întârzia. Cum acest lucru nu se întâmplase, începuse să-şi facă griji. Poate că o aşteptase Andrew şi acum plecaseră să ia cina împreună. Doar era ziua lui; era

normal s-o sărbătorească împreună cu logodnica lui. Fără să-şi dea seama, începuse să fie geloasă, iar durerea pe care-o simţea o făcea să nu mai poată respira. Era chiar şocată de ceea ce simţea. încetează, îşi spuse ea. N-ai dreptul să ai astfel de sentimente. Andrew îi aparţine lui Kelly, nu ţie.

Era plină de durere şi confuzie când auzi soneria de la uşă. Probabil era Mark, însă pentru prima dată de când îşi amintea, Jo Marie nu era în stare să facă faţă unei discuţii cu fratele ei mai mare. în seara asta voia să fie singură cu gândurile ei.

Dar nu era Mark.

- Andrew, rosti ea plecându-şi repede ochii în pământ pentru ca el să nu-i vadă expresia răvăşită.

- Kelly este gata? o întrebă el punând un picior pe pragul uşii. Vom lua masa cu mama mea.

- N-a venit încă de la spital. Dacă vrei, pot suna acolo să văd ce o reţine.

Aşadar, ieşeau împreună în seara asta, îşi zise ea. Reuşi cu succes să-şi stăpânească sentimentul de gelozie cu care se luptase şi mai devreme.

- Nu-i nevoie, am venit mai devreme. Dacă nu te superi, o voi aştepta.

- Te rog, intră şi ia loc. Prefăcându-se indiferentă, îi arătă locul ei preferat. Sunt sigură că va sosi repede.

Era îmbrăcat într-un costum de stofă gri care estompa puţin musculatura lui atletică.

Ţinându-şi mâinile încrucişate la piept, Jo Marie aproape uită să-şi controleze sentimentele dureroase în timp ce-l urmărea cum se aşază.

- Doreşti o ceaşcă de cafea?

- Te rog.

Bucuroasă că scăpase din living, Jo Marie se grăbi

spre bucătărie şi luă două ceşti mari din bufet. îi fusese şi aşa destul de greu să petreacă o mare parte a după-amiezii în compania lui Andrew. Dar i se părea o situaţie imposibilă să fie singură cu el în apartament. Tensiunea dintre ei era insuportabilă. Chiar şi acum, când se aflau separaţi de un perete, îi era greu să-şi stăpânească pornirile. Dorea din tot sufletul să-l atingă. Să-l strângă în braţe. Să simtă din nou, măcar o dată, buzele lui peste ale ei. Voia să ştie dacă ceea ce se întâmplase în urmă cu atâtea luni fusese adevărat.

- Jo Marie, rosti încet Andrew chiar din spatele ei.

Inima începu să-i bată mai repede. îi citise gândurile şi acum venise lângă ea? Degetele i se agăţaseră de colţul mesei şi nu avea de gând, pentru nimic în lume, să se întoarcă spre el.

- Ce-i asta? o întrebă el cu blândeţe.

Privind peste umăr, văzu că Andrew ţine în mână cartea pe care i-o cumpărase mai devreme. Mâinile începură să-i tremure când turnă cafeaua în ceşti.

- Este o carte despre istoria New Orleansului. Am găsit-o într-o librărie şi... vocea îi tremura mai rău decât mâinile.

- Lângă carte am găsit un plic adresat mie.

Jo Marie aşeză la locul lui vasul filtrului de cafea.

- Da... ştiam că ţi-ar plăcea şi doream să ţi-o ofer drept cadou de ziua ta. Se opri chiar în clipa în care ar fi vrut să-i spună că era un lucru care dorea să-i amintească de ea. Am auzit la ştiri că... Hotelul Rose este în reparaţii şi că ai investit mult în el. Se întoarse încet, ţinând mâinile la spate. Mi-am dat seama că nu-ţi pot cumpăra un lucru pe care tu să nu-l ai deja. M-am gândit că această carte e singurul lucru pe care aş putea să ţi-l ofer... Se opri din cauza vocii care-i

devenise şoaptă.

Buzele lui zâmbiră când deschise plicul şi citi cartonaşul scris de ea.

- „Pentru Andrew, în semn de apreciere pentru tot.“ Deschise cartea şi o răsfoi apreciativ. Pentru tot, Jo Marie?

- Pentru generozitatea ta în privinţa hotelului şi pentru gestul frumos de a-mi oferi o rochie de seară şi...

- Pentru seara carnavalului? o întrebă el apropiindu-se de ea.

Jo Marie simţea că-i creşte temperatura şi că obrajii i se
îmbujorează.

- Da, şi pentru asta. Nu putea nega însemnătatea celor câteva clipe pe care i le dăruise. Nu putea nega nici dorinţa pe care o vedea în ochii lui când îi privea buzele. Uimită, Jo Marie observă cum ochii cenuşii ai lui Andrew capătă nuanţa unei mări furtunoase.

Nu mai exista nimic între ei în afară de dorinţa de a se atinge pe care n-o mai putea ţine în frâu. Fu cuprinsă de pasiune când Andrew o strânse în braţe şi când îi simţi corpul lipit de al ei.

- Nu te-ai întrebat niciodată dacă ce am trăit în seara aceea a fost adevărat? o întrebă el şoptindu-i în păr.

- Da, de mii de ori. Se simţea bine în braţele lui şi n-ar mai fi dorit să-i dea drumul vreodată. Mâinile ei îi mângâiau tandre umerii. Degetul lui arătător îi ridică bărbia şi inima îi tresări când se uită în ochii lui.

- Jo Marie, şopti el pasionat, după care se aplecă asupra ei şi-i privi buzele cu nemărginită tandreţe.

Buzele ei tremurau în aşteptare. încet, Andrew îi acoperi buzele cu ale lui. Simţi o plăcere imensă şi se

agăţă cu toată puterea de el. Sărutul lui era plin de dorinţă şi ea îi răspundea parcă ghidată de buzele lui.

Sentimentele ei, mângâierile, gustul buzelor lui, nu avuseseră nici un sens până când Jo Marie nu-i simţi muşchii încordaţi când o strânse mai tare în braţe ca să-i simtă trupul lipit de corpul lui, încât nici nu mai putea respira. Dar nici nu-i păsa.

Sărutul sporea repede pasiunea pe care-o simţea şi el se opri pentru a-şi îngropa faţa în părul ei.

- A fost adevărat, şopti el emoţionat. Ah, iubita mea Florence Nightingale, acum a fost chiar mai bine decât îmi aminteam.

- Mi-a fost teamă de asta, spuse ea zâmbind cu tristeţe, în timp ce lacrimi fierbinţi îi curgeau pe obraji. Viaţa era plină de dezamăgiri şi regăsindu-l acum pe Andrew era mult mai îndurerată.

El îi şterse tandru lacrimile de pe faţă.

- Nu trebuia să las să se întâmple asta.

- Nu e vina ta, zise Jo Marie acceptând partea ei de vină. încă mai dorea din tot sufletul ca el s-o sărute. Nu... nu va trebui să se mai repete. Dacă vor trebui să renunţe unul la altul, ea va fi cea care va face primul pas. După mulţi ani în care fusese prietena cea mai bună a lui Kelly, îi datora loialitate.

Se depărtară unul de altul, însă mâinile lui îi strângeau umerii ca şi când nu putea să se despartă complet de ea.

- îţi mulţumesc pentru carte, zise el cu o voce emoţionată. O voi preţui mereu.

Soneria de la uşă o făcu pe Jo Marie să se simtă vinovată. Kelly o va privi o singură dată şi îşi va da seama ce s-a întâmplat. Obrajii i se înroşiră.

-Jo Marie! strigă Kelly cu vocea ei răsunătoare.

Andrew ieşi din bucătărie lăsându-i lui Jo Marie un timp

preţios ca să-şi revină.

- Oh, Dumnezeule, ai venit deja, Drew! îmi pare rău că am întârziat. Dar am atâtea să-ţi spun.

Ducând mâna la gură, Jo Marie îşi înăbuşi suspinele şi se rezemă repede de un perete al bucătăriei, simţind nevoia să se agaţe de ceva ca să nu cadă.

Capitolul 5

- Te simţi bine? o întrebă Andrew care se întoarse în bucătărie ţinându-se de tâmple. Arăta ca un bărbat care a ajuns la capătul puterilor şi părând pe jumătate fericit, pe jumătate nefericit. Mâinile lui se îndreptară spre ea ca şi cum stătea în cumpănă şi nu reuşea să se decidă dacă s-o strângă din nou în braţe sau s-o lase în pace.

- Da, încuviinţă ea cu voce slabă. Pleacă, te rog. Nu vreau să mă vadă Kelly. Nu aşa, îi spuse ea, cu obrajii palizi plini de lacrimi şi cu ochii plini de suferinţă. Kelly era inteligentă şi-i va fi de-ajuns o privire ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

- O voi lua de aici de îndată ce se va schimba, şopti Andrew blând, privind-o cu ochii lui cenuşii îngrijoraţi. N-am vrut să se întâmple asta.

- {tiu, spuse ea făcându-l să plece cu un gest grăbit. Te rog, pleacă.

- Vorbim mâine.

- Nu, spuse ea cu hotărâre, ascunzându-şi durerea.

Nu mai voia să-l vadă. Tot ce s-a întâmplat azi a fost o greşeală. Trebuia să-l evite pe Andrew, din cauza sentimentelor ei. însă Jo Marie realiză că acel sărut fusese inevitabil. Clipele magice din noaptea carnavalului le cereau parcă să-şi verifice senzaţiile pe care le trăiseră. Amândoi speraseră că acea noapte din februarie fusese imaginară, rezultatul farmecului sărbătorii. Acum, descoperiseră uimiţi că totul fusese real. De acum înainte, îşi promise Jo Marie, îl va evita pe Andrew. Se va apăra de el prin orice mijloace.

- îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, se auzi vocea fericită a lui Kelly din camera ei. Arăt bine?

- Eşti minunată, ca întotdeauna.

Jo Marie spera ca ea să nu-şi dea seama de nota indiferentă din vocea lui Andrew.

- N-ai să ghiceşti niciodată cu cine am vorbit timp de o oră.

- Poate ai să-mi spui până când ajungem la mama, răspunse sec Andrew.

- Drew? Vocea lui Kelly nu mai era la fel de entuziasmată. Nu te simţi bine? Eşti foarte palid.

- Mă simt bine.

- Poate că ar trebui să anulăm cina. N-am să mă supăr.

- Nu există nici un motiv ca s-o dezamăgim pe mama.

- Drew? repetă Kelly nehotărâtă.

- Eşti gata? o întrebă el cu un ton hotărât, care nu suferea nici o amânare.

- Dar voiam să vorbesc cu Jo Marie.

- O poţi suna după cină, răspunse Andrew scurt, îndreptându- se spre uşa de la intrare.

Uşa se închise un minut mai târziu şi degetele lui Jo Marie se descleştau de colţul bufetului de care se agăţase până atunci. Andrew şi Kelly erau logodiţi şi aveau de gând să se căsătorească. Astăzi era ziua lui şi o luase pe Kelly pentru a cina cu familia lui. Iar ea îi furase un sărut în bucătărie. îi răspunsese cu tot trupul ei, cu pasiune nestăvilită.

Poate că şi-ar fi putut justifica reacţiile dacă Kelly n-ar fi fost atât de fericită şi entuziasmată. Prietena ei intrase în apartament bucuroasă, fericită să-l vadă şi să-i vorbească lui Andrew.

Seara i se păru interminabilă şi adormi foarte greu, răsucindu-se pe o parte şi pe alta, mult timp după întoarcerea lui Kelly. Pe la mijlocul nopţii,

aprinse veioza de pe noptieră şi dădu la o parte păturile moi. Turnându-şi un pahar de lapte, Jo Marie se rezemă de bufetul din bucătărie şi îl bău cu înghiţituri mici, în timp ce gândurile ei erau confuze şi triste. Nu o putea ruga pe Kelly s-o ierte pentru ceea ce se întâmplase, fără s-o rănească şi probabil fără să-i piardă pentru totdeauna prietenia. Singura persoană vinovată era ea însăşi.

Întorcându-se în pat, Jo Marie se întinse pe spate şi îşi puse mâinile pe faţă. Razele lunii luminau pereţii şi proiectau parcă imagini dintr-un film mut.

* *

Nefericită, Jo Marie îşi evită colega de apartament şi se prefăcu ocupată cu vizite la alţi prieteni. Dar nu se liniştise şi era îngrijorată de faptul că se gândea mereu la Kelly şi la Andrew. Ceea ce se întâmplase nu se va mai repeta. Trebuia să fie puternică.

Jo Marie nu-şi văzu colega de apartament până luni dimineaţa. S-au întâlnit în bucătărie când ea îşi turna suc de grepfrut într-un pahar.

- Bună dimineaţa, zise Jo Marie zâmbind cam forţat.

- Bună, străino. Ţi-am simţit lipsa în ultimele zile.

Mâna lui Jo Marie tremură pe paharul cu suc când se rugă în gând ca prietena ei să n-o întrebe nimic despre seara de sâmbătă... Kelly ştia că ea fusese acasă, pentru că Andrew nu avea cum să intre altfel.

- Mi-a fost dor de tine, continuă Kelly. Se pare că nu mai avem timp să stăm de vorbă. Şi acum că vei face muncă voluntară la fundaţie, aproape că nu ne vom mai vedea. Munceşti prea mult.

- întotdeauna lucrurile se complică de sărbători, spuse Jo simţind cum îi îngheaţă inima şi evitând

privirea prietenei sale.

- Ştiu, de aceea voi munci şi eu mult săptămâna asta, iar Drew are multe de făcut pentru petrecerea de la companie. Apropo, mi-a sugerat să stăm împreună sâmbătă noaptea şi să vorbim.

- Toată noaptea? repetă Jo Marie ca o placă şi respirând greu. Era ultimul lucru pe care-l dorea.

- Nu pare lipsit de sens, ce crezi? Putem să stăm treze toată noaptea şi să discutăm aşa cum făceam altădată. Kelly avea o privire indiferentă când unse pâinea prăjită cu unt şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Drew are multe griji şi va fi tot timpul la birou. Din câte am înţeles, nu va merge în altă parte decât la petrecerea de Crăciun a companiei.

Sperând să-şi ascundă stânjeneala, Jo Marie îşi luă paharul şi îl puse în chiuvetă, însă o senzaţie de greaţă îi invadă stomacul. îi promisese de altfel lui Kelly că o va ajuta să facă faţă la petrecere şi acum încerca să găsească un pretext să se scuze, fără a trezi vreo suspiciune.

- M-am gândit la petrecerea lui Andrew şi sinceră să fiu, n-aş vrea să merg...

- Nu spune asta. Vei merge! o întrerupse speriată Kelly. în nici un caz nu voi merge fără tine. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Jo Marie Early, şi vreau să te am lângă mine. în afară de asta, ştii cât de mult urăsc petrecerile.

- Dar ca soţie a lui Drew trebuie să faci faţă tuturor îndatoririlor tale. Eu nu voi fi întotdeauna prin preajmă...

Pe faţa prietenei sale apăru un zâmbet misterios.

- Ştiu, de aceea este atât de important să te am alături acum.

- Se pare că nu ai avut nevoie de mine joi seara.

Kelly o privi exasperată.

- Mie-mi spui? M-am simţit extrem de stânjenită fără tine.

Jo Marie avea impresia că Mark petrecuse tot atâta timp cu
Kelly ca şi ea. De fapt, fratele ei petrecuse majoritatea serilor împreună cu prietena ei. Mark era cel pe care-l dorea Kelly, nu pe ea. Dar nu putea s-o convingă că aşa stăteau lucrurile. Jo Marie era sigură că nu va recunoaşte.

- Mă voi mai gândi, promise Jo Marie. Dar, sincer vorbind, nu cred că ar fi bine ca eu să mă aflu acolo.

- Trebuie să vii, spuse Kelly supărată, arătând de-a dreptul nefericită. M-aş simţi extrem de prost singură printre atâţia oameni străini cu care va trebui să conversez. Ochii lui Kelly o rugau din tot sufletul. Am promis că nu te voi mai ruga nimic altceva, niciodată. Spune că vei veni. Te rog, Jo Marie, fă acest ultim lucru pentru mine.

între ele se lăsă o linişte apăsătoare, iar Jo Marie se simţea acum mai vinovată ca niciodată. Kelly părea atât de sigură că prietena ei n-o poate refuza. Aşa cum Kelly îi reamintise, ea era cea mai bună prietenă a ei.

- Bine, bine, acceptă Jo, însă nu fără tristeţe. Dar nu-mi face deloc plăcere.

- Nu-ţi va părea rău, îţi promit, zise Kelly zâmbind din nou cu un aer misterios.

Jo Marie oftă descumpănită şi respiră adânc ieşind din bucătărie. Oprindu-se la cuier, îşi luă balonzaidul.

- Ah, Kelly, nu uita că săptămâna asta voi zbura spre Mazatlan. Jo Marie era hotărâtă să facă un tur de recunoaştere a oraşului turistic mexican. Fusese acolo de mai multe ori, împreună cu alţi agenţi de

turism din oraş şi stătuse la pensiunea Riviera Del Sol. Luxosul hotel era sponsorizat de o firmă care spera să atragă agenţii de turism şi să creeze facilităţi pentru clienţii lor. Jo Marie obişnuia să facă altfel de călătorii cam de două ori pe an. Aceasta fusese plănuită cu luni în urmă şi se gândi că picase chiar la momentul potrivit. Avea nevoie de o evadare, avea nevoie să nu-i mai vadă pe Andrew şi pe Kelly. Se gândea plină de speranţă că atunci când se va întoarce, viaţa ei va reveni la normal.

- Asta e săptămâna cu pricina? întrebă Kelly scoţând capul pe uşa bucătăriei. A sosit deja?

- Mă poţi duce până la aeroport, nu-i aşa?

- Sigur că da, îi răspunse Kelly absentă. Dar dacă eu voi fi ocupată, te va conduce Drew.

Jo Marie simţi un junghi în inimă.

- Nu, refuză ea repede.

- Nu este nici un deranj.

Dar eu mă voi simţi prost, îşi spuse Jo Marie cu sufletul îndurerat, în timp ce-şi încheia nasturii balonzaidului. Dacă prietena ei nu va fi acasă când va trebui să plece spre aeroport, îl va suna pe Mark sau va lua un taxi.

- Sunt sigură că Drew nu se va supăra, repetă Kelly.

- Voi întârzia diseară, îi răspunse Jo ignorând oferta prietenei sale. Nu putea înţelege de ce Kelly dorea ca ea să fie împreună cu Andrew. însă erau multe lucruri pe care nu le înţelegea încă. Fără a privi înapoi, Jo Marie ieşi din apartament.

Aşteptând autobuzul în staţia din faţa casei ca să ajungă la serviciu, Jo Marie nu mai simţi nici un sentiment de vinovăţie. Fusese sinceră când încercase să scape de invitaţia lui Kelly la petrecere.

Dar nu reuşise s-o scoată la capăt cu prietena ei, poate numai dacă ar fi jignit-o. îşi amintea mereu că trebuia s-o vadă pe Kelly în fiecare zi împreună cu Andrew şi ura acest lucru, pentru că viaţa ei nu mai era liniştită ca înainte.

Cele două colege ale ei erau deja la birou când ajunse ea.

- Ai un mesaj, o anunţă Paula. Cred că e de la acelaşi tip care te-a reţinut sâmbătă. Ştii, am început să cred că te ascunzi de mine. Unde ai întâlnit un bărbat minunat ca acesta?

- Este logodit, o informă ea pe un ton prefăcut dezinteresat.

- Adevărat? se miră Paula întorcându-se cu scaunul pe roţi spre biroul lui Jo Marie. Nu mă poţi păcăli. Arată ca şi cum te-ar plăcea foarte mult, asta e părerea mea. De fapt, te priveşte ca un bărbat flămând care se uită la o friptură apetisantă.

- Paula! exclamă Jo Marie încercând să salveze aparenţele aranjând hârtiile de pe birou şi râzând forţat. Este logodit cu colega mea de apartament.

Paula ridică din umeri mirată şi se plimbă cu scaunul pe roţi înapoi spre biroul ei.

- Dacă spui tu... zise ea privind-o cu un aer neîncrezător.

Jo Marie citi mesajul care conţinea numărul lui Andrew de
la birou şi rugămintea de a-l căuta imediat cum ajunge la serviciu. Mototolind bileţelul roz, îl aruncă în coşul de gunoi de lângă biroul ei. Era nevoită să meargă la petrecere, însă nu avea de gând să meargă mai departe. Iar în ceea ce-l priveşte pe Andrew, avea intenţia ca de acum încolo să-l evite.

Departe de a se grăbi spre casă după program, Jo

Marie luă masa la o micuţă cafenea din apropierea agenţiei. De aici plecă la Fundaţia Ecologică.

Era foarte devreme când ajunse în faţa uşii biroului. Fundaţia îşi avea sediul la etajul al doilea al unei clădiri din port, în cea mai rău famată parte a oraşului. Jo Marie se hotărâse să ajungă mai devreme decât trebuia şi nu avusese de gând să se plimbe până acolo. De când plecase de la agenţie se întrebase ce altceva mai bun avea de făcut. îi era teamă ca Andrew să n-o aştepte la apartament. Nu-i răspunsese la mesaj şi acum probabil că el aştepta o explicaţie.

Jim Rowden, şeful biroului şi purtătorul de cuvânt al fundaţiei, vorbea la telefon când Jo Marie ajunse. Se aşeză tăcută pe scaunul de la biroul din partea opusă lui şi îl privi peste teancul de scrisori şi note care trebuiau dactilografiate. Când scoase husa de pe maşina de scris, observă o umbră care se mişca în afara geamului opac de la intrarea în birou.

Se opri şi privi atentă, observând că este un bărbat brunet, cu o pălărie de fetru în vârful capului. Hainele îi erau

zdrenţuite şi răsuflarea îi mirosea urât, a băutură. Se oprise la uşa biroului alăturat lor.

Ochii lui îi întâlniră brusc pe ai ei şi îşi strânse repede balonzaidul peste corpul slab.

- Ai de gând să mă dai afară? o provocă el imediat.

Jo Marie ezită să răspundă. Dacă-i spunea să plece, va găsi o altă clădire în care să-şi petreacă noaptea. Pe de altă parte, dacă i-ar fi oferit bani, era sigură că nu-i va folosi pentru a dormi civilizat la noapte.

- Ei bine? o provocă el din nou.

- Nu voi spune nimănui nimic, îi răspunse ea într-un târziu. Dar mergi până la capătul coridorului, pentru ca nimeni să nu te zărească.

O privi foarte surprins şi, îmbunat, rămase încremenit câteva clipe, după care se înfăşură din nou în zdrenţe şi se întoarse ca să străbată coridorul cu paşi nesiguri. Era greu să-ţi închipui că există oameni ca el dacă nu l-ai fi avut în faţă. Un zâmbet împăcat îi apăru pe faţă lui Jo când se întoarse la birou după ce închise uşa.

Jim închise telefonul şi-i zâmbi încurajator.

- Ce-ai spune dacă ţi-aş propune o şedinţă diseară?

- Nici o problemă, răspunse ea entuziasmată.

Era vorba despre un grup de oameni de afaceri din oraş. Jim îi relată faptele care dovedeau existenţa unui proiect de acaparare a zonelor verzi din oraş. îi prezentă cazul simplu, fără exagerări, fără să se arate emoţionat. Mai mult, îi răspunse sincer la întrebări, definind diferenţa dintre clădirile care întruchipau viitorul şi încercând să accentueze că trebuiau să existe unele legături cu trecutul. Jo Marie

era impresionată şi studiind dovezile prezentate de el, înţelese că şi oamenii de afaceri ar fi fost afectaţi în aceeaşi măsură de proiect.

- Te voi conduce până la staţia de autobuz, îi spuse Jim o oră mai târziu, după întoarcerea de la şedinţă. Nu-mi place deloc
ideea să stai singură în staţia aceea pustie. Voi merge cu tine.

Jo Marie nu se gândise deloc la această variantă.

- Mulţumesc, apreciez gestul.

Mâna lui Jim o prinse de cot când ajunseră pe strada următoare, mai lăturalnică şi mai întunecată. Vocea lui Jim era liniştitoare, iar Jo Marie îşi spuse că l-ar fi putut asculta toată noaptea. Felinarele care luminau slab prin ceaţă o făceau să se gândească ce-ar fi făcut dacă Jim n-ar fi fost lângă ea. Dar mergând alături de el se trezi făcând observaţii despre vreme şi râzând de umorul lui subtil.

- Cum ai intrat în această afacere? îl chestionă ea.

Jim Rowden era o fiinţă inteligentă şi sensibilă, care ar fi avut succes în orice domeniu. Ar fi scos de două sau de trei ori mai mulţi bani în lumea afacerilor decât primea de la această fundaţie. La prima vedere, Jim nu era genul de bărbat care ar fi dorit să ameţească o femeie folosindu-se de faptul că arăta bine sau prin manierele lui încântătoare. Dar era unul din rarele exemple de bărbaţi cu bun-simţ. Jo Marie nu cunoscuse niciodată pe cineva ca el şi îl admira foarte mult.

- Sunt foarte nou la această fundaţie, recunoscu el, şi cu siguranţă nu este ceea ce aşteptam sau ceea ce aş vrea să fac cu viaţa mea, mai ales de când am părăsit colegiul din cauza ratării examenului de absolvire la biologie. După aceea, am lucrat ca

funcţionar la stat, însă slujba actuală îmi oferă şansa de a fi eu cel care decide, de a-mi exprima punctul de vedere şi de a apăra binele, doar mi-ai auzit discursul.

- Da, l-am ascultat şi-l găsesc minunat.

- Ai idei asemănătoare cu ale mele, Jo Marie. Sper să te am prin preajmă cât mai mult timp.

Jo Marie privi lung strada goală, întrebându-se cât timp va mai aştepta autobuzul. Nu voia ca discuţia lor să se termine. Când observă umbra prelungă ce amintea de un Mercedes oprind la stopul din faţa lor, Jo Marie simţi cum inima i se opreşte şi cum i se înmoaie genunchii.

Andrew sări practic din scaunul şoferului.

- Ce faci aici la ora asta? o întrebă el pe un ton răstit.

- Ce doriţi? întrebă Jim făcând un pas în faţă când văzu că Jo Marie nu schiţase nici un gest.

Andrew îl ignoră pe Jim, privind-o cu ochi care o îngheţau.

- Te caut de o oră.

- De ce? îl întrebă Jo Marie, ridicând bărbia ca pentru a se apăra. De când te interesează ce fac sau cu cine îmi petrec timpul?

- Am făcut din asta o preocupare.

- E vreo problemă, Jo Marie? o întrebă Jim făcând un pas înapoi.

- Absolut nici una, îi răspunse ea, încrucişându-şi braţele la piept.

- Kelly era îngrijorată de moarte, se răsti Andrew la ea. Acum îţi sugerez să te urci în maşină şi să mă laşi să te conduc acasă înainte... Lăsă fraza neterminată şi respiră adânc. îmi cer scuze, nu am dreptul să vin astfel după tine, continuă el

deschizând portiera şi înconjurând Mercedesul. Sunt Andrew Beaumont, se prezentă el întinzând o mână spre Jim.

- De la firma Delta? întrebă Jim cu ochii măriţi de uimire. Eu sunt Jim Rowden. Abia aşteptam să vă întâlnesc ca să vă mulţumesc personal pentru ce aţi făcut cu Hotelul Rose.

- Mi-a făcut plăcere să dau o mână de ajutor.

Când Andrew se hotăra să pară un tip fermecător, aveai impresia că este numai lapte şi miere, îşi spuse Jo Marie. N-ar fi crezut că există vreo fiinţă care să nu fie vrăjită de această mască prefăcută. Ea fusese sub această vrajă şi acum o recunoştea mult mai uşor. într-un fel, îşi dăduse însă seama că nu întotdeauna se purta aşa. Andrew nu se prefăcuse în noaptea carnavalului, era convinsă.

- Jo Marie întârziase acasă şi din fericire mi-am adus aminte că a spus ceva despre munca voluntară la fundaţie. Kelly m-a întrebat dacă pot veni până aici să te caut. Este de înţeles cât de îngrijoraţi eram de faptul că vei aştepta şi vei lua singură autobuzul la această oră târzie din noapte.

- Trebuie să recunosc că şi eu îmi făceam griji, spuse Jim făcând un pas înainte, spre Jo Marie. De aceea mă şi aflu aici.

Cum Andrew deschisese portiera din partea dreaptă a maşinii, Jo Marie întoarse capul spre el şi-l privi furioasă când se aşeză pe scaunul de pluş catifelat.

- Ne vedem marţi, îi spuse ea lui Jim.

- Distracţie plăcută în Mexic, îi răspunse acesta înainte să se întoarcă şi să se îndrepte spre biroul lui. Un vânticel rece începuse să adie şi Jim îşi înfăşură fularul în jurul gâtului când traversă strada.

Andrew nu spuse nimic când urcă în maşină şi introduse cheia în contact, după care verifică poziţia oglinzii retrovizoare şi demară.

- Nu mi-ai răspuns la telefon, zise el când opri la un semafor şi o privi cu magneticii lui ochi cenuşii.

- Nu, îi răspunse ea în şoaptă, rugându-se ca el să nu-şi dea seama cât de mult o afecta simpla lui prezenţă.

- Nu-ţi dai seama cât de important era să vorbim?

- Nu! aproape ţipă ea. Când ochii li se întâlniră, Jo Marie realiză speriată că între ei nu erau decât câţiva centimetri. Privirea lui Andrew se concentrase asupra buzelor ei şi cu un efort imens ea reuşi să se întoarcă şi să se uite pe fereastră. Nu vreau să mai vorbesc cu tine, continuă ea vârându-şi mâinile tremurânde în buzunare. Nu mai avem nimic să ne spunem, adăugă, înciudată de tonul plin de emoţie al vocii ei.

- Jo Marie, îi rosti el numele pe un ton atât de blând încât nu era sigură că fusese pronunţat de el.

Se întoarse spre el, crezând că ar putea să scape de hipnoza ochilor lui acum negri din cauza întunericului, dar îi era imposibil.

- Vei veni la petrecerea mea?

Ar fi dorit să-i explice că nu putuse lua de una singură o hotărâre - pentru că nu dorea să meargă - însă numai privindu-l realiză că el înţelesese deja. Nu mai era nevoie de cuvinte.

- Se pare că vom avea de înfruntat o perioadă grea.

Părea să-i spună că toate sentimentele se liniştesc în timp,
însă Jo Marie avea îndoieli că aşa se va întâmpla şi între ei.

- Vei veni? o întrebă el din nou, cu blândeţe.

Ea înghiţi în sec. Nu-şi dăduse seama cât de nervoasă este până când încercând întruna să-l evite, simţi cum o doare capul.

- Da, voi... fi şi eu la petrecere, spuse ea vorbind încet din cauza respiraţiei precipitate.

- Şi vei purta rochia pe care ţi-am făcut-o cadou?

Se trezi înghiţind în sec, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

- Mi te-am închipuit alergând în braţele mele îmbrăcată în rochia aceea, adăugă el cu vocea tremurândă, după care întoarse capul ca şi cum regreta că-i spusese.

Pentru ea, simplul fapt de a se afla împreună cu el în spaţiul mic al maşinii era o adevărată tortură. îşi înfundase mâinile şi mai adânc în buzunare. Jo Marie habar nu avea cum va face să-l evite pe Andrew în vreme ce Kelly părea să-i atragă pentru a fi mereu împreună... Dar trebuia s-o facă pentru a avea conştiinţa împăcată...

*
* *

Călătoria ei de respiro până la Mazatlan se terminase mult mai repede decât se aşteptase. Veni şi ziua de sâmbătă şi Kelly, împreună cu Jo Marie au fost conduse la vila lui Andrew, o copie fidelă a unei case antebelice.

Rochia primită de la el atârna pe umeraş în şifonierul mare pe care-l va împărţi cu Kelly. Prietena ei se lungise pe una din laturile patului imens şi o privea fericită.

- Nu e extraordinar locul acesta?

Jo Marie nu-i răspunse imediat, pentru că privirea îi căzuse pe rochia care atârna singuratică în şifonier.

- Este minunat, rosti ea, neştiind cum să descrie în

cuvinte locul în care se afla. Casa era structurată pe trei etaje susţinute de coloane imense, albe, decorată cu obloane negre la geamuri. Se afla pe malul râului Mississippi şi avea în spate o grădină imensă. Jo Marie aflase că mama lui Andrew avea o mare pasiune pentru flori, fiind aici într-o mare varietate şi abundenţă.

Camerele vilei erau mari, iar pereţii erau decoraţi cu tablouri şi alte lucrări de artă. Dacă Jo Marie ar fi avut dubii asupra poziţiei sociale şi averii lui Andrew, casa aceasta era o dovadă incontestabilă a situaţiei lui materiale.

- Drew a construit-o, îi spuse Kelly cu mândrie în glas. Nu pot spune că a pus fiecare cărămidă, dar a fost aici în fiecare zi în timpul în care s-a lucrat la ea. Lucrarea a durat luni de zile.

- îmi imaginez, spuse Jo, convinsă că nu economisise nici un ban, după felul cum arăta.

- Presupun că ar trebui să începem să ne pregătim, continuă Kelly. Am uitat să-ţi spun că am un nod în stomac pentru că n-am mâncat nimic toată ziua.

Asta era Kelly! Jo Marie începuse să zâmbească. Această petrecere o făcuse să aibă numai gânduri negre toată săptămâna. Nici chiar Mazatlanul nu fusese atât de departe încât s-o facă să uite toate cele întâmplate.

Jo Marie auzea deja muzica ce venea de la petrecere în timp ce făcea ultimele retuşuri machiajului. Kelly i se alăturase deja lui Andrew. O privire atentă în oglinda mare o asigură că era atrăgătoare în rochia aceea, cea mai elegantă pe care o avusese vreodată. în oglindă, vedea imaginea unei femei elegante şi distinse în care nu se putea

recunoaşte. Buclele strălucitoare ale părului erau prinse în vârful capului cu câteva agrafe minunate, asortate cu cerceii din urechi. La gât avea un colier splendid de perle.

Mulţumită, se mişcă încet prin cameră, apoi ieşi închizând uşa în urma ei. Din capul scărilor masive privi şirul lung al invitaţilor eleganţi care soseau la petrecere. Ţinându-şi respiraţia, îşi puse mâna pe balustrada aurită, sculptată, după care încercă să coboare fără să se împiedice. Urmărindu-şi picioarele, fiindu-i frică să nu cadă, Jo Marie fu surprinsă când îl zări pe Andrew aşteptând-o în capătul de jos al scărilor.

în timp ce-i întinse mâna, ochii lor se întâlniră şi se cuprinseră într-o privire tandră.

- Eşti minunată.

Tonul blând şi vocea adâncă a lui Andrew îi tăiară respiraţia şi Jo Marie nu reuşi să facă altceva decât să zâmbească. Luându-i mâna, Andrew o puse în siguranţă pe braţul lui, după care intrară în livingul imens în care se afla o mulţime de invitaţi. Se întâlniseră cu toţii aici pentru băuturi, urmând ca după aceea să urce la etajul al treilea, unde se afla sala de bal. Seara avea drept punct culminant momentul în care se va servi bufetul de la miezul nopţii.

Cu Andrew lângă ea, Jo Marie nu ştia ce să facă, lăsându-l s-o conducă unde doreşte. Plimbându-se de la un capăt la altul al încăperii, el îi făcuse cunoştinţă cu atât de mulţi oameni încât capul ei era un vârtej de nume pe care abia dacă le ţinea minte. Din fericire, logodna lui Kelly cu Andrew nu fusese anunţată oficial şi ea nu fusese obligată să dea vreo explicaţie. Fără să ştie de ce, se simţea prost din

cauza felului în care o ţinea strâns lângă el.

- Unde este Kelly? îl întrebă Jo Marie respirând adânc. Ea trebuia să fie toată seara lângă tine. Nu eu.

- Kelly este cu Mark, în cealaltă parte a încăperii.

Jo Marie se împiedică uşor şi Andrew îi dădu drumul braţului ca să-i cuprindă talia delicată.

- Cu Mark? îl întrebă ea, uimită să afle că fratele ei venise la această petrecere.

Jo Marie nu reuşi să-i vorbească fratelui ei până când nu ajunseră sus, unde muzica ritmată cânta destul de tare. Stătea rezemat de perete, pe un scaun de mahon cu spătar înalt, tapiţat cu catifea. Kelly era lângă el. Jo Marie nu-şi putea aduce aminte momentul în care îl mai văzuse pe fratele ei îmbrăcat atât de elegant şi arătând atât de atrăgător. Avea părul tuns şi aranjat şi era proaspăt ras. Nu-şi imaginase niciodată că-l va vedea pe Mark îmbrăcat într-un smoching.

- Bună, Mark.

Fratele ei se ridică surprins.

- Jo Marie! Schimbă repede câteva priviri cu Kelly şi rămase în picioare, invitând-o să se aşeze.

- Mulţumesc, spuse ea în timp ce se aşeza din cauza durerii de picioare cauzată de sandalele cu tocuri înalte cu care era încălţată. Picioarele mele au nevoie de puţină odihnă.

- Cu siguranţă că n-ai dus lipsă de parteneri, observă Kelly bucuroasă. Eşti fermecătoare, Jo Marie. Chiar şi Mark spunea că nu poate crede că eşti sora lui.

- Nu te-am văzut niciodată atât de atrăgătoare, zise Mark. Dar am pariat că n-ai cumpărat rochia asta numai din economiile tale.

Jo Marie nu-şi dădu seama dacă în tonul fratelui ei

era sau nu o notă de ironie.

- Nu, răspunse ea mângâind absentă rochia de mătase. A fost un dar de la Andrew... şi Kelly, spuse ea, ezitând să adauge numele colegei ei de apartament. Dar trebuie să recunosc că sunt surprinsă să te găsesc aici.

- Andrew mi-a adus personal invitaţia, răspunse Mark
îndreptându-şi spatele, în timp ce stătea chiar în faţa ei.

Neînţelegând, Jo Marie îşi privi întrebător prietena.

- Mark a venit pentru mine, îi explică Kelly cu o voce scăzută în care se simţea stânjeneala. Pentru că... pentru că voiam să fie aici.

- Suntem amândoi aici pentru tine, Kelly, îi reaminti Jo Marie cu o ridicare uşoară a sprâncenelor.

- Ştiu, vă ador pentru că aţi făcut acest lucru.

- Vrei să dansăm? o întrebă Mark întinzând mâna spre Kelly şi luând-o în braţe când ajunseră pe aglomeratul ring de dans, apropiind-o de el ca şi cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Mirată, Jo Marie îi privi dansând. Kelly era logodită şi trebuia să se mărite cu Andrew, iar dintr-o dată îl privea pe Mark în ochi ca şi cum el era cavalerul în armură strălucitoare pe care-l aştepta să sperie dragonii care o ameninţau. Când venise lângă ei reacţionaseră ca şi cum ar fi fost un intrus la petrecerea lor particulară.

Jo Marie îl văzu pe Andrew apropiindu-se de ea cu sprâncenele încruntate, ca şi cum se întâmplase ceva. Trăsăturile lui erau ferme şi mişcările hotărâte când îşi făcea loc printre invitaţi ca să ajungă la locul unde se afla ea.

- Te-am căutat. De fapt, începusem să mă întreb

dacă voi avea şansa să dansez cu tine, îi spuse el pe un ton nervos, pentru că avea impresia că încercase să-l evite. Şi chiar asta făcuse.

Jo Marie nu dorea să-i întâlnească privirea, îngrijorată că i-ar putea citi gândurile. Toată seara îşi spuse că Andrew este cel care o ţinea lângă el şi acum îşi dăduse seama că dacă nu era lângă el, nu se simţea bine.

- Cred că dansul acesta îmi aparţine, zise el întinzând o mână spre ea.

Ridicându-se în faţa lui, Jo zâmbi şi se opri puţin pentru a se obişnui din nou cu tocurile înalte ale sandalelor.

O dată ajunşi pe ringul de dans, braţele lui îi cuprinseră cu putere talia, lipind-o atât de strâns de el încât nu mai rămăsese spaţiu nici cât un fir de păr între ei. Se simţea în siguranţă în timp ce se mişcau în ritmul muzicii. Jo Marie descoperi că abia putea să se mişte în timp ce corpul lui o provoca să danseze. Acest sentiment era inexplicabil. Ţinându-şi mâinile pe umerii lui musculoşi, îşi lăsă capul pe pieptul lui lat şi oftă nedumerită.

începu să vorbească înaintea lui.

- Este o petrecere fantastică.

- Te simţi mai bine acum, nu-i aşa? o întrebă el plimbându-şi un deget de-a lungul spatelui ei cu o mişcare exersată şi uşoară, făcând-o să răspundă cu tot corpul acestei mângâieri.

- Ce vrei să spui? întrebă ea, nefiind sigură că înţelesese întrebarea lui şi privindu-l mirată.

- Săptămâna trecută ai stat în dubiu dacă să vii la această petrecere sau să fii tu însăţi, adică să refuzi invitaţia.

- Atunci am fost îngrozită că cineva m-ar recunoaşte ca pe cea care a organizat demonstraţia de protest împotriva ta. Nu voiam să fac un gest care să te pună în încurcătură, îi explică ea nervoasă. Obrazul îi era lipit de cămaşa lui de mătase şi îi putea auzi bătăile inimii.

- Si săptămâna asta?

- în seara asta oricine se uită la noi îşi poate da seama că ne-am rezolvat de mult timp problemele.

Simţea acum ceva mult mai puternic pentru Andrew. Clipa aceea devenise mult prea intimă. Folosindu-şi mâinile pe care le coborâse puţin de pe umerii lui făcu puţin loc între ei.

- Nu te deranjează să o vezi pe Kelly dansând cu

fratele meu?

Andrew o privi plin de indiferenţă.

- Nu, ar trebui să mă deranjeze?

- Este logodnica ta. Din ceea ce ştia ea, Andrew nu schimbase mai mult decât câteva cuvinte cu Kelly toată seara.

Trăsăturile i se înăspriră de emoţie.

- Poartă un inel de la mine.

- Şi... şi ţii la ea.

Andrew o strânse şi mai tare de talie.

- Da, ţin la Kelly. întotdeauna am fost apropiaţi, spuse el privind-o cu ochi acum mai închişi la culoare. Probabil prea apropiaţi.

Aplauze politicoase se auziră când melodia se întrerupse.

Jo Marie însă nu reuşi să scape prea repede. îşi ceru scuze şi se îndreptă spre toaletă. Andrew nu fusese încântat de acest lucru şi strâmbă din buze, dar nu încercă s-o oprească. Lucrurile nu erau deloc în ordine. Mark nu trebuia să stea lângă Kelly ca un înger păzitor şi Andrew ar fi trebuit să dea până acum unele semne de gelozie.

Când se întoarse în sala de bal, Andrew era ocupat şi Jo se hotărî să ia puţin aer şi să-şi pună gândurile în ordine. Una din uşile mari de sticlă ce dădeau pe terasa imensă era deschisă şi ieşi uşurată în noaptea liniştită. Ceva alb îi captă însă atenţia şi Jo Marie realiză că nu era singură. Fără să-şi dea seama, invadase domeniul privat al unor tineri îndrăgostiţi. Strâns îmbrăţişaţi, aceştia se sărutau cu pasiune. Zâmbind în sinea ei, se întoarse spre uşă ca să plece în linişte. Dar ceva o opri. Un nod i se pusese în gât şi simţi că ameţeşte.

Cei care se sărutau cu pasiune erau Kelly şi Mark.

Capitolul 6

Jo Marie se trezi privind norii care apăreau în zare. Stând la fereastra dormitorului, îşi apăsă palmele pe obraji şi studie frumoasa panoramă din faţa ochilor ei. întorcând capul, zări figura adormită a lui Kelly. îşi simţi palmele transpirate în timp ce se încrunta din cauza incertitudinii. Seara trecută, când se pregăteau de culcare, Jo Marie se gândise să-şi întrebe prietena despre sărutul acela pe care-l văzuse din întâmplare. Dar când stinseseră luminile, Kelly începuse să sporovăiască fericită despre minunata petrecere şi despre cât de bine se distrase. Si în clipa aceea Jo Marie îşi pierduse entuziasmul. Ceea ce făcuseră Mark şi Kelly nu era treaba ei, îşi spuse ea. în afară de asta, nu avea nici un drept să-şi judece prietena sau fratele, când ea făcuse acelaşi lucru cu Andrew.

Amintirea sărutului acestuia o făcu să respire mai repede şi sentimentul pe care-l retrăia o emoţiona puternic. Acea atingere infinit de tandră a buzelor lui o adusese în culmea extazului. Degetele lui tremuraseră când îi atinsese corpul înfierbântat. Jo Marie se îndoia că ar simţi vreodată acelaşi lucru dacă s-ar afla în braţele unui alt bărbat. Andrew era ceva special, era bărbatul visurilor ei. Putea căuta toată viaţa şi nu va găsi un bărbat pe care să-l iubească la fel. O durea inima în timp ce se îndrepta spre camera de toaletă unde avea lucrurile de schimb.

O lumină slabă arunca umbre pe scară când deschise uşa dormitorului. Toată casa era adormită. în mână ţinea geanta de voiaj cu care venise. Ura faptul că trebuie să plece pe furiş, dar nu avea de gând să ia micul dejun împreună cu toţi ceilalţi. Andrew şi Kelly trebuiau să rămână singuri. Nu

avuseseră deloc timp pentru ei doi în ultima vreme. Această dimineaţă ar fi potrivită pentru a discuta despre apropiata lor căsătorie. Ea n-ar fi decât o intrusă.

Mişcându-se încet ca să n-o audă nimeni, Jo Marie coborî scările şi ajunse în holul mare de la intrare. Se opri în faţa uşii masive când auzi o voce în spatele ei:

- Ce faci?

Jo Marie tresări speriată, scăpă geanta de voiaj şi îşi duse mâna la inimă.

- Andrew, m-ai speriat de moarte!

- Spune-mi, ce puneai la cale?

- Eu... eu plecam.

- Mi-a fost foarte uşor să-mi dau seama. Ceea ce vreau să ştiu este de ce făceai asta. O privea cu ochi plini de furie, nelăsând-o să dea înapoi.

- M-am gândit că tu şi Kelly aţi vrea să petreceţi ceva timp împreună şi... şi am vrut să plec de dimineaţă, înainte ca voi să vă treziţi, spuse ea cu regret. Probabil că plecarea pe furiş nu fusese o idee chiar atât de bună.

Oprivea stând în lumina dimineţii, ca şi când ar fi putut să-i citească gândurile şi sufletul cu ochii lui pătrunzători. Când îi vorbi din nou, vocea îi era liniştită.

- Şi cum credeai că vei ajunge în oraş? Aveai de gând să mergi pe jos?

- Exact.

- Dar sunt câţiva kilometri până acolo.

- De aceea am vrut să plec cât mai devreme, se justifică ea.

Andrew o studia ca şi cum nu putea să creadă ceea ce auzise.

- Fuga aceasta era atât de importantă pentru tine încât aveai de gând să te strecori ca o pisică, fără să spui nimănui unde te duci?

Cât de repede se năruise planul ei! încercând să plece neobservată, nu reuşise decât să-l jignească pe Andrew într-un moment în care trebuia să-i mulţumească...

- N-am vrut să fiu nepoliticoasă, abia acum îmi dau seama că am greşit. Presupun că acum nu par decât un musafir nerecunoscător.

în loc de răspuns, el nu făcu decât să se încrunte.

- Vreau să-ţi spun că am lăsat un bilet în care am scris unde plec şi care vă era adresat amândurora. Se află în dormitor, pe noptieră.

- Si ce altceva ai mai scris?

- Că mi-a plăcut enorm petrecerea şi că nu m-am simţit niciodată mai atrăgătoare într-o rochie.

O expresie îngândurată apăru pe faţa lui Andrew.

- O singură dată, murmură el absent. O singură dată ai fost mult mai încântătoare, spuse el pe un ton neaşteptat de blând.

Ea închise ochii. Andrew îşi amintea cum arăta în noaptea aceea de februarie. Nici el nu putuse uita acele clipe minunate. După atâta timp, în care se întâmplaseră multe, nici unul nu reuşise să uite. Amintirea era la fel de vie cum fusese întotdeauna.

- Se simte oare miros de cafea? întrebă ea aproape făcându-
i o invitaţie lui Andrew. Intenţia de a fugi pentru ca prietena ei să aibă ocazia să fie singură cu el se

spulberase.

- Vino şi te voi servi cu o ceaşcă fierbinte, zise Andrew conducând-o spre partea din spate a casei. Camera lui avea mirosul tutunului aromat, amestecată cu mirosul parfumului de mosc.

Trei dintre pereţi erau acoperiţi de rafturi pline cu cărţi vechi, care urcau de la podea la tavan. Două scaune cu spătar înalt se aflau în faţa unui şemineu imens.

- Ia loc. Mă întorc imediat cu cafeaua.

Pe faţa lui Jo Marie apăru un zâmbet fericit când se aşeză şi zări cartea voluminoasă pe care i-o dăruise pe măsuţa de lângă rafturi. Se părea că el tocmai o citea când auzise zgomot la intrare şi ieşise să vadă despre ce e vorba.

Andrew se întoarse şi-i întinse cu grijă ceaşca mare de cafea. Ochii îi urmăriră privirea care-i era aţintită pe cartea deschisă.

- Tocmai o citeam. Este o carte minunată. Unde ai putut să găseşti aşa ceva?

- Stiam de mult despre existenţa ei, dar nu rămăseseră decât câteva exemplare. Am dat peste aceasta acum trei luni într-o librărie obişnuită.

- Este o carte deosebită pentru mine, din cauza femeii care mi-a dăruit-o.

- Nu, spuse Jo Marie cu ochi speriaţi, scuturând din cap. Nu te mai gândi la asta. Apreciază cartea pentru toate detaliile interesante pe care le oferă despre New Orleans şi trecutul lui. Sau admiră picturile şi arhitectura oraşului. Dar nu o preţui pentru că este de la mine.

Andrew părea că doreşte s-o contrazică, dar abandonă ideea pentru că ea continuă:

- Când vei reciti această carte, poate peste

douăzeci de ani, eu nu voi fi decât o persoană care a trecut repede prin viaţa ta. îmi închipui că nu vei mai reuşi să-ţi aminteşti cum arătam.

- Tu nu vei fi niciodată o persoană care a trecut repede prin viaţa mea.

Jo Marie simţi atâta intensitate în vocea lui încât începu să tremure şi se agăţă cu mâinile de braţele scaunului.

- Bine, acceptă ea zâmbind forţat. Admit că ne-am cunoscut cu mult timp înainte să ne prezinte Kelly, dar...

- Dar, o întrerupse Andrew râzând încet, se pare că destinul a făcut să ne întâlnim. Crezi sincer că va reuşi vreunul dintre noi să uite acea noapte? o întrebă el privind-o amuzat, când realiză că era speriată.

Jo Marie ştia că nu va putea uita niciodată. Andrew era bărbatul visurilor ei. Era mai mult decât destinul ceea ce îi făcuse să se întâlnească, ceva aproape paranormal îi unise pentru totdeauna.

- Nu, îi răspunse ea liniştită. Eu nu voi uita niciodată.

Expresia lui părea plină de regret.

- Nici eu nu voi uita, murmură el pe un ton ciudat, care semăna mai mult cu un vaiet.

Atmosfera devenise încărcată. Luni de zile se gândise la Andrew ca fiind bărbatul pe care-l visase mereu. însă faptul că-l cunoscuse mai bine în decursul acestor ultime săptămâni îi dovedise că nu era doar un vis, ci o realitate. Bun, vulnerabil, mândru, inteligent, generos... şi tot ceea ce-şi dorise ea să găsească la un bărbat. îşi plecă ochii şi privi cafeaua neagră din ceaşcă. Andrew era tot ce visase ea, dar Kelly purta inelul lui de logodnă şi era legată

de el, în defavoarea visului ei romantic.

Luând o înghiţitură de cafea, Jo Marie puse ceaşca pe masă şi se ridică.

- Acum trebuie să plec.

- Te rog să rămâi, o imploră Andrew. Mai stai cu mine măcar câteva minute. în camera asta am stat de nenumărate ori şi m-am gândit la tine. întotdeauna am sperat că vei sta alături de mine aici.

Jo Marie îşi plecase capul, cu inima bătându-i puternic la vorbele lui frumoase. Şi ea îl visase de multe ori. De când se întâlniseră, gândurile îi erau concentrate asupra imaginii lui atât de des încât acum nu dorea decât să mai fure câteva momente de fericire nevinovată. Kelly îl va avea toată viaţa. Jo Marie nu avea decât o zi la dispoziţie.

- Rămân, încuviinţă ea cu vocea tremurândă din cauza bătăilor repezi ale inimii.

- Si când vei dori să pleci, te voi conduce în oraş.

Acceptă şi îşi termină cafeaua.

- Este atâta linişte aici. Mi se pare că dacă mi-aş lăsa capul pe spate şi aş închide ochii, aş adormi.

- Ce mai aştepţi? o întrebă el plin de speranţă.

Faţa ei se lumină într-un zâmbet. Nu avea de gând să doarmă şi să piardă aceste clipe minunate în compania lui.

- Nu vreau, scutură ea din cap. Povesteşte-mi despre tine. Vreau să ştiu tot.

- Nu vreau să te plictisesc, zâmbi el.

- Plictiseşte-mă! exclamă ea zâmbind. Nu vei mai avea ocazia.

- Bine, dar relaxează-te şi închide ochii, pentru ca eu să încep să-ţi povestesc cum am avut o copilărie fericită alături de părinţii mei care se iubeau extrem de mult.

Aşa cum îi ceruse, Jo Marie se rezemă de spătar şi închise ochii.

- Si părinţii mei erau minunaţi.

- Dar a fi fost crescut de o familie ideală are şi dezavantaje, continuă Andrew. Când a venit timpul să mă gândesc la căsătorie, să-mi întemeiez o familie, mi-a fost întotdeauna teamă de faptul că nu voi trăi niciodată fericirea de care au avut parte părinţii mei. Tatăl meu nu era un om uşor de iubit. Si nici eu nu sunt altfel.

în cameră era cald şi Jo îşi scoase pantofii ca să-şi pună pe un scaun picioarele pe care-şi trăsese ciorapi de mătase. Andrew continuă să vorbească pe acelaşi ton în timp ce ea se rezemă din nou de spătarul confortabil.

- Când am ajuns la treizeci de ani fără să-mi găsesc o soţie, am început să privesc sceptic femeile cu care mă întâlneam. Unele nu urmăreau decât banii mei, iar altele nu erau interesate decât de propria lor persoană. Eu îmi doream o femeie care să fie şi blândă şi hotărâtă în viaţă, dar cele care nu se tem să lupte pentru idealurile lor, nu pot face nimic altceva în afară de asta. Eu îmi doream o persoană cu care să împărtăşesc bucuriile şi necazurile, în egală măsură. O femeie cu sentimente alese, mai ales dacă sunt mai presus decât frumuseţea fizică.

- Kelly este aşa, spuse Jo Marie aproape în şoaptă. Kelly era tot ce descrisese Andrew şi poate mai mult decât atât. îi era greu să recunoască asta, dar acum înţelegea de ce Andrew se hotărâse să-i ceară mâna. în plus, faţă de calităţile ei personale, Kelly avea bani, şi Andrew nu se va gândi niciodată că ea se va căsători cu el din motive financiare.

- Da, Kelly este aşa, zise el pe un ton chinuit care

o făcu pe Jo Marie să deschidă ochii.

Se întrebă neliniştită dacă Andrew îi văzuse pe Kelly şi pe Mark sărutându-se pe terasă noaptea trecută. Dacă el crease imaginea femeii perfecte gândindu-se la Kelly, faptul că o văzuse în braţele lui Mark îl distrusese. N-avea importanţă pentru ea cât de prost se va simţi, va trebui să discute cu Mark despre comportarea lui. Putea vorbi mereu deschis cu el. Va fi cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată, însă stând de vorbă cu Andrew îşi dădu seama că trebuie neapărat să-i vorbească lui Mark. Fericirea mai multor persoane depindea de asta.

Hotărâtă să schimbe subiectul, Jo Marie se îndreptă în scaun şi-l privi pe Andrew.

- Kelly mi-a spus că ai construit singur casa.

O expresie amuzată îi destinse trăsăturile.

- Da, lucrul a început în această primăvară.

- Atunci, înseamnă că nu locuieşti aici decât de câteva luni?

- Da. Construcţia casei m-a împiedicat s-o iau razna, spuse el privind-o fără să-şi dezvăluie gândurile.

- S-o iei razna? întrebă el fără să înţeleagă.

- Vezi tu, pentru scurt timp, în noaptea aceea de februarie, pentru câteva clipe numai, am simţit că am găsit femeia potrivită.

Si în acele câteva clipe m-am gândit că am întâlnit acea persoană specială pe care eram în stare s-o iubesc întreaga mea viaţă.

Inima lui Jo Marie bătea atât de tare încât nu înţelegea cum mai poate respira. Nodul din gât o sufoca din ce în ce mai tare. Fiecare respiraţie era dureroasă şi îşi întoarse capul pentru a nu mai întâlni privirea lui Andrew.

- Dar după câteva clipe, am pierdut-o, continuă el. Ironia este că toată viaţa am căutat femeia aceea şi la câteva minute după ce am găsit-o, ea a dispărut. Numai Dumnezeu ştie cât am căutat-o. Luni întregi m-am întors în acelaşi loc, sperând că o voi revedea, aşteptând ore întregi. Când totul părea pierdut, am realizat că mi-o voi aminti mereu. Am angajat chiar şi un detectiv particular ca s-o găsească. Luni întregi a verificat fiecare spital din oraş, căutând-o. Dar, vezi tu, pe atunci credeam că este asistentă medicală.
Jo Marie simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Nu-şi imaginase niciodată că Andrew o căutase, şi nici că angajase un detectiv.

- Un timp am crezut că voi înnebuni. Femeia aceea, al cărei nume nici măcar nu-l cunoşteam, îmi invada gândurile şi mă urmărea în somn. Mi-am dorit mereu să construiesc o asemenea casă. M-a ajutat să-mi umplu timpul până când o voi regăsi pe femeia visurilor mele. Fiecare cameră a fost construită cu imaginea ei vie în mintea mea.

Andrew îi explica faptul că ridicase această casă pentru ea. Jo Marie se gândise că nu s-ar simţi bine într-o casă atât de mare. Dar simţise imediat căldura acestor pereţi masivi. Nu-şi imaginase motivul pentru care simţise asta.

- Uneori, spuse Jo Marie, oamenii îşi fac diverse gânduri şi după ce se confruntă cu realitatea sunt inevitabil dezamăgiţi.

Andrew şi-o imaginase ca pe un înger păzitor. După atâta timp el n-o mai vedea ca pe un simplu om, ci ca pe o fantasmă minunată creată de mintea lui.

- Nu şi de data asta, o contrazise el iritat.

- Mă întrebam unde o să vă găsesc, se auzi

vocea somnoroasă a lui Kelly, care se oprise ameţită în pragul uşii. în vocea ei nu era nimic răutăcios, doar tonul adormit de dimineaţă. Nu este o zi minunată? Soarele e sus şi ne aşteaptă noi evenimente.

Realizând situaţia, Jo Marie îşi coborî picioarele de pe scaun şi se încălţă.

- Cât este ceasul?

- Opt şi un sfert, o informă Andrew.

Era uluită să afle că petrecuse mai mult de două ore vorbind cu el. Dar va fi un timp pe care-l va preţui toată viaţa.

- Dacă nu ai nimic împotrivă, murmură Kelly făcând o pauză ca să caşte, cred că mă voi duce la spital în această dimineaţă. Este acolo un pacient... special pe care aş vrea să-l văd.

Un pacient sau Mark? ar fi vrut Jo Marie s-o întrebe. Fratele ei îi spusese aseară că va fi de gardă în dimineaţa următoare. Se întoarse spre Andrew aşteptându-i răspunsul. Desigur, el va face sau va spune ceva ca s-o oprească. Kelly era logodnica lui şi amândoi păreau să ştie ceea ce vor unul de la celălalt.

- Nici o problemă, spuse Andrew. De fapt, m-am gândit să mă duc şi eu în oraş în dimineaţa asta. Este o zi minunată şi e păcat s-o iroseşti în loc să te plimbi prin cel mai frumos oraş din lume. Te superi dacă mergem împreună, Jo Marie?

Jumătate din ea dorea să strige de încântare. Dacă exista ceva ce-şi dorea cel mai mult, era ca Andrew să fie iubitul ei în New Orleans. însă în acelaşi timp, dorea să-i certe pe Andrew şi Kelly pentru atitudinea indiferentă pe care-o adoptau în relaţia lor.

- Mi-ar face plăcere, zise Jo Marie şovăind.

Lui Kelly nu-i trebuiră decât câteva minute să-şi

adune lucrurile şi a fi gata de plecare. în grabă, uitase să ia şi cele două plicuri pe care Jo Marie le rezemase de veioza de noapte a prietenei sale. Sau dacă citise ce scrisese aceasta, Kelly preferase să păstreze tăcerea. N-avea nici o importanţă, îşi spuse Jo Marie când Andrew pornea maşina. Dar comportarea lui Kelly dovedea cât de grăbită era să-l vadă pe Mark. Dacă într-adevăr el era cel pe care avea de gând să-l viziteze. Sentimentele confuze o făcură să pară încordată. Simţi cum Andrew o privea tandru când ajunseră în faţa spitalului.

- Te deranjează ceva? o întrebă el după ce Kelly coborî şi intră grăbită în spital. Fără să ia în seamă protestele lui Jo Marie, aceasta îi asigurase că poate ajunge şi singură acasă. Din uşa maşinii îi zâmbise fericită, după care se grăbise să intre pe uşile de sticlă ce dădeau în holul spitalului.

- Cred că se duce să-l vadă pe Mark, se încumetă Jo Marie să vorbească.

- Si eu cred acelaşi lucru.

Jo Marie sări ca arsă.

- Si asta nu te deranjează?

- Ar trebui? o întrebă Andrew, puţin amuzat.

- Da, îi spuse ea surprinsă. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Andrew ar putea fi atât de orb. Da, asta ar trebui să te înfurie la culme.

El se întoarse şi o privi zâmbind.

- Dar nu este cazul. Acum spune-mi unde doreşti să luăm micul dejun. La Brennan?

Jo Marie simţi că intră într-un labirint din care nu putea să iasă şi nici nu putea înainta în vreo direcţie. Era total dezorientată din cauza acţiunilor celor trei oameni pe care-i iubea.

- Nu mai înţeleg nimic, se plânse ea. Ar trebui să

fii supărat pentru că Mark şi Kelly sunt împreună.

Andrew se concentra încruntat asupra drumului.

- Va veni şi timpul când vei înţelege totul, îi spuse el laconic.

Era cuprinsă de panică şi îl privi cum conducea atent.

Răspunsul lui nu avea nici un sens, dar absolut nimic din ceea ce făcuseră ei în ultimele luni nu avea sens.

Micul dejun la Brennan era o reîntoarcere în vechiul Sud. Restaurantul era construit în stilul clădirilor sudiste şi era completat de o curte pe măsură. Pentru că nu aveau rezervoare, au fost trecuţi pe lista de aşteptare şi înştiinţaţi că aveau de aşteptat încă o oră până se va elibera o masă. Andrew o privi pe Jo Marie care încuviinţă bucuroasă. Din câte auzise, micul dejun merita aşteptarea.

Luându-i mâna într-a lui, se plimbară pe străzile liniştite din cartierul francez. Storurile magazinelor erau trase şi străzile păreau pustii.

- Citeam chiar în această dimineaţă că francezii s-au stabilit în New Orleans în 1718. încă 3000 de francezi au venit în 1762, printre ei fiind şi câţiva spanioli pe care nu i-a observat nimeni până în 1768. Cartierul francez e ca un oraş într-un oraş.

Jo Marie zâmbi fericită şi-l luă de braţ.

- Vrei să spui că ţi-a trebuit un dar de ziua ta pentru a cunoaşte istoria oraşului în care trăieşti?

Se plimbară ceva mai mult de o oră, vizitând Piaţa Jackson şi hrănind porumbeii. Plecând spre restaurant, cu Andrew lângă ea, Jo Marie simţea că nu fusese niciodată mai fericită. Niciodată nu-şi dorise ceva mai mult decât ca ziua de azi să şi-o petreacă împreună cu bărbatul pe care-l iubea. Zâmbi cu buze tremurânde. Andrew era aici, cu ea. în

scurt timp, el se va căsători cu Kelly şi trebuia neapărat să accepte asta, dar în aceste clipe era numai al ei.

Micul dejun a fost pe măsura renumelui. Şuncă, pâine proaspătă, ouă şi o minunată cafea de cicoare. De câteva ori, Jo Marie se trezi privindu-l pe Andrew. Expresia lui nu-i destăinuia nimic şi se întreba dacă regreta faptul că luase hotărârea de a-şi petrece timpul cu ea. Se ruga să nu se întâmple aşa ceva.

Când se ridicară să plece, Andrew îi căută mâna şi o privi cu ochii cenuşii strălucind de bucurie.

Inima lui Jo Marie era plină de dragoste. Radia de fericire când Andrew îi înconjură umerii cu braţul puternic ce părea un scut de apărare împotriva tuturor.

- Mi-a făcut plăcere să-mi petrec dimineaţa cu tine, îi spuse el cu o sinceritate care nu lăsa nici o îndoială. Eşti genul de

femeie care poate fi şi elegantă şi poate, de asemenea, să pescuiască într-un râu cu blugii suflecaţi până la genunchi.

- Nu sunt Huckleberry Finn, îl tachină ea.

- Nu, zâmbi el plăcându-i comparaţia. Eşti numai Florence Nightinghale a mea, femeia al cărei chip m-a urmărit tot timpul în ultimele nouă luni.

Jo Marie simţi puterea braţului care o ţinea de umeri.

- Am crezut întotdeauna că visele frumoase pălesc mai ales atunci când lumina strălucitoare a soarelui dezvăluie realitatea.

- Fireşte, sunt de acord cu tine, îi răspunse Andrew fericit, dar nu şi de data asta. Sunt momente rare în viaţă în care îţi dai seama că nu trebuie să te mai îndoieşti de nimic. De tine, de noaptea pe care am petrecut-o, de noi, eu nu mă mai îndoiesc.

- De nimic? îl întrebă Jo Marie cu o voce pe care nu şi-o recunoştea.

- De nimic, confirmă el.

Dacă era aşa, de ce Kelly mai purta încă inelul de logodnă? Cum putea el s-o mai privească plin de dragoste când îi ceruse unei alte femei să-i fie soţie?

Făcură drumul spre apartamentul ei într-o tăcere deplină. Andrew opri maşina şi scoase cheile din contact. Privirea lui Jo Marie era aţintită spre bord. Spera ca el să nu încerce s-o conducă până la uşă. Atmosfera devenise apăsătoare. Si din cauza cuvintelor pe care i le spusese Andrew în această dimineaţă, Jo Marie nu mai era sigură că va rezista îmbrăţişărilor lui drăgăstoase.

- De aici mă descurc singură, încercă ea să scape elegant de tentaţie.

- Prostii, i-o întoarse Andrew, deschizând portiera

şi luându-i geanta din spate.

Jo Marie coborî din maşină fără să aştepte ca el să vină să-i deschidă portiera. O senzaţie de gheaţă îi cuprinse inima.

Mâna îi tremura când descuie uşa apartamentului, dar asta nu însemna nimic. Genunchii abia o mai ţineau când intră în cameră. Draperiile erau trase şi înăuntru era întuneric, făcând apartamentul mai intim decât oricând.

- Trebuie să-ţi mulţumesc pentru tot, începu ea nervoasă îndepărtând o şuviţă de păr de pe frunte. Un simplu mulţumesc mi se pare puţin. Spera ca Andrew să înţeleagă că nu dorea ca el să vină aici şi cu atât mai puţin să rămână.

Uşa se închise şi inima ei tresări.

- Unde vrei să-ţi pun geanta?

Hotărâtă să nu înrăutăţească şi mai mult relaţia dintre ei, Jo nu se mişcă.

- Las-o acolo.

în ochii lui se citea şi amuzament şi nervozitate în timp ce punea geanta jos.

- Nu ai cum să te opui, îi şopti el în timp ce mâna îi aluneca uşor de-a lungul spatelui ei ca să ajungă la talie. Poţi să te superi pe mine mai târziu.

Orice protest încetă în momentul în care buzele lui le găsiră pe ale ei şi le sărutară apăsat. Un răspuns veni imediat din partea ei, deoarece rezistenţa pe care şi-o păstrase până acum se topise ca prin farmec. Degetele lui alunecau pe gâtul şi umerii ei, iar buzele lui o sărutau cu ardoare până când ea îşi dădu capul pe spate şi se lăsă în voia lui.

Jo Marie îşi înclină capul şi el o sărută peste tot cu buzele flămânde, pline de dorinţă. Nu protestă deloc când palmele lui îi atinseră sânii, gemu doar ca

răspuns la mângâierile degetelor lui. Sărutările lui erau experimentate, buzele lui fremătătoare se plimbau insistent peste urechile ei, provocându-i fiori de plăcere. Apoi, sărutările lui deveniră din ce în ce mai înflăcărate. Pierdută, se agăţă de el în timp ce lacrimile care-i umpluseră ochii începură să curgă pe obrajii înfierbântaţi. Se întâmplase lucrul de care-i era teamă. Si ce era mai grav, nu se putea opune. îşi simţi gâtul uscat şi făcu un efort uriaş pentru a reuşi să-şi stăpânească pasiunea care-o făcea să-l dorească.

Andrew rămase nemişcat. îi cuprinse faţa în mâini şi îi
privi obrajii înlăcrimaţi. Expresia lui îngrijorată o uimea.

- Jo Marie, îi şopti el cu o voce rugătoare. Nu plânge, draga mea, te rog, nu plânge.

Cu o tandreţe infinită, îi sărută fiecare lacrimă pe care o găsea pe buzele ce-i tremurau, savurând gustul lor sărat cu buzele lui. Seria această de sărutări blânde nu făcu decât s-o neliniştească. Nu părea posibil să-l dorească atât de mult şi în acelaşi timp să ştie că nu face bine.

- Te rog, şopti Jo Marie, care apelă la puţina putere care-i mai rămăsese ca să se desprindă din braţele lui. Mi-am promis că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, murmură ea simţindu-se îngrozitor. Stătea cu spatele la el şi îşi încrucişase mâinile la piept pentru a îndepărta senzaţie de frig care o cuprinsese.

El puse o mână pe umărul ei, făcând-o să se îndepărteze şi mai mult. Chiar şi această simplă atingere avea puterea s-o dezarmeze.

- Jo Marie, rosti el pe un ton care-i trăda

sentimentele. Ascultă-mă.

- Nu, la ce bun? îl întrebă ea necăjită. Eşti logodit şi te vei căsători cu cea mai bună prietenă a mea. Nu pot nega sentimentele mele faţă de tine. Ceea ce simt eu, ceea ce simţi tu, este greşit atâta timp cât Kelly poartă inelul tău de logodnă. Făcând un mare efort, se întoarse spre el în timp ce lacrimile fierbinţi îi curgeau pe obraji. Ar fi mult mai bine dacă nu ne-am mai vedea... cel puţin până când vei fi sigur de ceea ce vrei... sau pe cine vrei.

Andrew îşi trecu o mână prin păr.

- Ai dreptate. Voi rezolva cât mai repede această problemă.

- Promite-mi, Andrew, te rog să-mi promiţi că nu vei mai face nici un efort să mă întâlneşti până când nu vei şti bine ce vrei. Eu nu mai suport situaţia asta, continuă ea ştergându-şi lacrimile cu mâna. Când mă trezesc dimineaţa, vreau să mă mai pot privi în oglindă. Nu vreau să ajung să mă urăsc.

Buzele lui Andrew tremurau de iritare. Arăta de parcă era gata să izbucnească. Trecu un timp până când scuturâ uşor din cap.

- Meriţi mai mult decât atât. într-o zi, dragostea mea, vei înţelege totul. Ai încredere în mine de acum înainte.

- Nu-ţi cer decât un singur lucru, spuse ea fără să-şi ridice ochii din pământ. Nu mă mai atinge şi nu mă mai căuta cât timp Kelly îţi poartă inelul de logodnă. Nu este corect faţă de nici una dintre noi. închise pleoapele ca să-şi ascundă durerea din privire. Andrew nu putea s-o ajute, dar ştia că este îndrăgostită de el. Trebuia să-şi continue viaţa şi să încerce să-şi stăpânească sentimentele.

- Nu vreau să te las în starea asta.

- O să-mi revin, murmură ea distrusă. Nu poţi face nimic acum. Totul depinde de tine, Andrew. Totul.

El încuviinţă, cu un aer mohorât, şi adăugă promisiunea:

- Mă voi ocupa de asta chiar astăzi.

Jo Marie îşi şterse din nou lacrimile şi se sili să zâmbească, dar efortul era mult prea mare pentru ea.

Uşa se închise, semn că Andrew plecase şi Jo Marie îşi aminti toate clipele pe care le trăise alături de el. Privindu-se în oglinda din baie, văzu că buzele îi erau uscate şi tremurau din cauza săruturilor lui pasionate. Ochii îşi schimbaseră culoarea din cauza pasiunii care-i cuprinsese tot corpul.

Andrew o întrebase dacă are încredere în el şi ea avea, din toată inima. O iubea, era sigură de asta. Angajase un detectiv pentru a da de ea şi construise o casă având-o pe ea în gând. N-ar fi făcut toate astea dacă n-ar fi simţit o atracţie puternică pentru ea. N-ar fi putut s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute aşa cum făcuse astăzi, fără s-o iubească.

în timp ce-şi scotea lucrurile din geantă, o cuprinse o senzaţie de nelinişte. Andrew îi va explica totul lui Kelly şi nu va avea de ce să-şi mai facă griji. Interesul lui Kelly părea îndreptat mai mult spre Mark în ultimul timp, şi poate... poate nu va suferi şi nu se va supăra, acceptând faptul că nici Andrew nici ea, nu plănuiseră să se întâmple asta.

Timpul trecea greu şi-şi spuse că ar fi bine să le facă o vizită părinţilor ei. Dar mama ei o cunoştea atât de bine încât i-ar fi fost de ajuns o singură privire pentru a-şi da seama că fiica ei este foarte supărată. Şi astăzi, ea nu era în stare să dea explicaţii.

Deschise radioul şi colindele invadară încăperea,

înconjurând-o cu mesaje de linişte şi dragoste. Murmurând şi ea cuvintele frumoase, Jo Marie începu să se simtă mai bine. Totul se va aranja, îşi spuse ea încrezătoare.

Citi ziarul de duminică timp de o oră, dar la auzul celui mai mic zgomot închidea paginile şi privea spre uşă în speranţa că va apărea Kelly. Când o va vedea, îi va fi de ajuns pentru a înţelege ce s-a întâmplat.

Punând ziarul deoparte, Jo Marie îşi simţi nervii încordaţi de aşteptare. Se simţi dintr-o dată vinovată. Era evident faptul că Kelly îl iubea pe Andrew atât de mult încât dorea să-i fie soţie, însă dovedea că era îndrăgostită de Mark. Kelly nu era genul de femeie care ar dori să-l facă pe un bărbat să sufere. Era prea sensibilă pentru a face asta. Şi pe deasupra, mai intervenise şi faptul că Andrew şi ea se redescoperiseră chiar atunci când abandonaseră orice speranţă de a se mai întâlni unul cu altul. Ea îl iubea pe Andrew, dar nu dorea să fie fericită pricinuindu-i durere prietenei sale. Dar Andrew îi va cere inelul înapoi, era sigură de asta. Spusese că va aranja lucrurile chiar astăzi.

Uşa se deschise şi Jo Marie respiră adânc, ridicându-se.

Kelly intră în apartament, cu o figură lungă, evitând s-o privească pe prietena ei.

- Bună, îndrăzni Jo Marie, şovăind.

Faţa lui Kelly era roşie şi îndurerată, iar ochii plini de lacrimi.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Jo cu o voce tremurată.

- M-am certat cu Drew, spuse Kelly ridicând mâna să-şi îndepărteze părul de pe frunte. în mişcarea ei, inelul de logodnă pe care i-l dăduse Andrew străluci vesel în lumina soarelui.

Jo Marie simţi că i se strânge inima. Andrew alesese.

Capitolul 1

într-un fel, Jo Marie reuşise să treacă peste durerea ei în zilele următoare. Nu-l văzuse pe Andrew şi căutase tot felul de scuze ca s-o evite pe Kelly. Făcea eforturi pentru a reuşi să supravieţuiască în fiecare zi. Când părăsea biroul, se îndrepta spre fundaţie, petrecând ore întregi ajutându-l pe Jim. Prietenia dintre ei crescuse. Jim o ajutase să-şi revină când era pe punctul de a izbucni în plâns. Băuseră de câteva ori o cafea împreună şi stătuseră de vorbă. De fapt, numai Jim vorbise. Durerea o măcina atât de mult încât se simţea ca o frunză uscată dusă de vânt într-o direcţie necunoscută.

Jim o rugase să-l însoţească la o altă întrunire, unde Jo Marie mersese numai pentru a-şi umple timpul. Discuţia se învârtise în jurul deltei şi Jim îşi pregătise bine cuvântarea, fiind ascultat cu interes. Jo Marie se miră că nu este atrasă de o persoană atât de minunată ca Jim Rowden. El era tot ce-şi putea dori o femeie. Mai mult, era convinsă că el o plăcea. Dar Andrew era cel care-i stăpânea gândurile, Andrew o urmărea în visurile ei, vocea lui Andrew şi şoaptele lui drăgăstoase le auzea în foşnetul vântului.

Pierdută în vârtejul gândurilor care o frământau, Jo Marie nu auzise ce-i spunea Jim în timp ce intrau în birou. îl privi cu un aer absent, sperând că va repeta.

- Cred că totul a mers bine în seara asta, ce spui? o întrebă el, zâmbind mulţumit. îşi trecu mâna prin păr şi trase un scaun ca să se aşeze în faţa ei.

- Da, încuviinţă Jo Marie dând din cap. Foarte bine. Eşti un vorbitor minunat. Putea simţi privirea lui Jim care o studia şi făcu un efort să evite orice altă întrebare, ridicându-se şi căutându-şi poşeta. Ar fi mai bine să mă îndrept spre casă.

- Vrei să te conduc până la staţia de autobuz?

- Am venit cu maşina astăzi, spuse ea, dorindu-şi acum să ia autobuzul. Jim era o figură prietenoasă într-o lume care nu-i adusese decât durere şi singurătate.

Kelly fusese distantă şi nervoasă toată săptămâna. Mai tot timpul arăta de parcă era gata să izbucnească în plâns la cea mai mică provocare. Până acum, Jo Marie îşi vedea prietena ca pe o femeie puternică, entuziastă, dar realizase că n-o cunoştea destul de bine. Chiar dacă lui Kelly nu-i plăceau petrecerile zgomotoase, nu ştiuse niciodată că poate fi atât de timidă. în ultimul timp părea stresată şi chiar absentă.

Mark trecuse pe la ea numai o singură dată de la petrecere şi atunci părea un vulcan gata să erupă. Plecase după cinci minute în care măsurase tot timpul mocheta din living, nervos că nu apare Kelly.

Şi Andrew... da, Andrew... Parcă Dumnezeu făcuse să nu mai apară în faţa ei de atunci. îl văzuse numai o dată în cele cinci zile îngrozitoare care trecuseră şi privirea lui o răvăşise. Dorea cu disperare să-i vorbească. în ochii lui se citea un mesaj pătimaş, dar ea clătinase uşor din cap, anunţându-l că nu avea de gând să-l asculte.

- Te necăjeşte ceva, Jo Marie? Vrei să vorbim despre asta? o întrebă Jim dezorientat. Era ciudat faptul că nici măcar nu-l observase cu atenţie până în seara asta.

în ochi i se citea tristeţea şi clătină uşor din cap.

- Mulţumesc, mai bine nu. Nu în seara asta.

- Mă aventurez să ghicesc. Nu cumva are legătură cu domnul Delta Development?

- Ce te face să crezi? îl întrebă ea cu indiferenţă,

luându-şi poşeta.

Jim ridică din umeri.

- Mai multe lucruri, spuse el, ridicându-se şi vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor. Lasă-mă să-ţi povestesc conducându-te la maşină. Singurul lucru pe care-l vreau este să ajungi în siguranţă acasă.

-Vremea a fost înăbuşitor de caldă în ultimul timp, nu-i aşa?

Jim zâmbi privind spre uşa biroului.

- încerci să eviţi întrebarea, nu-i aşa?

- Da, spuse Jo Marie, nevăzând ce rost are să mintă.

- Când vei fi pregătită să discuţi, voi fi bucuros să te ascult. Punând cheile biroului în buzunar, Jim îi căută mâna şi o puse cu blândeţe după braţul lui.

- Mulţumesc, îmi voi aminti de asta. Povesteşte-mi despre tine, îi ceru Jo Marie într-un efort disperat de a schimba subiectul. Jim o privi surprins, bucuros de cererea ei.

Ajunseseră în stradă. Razele puternice ale lunii pline luminau noaptea, făcând-o argintie.

- Mi-e teamă că te voi plictisi. Stii aproape totul despre mine. Sunt la fundaţie numai de o lună.

- Fundaţia are nevoie de oameni ca tine, dedicaţi şi pasionaţi în ceea ce fac.

- Nu eu am fost cel care l-a lăsat pe acel străin să doarmă la uşa biroului.

Jo Marie tresări uimită.

- De unde ştii?

-A venit şi seara următoare căutând un loc de culcare. Tipul ştia să recunoască o persoană bună la suflet.

- Ce s-a întâmplat?

Jim ridică din umeri şi Jo Marie se opri în mijlocul drumului.

- I-ai dat bani! declară ea. Şi mă consideri pe mine bună.

- N-ai ghicit. Ştim amândoi pe ce i-ar fi cheltuit.

- Atunci ce-ai făcut?

- Am luat cina cu el.

Pe faţa ei apăru un zâmbet blând în timp ce-şi imagina întreaga scenă. Jim îmbrăcat impecabil în costumul de zi şi un alcoolic în zdrenţe, la masa unui restaurant.

- E trist să te gândeşti la el, scutură încet capul Jo Marie.

- Am luat legătura cu un prieten de-al meu de la o misiune. Până la urmă a venit să-l ia şi acum are unde dormi. Aşa îţi poţi da seama cum un om îşi iroseşte viaţa... Făcu o pauză şi îi susţinu privirea, studiindu-i ochii căprui. După care zâmbi şi privi în altă direcţie. îmi pare rău, n-am vrut să par atât de serios.

- Nu-ţi face griji, replică Jo Marie luând cheile maşinii din poşetă. Mă voi întoarce luni şi poate vom bea o ceaşcă de cafea împreună.

Ochii lui albaştri străluciră de bucurie.

- Mi-ar face plăcere şi aş vrea să ascult ce ai de spus, poate vom lua şi cina într-o seară.

Jo Marie încuviinţă, arătându-i că şi ei îi plăcea ideea. Jim era prietenul ei şi nu se îndoia de faptul că sentimentele ei vor merge mai departe de atât, însă felul în care se simţea în ultimul timp o făcea să se gândească că are nevoie de cineva care să-i alunge starea de autocompătimire în care se afla.

Ajunse foarte repede acasă. Stând în faţa clădirii, Jo Marie începu să respire greu. Nu mai voia să intre

în propria ei casă, era atât de tristă pentru viaţa ei! în această seară, îşi promisese că va face un efort pentru a lămuri situaţia între ea şi Kelly. Neştiind ce-i spusese Andrew acesteia despre sentimentele pe care i le purta ei, dacă-i dăduse amănunte sau dacă se certaseră din această cauză, Jo Marie se afla într-o postură dezavantajată. Atmosfera dintre ea şi Kelly părea încărcată ca o furtună gata să se dezlănţuie. Problema era că nu ştia ce să-i spună lui Kelly sau cum să pună lucrurile la punct.

Studie repede maşinile din parcare ca să se asigure că Andrew nu este înăuntru. Liniştindu-se dinspre partea asta, îşi înfundă mâinile în buzunarele balonzaidului şi înaintă spre intrare, sperând să aibă un aer nepăsător.

Kelly ridică ochii din cartea pe care o citea, când Jo Marie intră în apartament. Avea ochii roşii, înceţoşaţi, ca şi cum plânsese ore întregi, însă nu îi explică nimic şi ea nu dori să-i pună nici o întrebare.

- Sper că a mai rămas ceva de la prânz, începu ea pe un ton fals îngrijorat. Sunt înfometată.

- N-am pregătit nimic, îi explică prietena ei cu o voce aproape şoptită. De fapt, n-am mâncat nimic. Am o durere de stomac teribilă.

Jo Marie trebuie să-şi muşte buzele pentru a nu-i spune că ştie ce s-a întâmplat în relaţia dintre ele. Vieţile lor păreau să se învârtească într-un cerc vicios. Ele două erau prietene nedespărţite şi acum ajunseseră să nu-şi mai vorbească.

- Am de gând să fac o baie lungă şi relaxantă, după care să mă întind în pat.

Jo Marie încuviinţă, gândindu-se că Kelly nu avea nevoie de o baie fierbinte, ci găsea numai o scuză ca să părăsească încăperea şi să nu înfrunte problemele

lor.

Când Kelly intră în baie, Jo porni spre bucătărie pentru a găsi ceva de mâncare. în mod normal, aceasta era o perioadă a anului în care trebuia să aibă grijă de silueta ei. însă anul acesta pierduse probabil câteva kilograme.

La radio se auzeau colinde şi Jo Marie începu să le fredoneze. Scoase din frigider pâine şi felii subţiri de brânză. Pe lângă asta, îşi prepară o porţie de supă de roşii instant.

între timp, Kelly ieşise din baie; Jo Marie pregăti două tacâmuri şi turnă supa în două boluri.

- Cina e servită! strigă ea.

Kelly cercetă masa şi-i zâmbi slab prietenei ei.

- îţi apreciez efortul, dar efectiv nu am poftă de mâncare.

Luând o figură dezamăgită, Jo Marie o privi pe Kelly.

- Cât mai ai de gând să trăieşti aşa? Trebuie să vorbim, Kel.

- Nu în seara asta, te rog, nu acum.

Se auzi soneria şi Kelly păli.

- Nu vreau să văd pe nimeni, anunţă ea şi se grăbi să intre în dormitor, lăsând-o pe Jo Marie să facă faţă celui ce suna la uşă.

- Crăciun fericit, o felicită Mark cu o privire obosită, rămânând nemişcat din cadrul uşii.

- Bună, răspunse Jo Marie privindu-l atent. Fratele ei arăta îngrozitor. Pungile de sub ochi spuneau că nu dormise de mult. Arăta ca şi cum suferea de o depresie nervoasă.

- Kelly este acasă? o întrebă intrând în living şi întinzându-se pe canapea în timp ce-şi freca faţa cu palmele pentru a rămâne treaz.

- Da, doarme. Cred că nu se simte bine.

Imediat, Mark privi spre uşa închisă a dormitorului, după care ridică din umeri într-un gest dezamăgit.

-Vrei ceva de mâncare? Arăţi de parcă n-ai mâncat de zile întregi.

- Chiar n-am mâncat, spuse el înaintând cu paşi obosiţi spre bucătărie şi trăgându-şi un scaun.

Luând cele două boluri cu supă de pe bufet, le aşează pe masă şi luă loc în faţa lui Mark.

în timp ce lua lingura, el o privi chinuit cu ochii obosiţi în care se citea nefericirea. Privirea lui Kelly avea acelaşi aer disperat.

- Ne-am certat, murmură el.

- Tu şi Kelly?

- I-am spus nişte lucruri îngrozitoare, spuse el punând capul pe masă. Nu ştiu ce a fost cu mine când am făcut asta. Tot timpul cât am ţipat la ea, am simţit că parcă altcineva face asta. Ştiu că pare o nebunie, dar parcă eu stăteam deasupra corpului meu şi asistam, urându-mă pentru ceea ce făceam.

- V-aţi certat din cauza unui lucru important?

Mark bătu în retragere.

- Da, dar asta ne priveşte pe mine şi pe Kelly, spuse el, după care atacă înfometat sandvişurile cu brânză.

- Eşti îndrăgostit de Kelly, nu-i aşa? întrebă Jo Marie fără să se atingă de mâncare, concentrată asupra relaţiei dintre fratele ei şi prietena ei cea mai bună, uitând de supă şi de sandvişuri.

Mark ezită, gânditor, după care îşi luă o figură uimită.

- îndrăgostit de Kelly? Eu?

- Este evident faptul că ţii la ea.

- Ţin şi la pisica mea, i-o întoarse el cu răceală, în timp ce figura îi devenea răutăcioasă. Are ceea ce a căutat... banii. Uită-te numai cu cine se mărită. Nu-i este de-ajuns averea pe care o are. Acum vrea şi mai mult.

Bărbia lui Jo Marie tremura, într-un efort extraordinar de a nu se da în vileag.

- O cunoşti pe Kelly altfel, îl avertiză Jo Marie, în timp ce se chinuia să-şi stăpânească sentimentele şi să vorbească firesc.

- Oare o cunoaşte vreunul dintre noi cu adevărat pe Kelly? o întrebă Mark pe un ton aspru. Cinismul săpa linii adânci pe faţa lui încordată. Ţi-a spus că ea şi Drew au stabilit deja data nunţii? continuă el disperat.

Sufletul lui Jo Marie era sfâşiat de durere.

- Nu, nu mi-a spus nimic, răspunse ea fără să-l privească, încercând din răsputeri să-şi ascundă tremuratul nervos.

- Se pare că au de gând să facă anunţul oficial în prima zi din ianuarie. Nunta va avea loc la primăvară.

- Ce... frumos, reuşi ea cu greu să pronunţe cuvintele.

- Ei bine, tot ceea ce pot spune este că se merită din plin unul pe celălalt, zise el aruncând sandvişul cu brânză în farfurie şi ridicându-se. Cred că nu-mi mai este foame.

Jo Marie se ridică o dată cu el şi privi masa. Nici unul nu se atinsese de mâncare.

- Nici mie, spuse ea înghiţind în sec ca să poată respira, din cauza nodului pe care-l avea în gât.

Oprindu-se în living, Mark aruncă o privire deznădăjduită spre uşa închisă a dormitorului.

- îi voi spune lui Kelly că ai trecut pe aici, zise Jo,

având impresia că Mark n-o auzise.

- Nu, murmură el după o lungă pauză. Poate că este mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Noapte bună, surioară, şi mulţumesc pentru cină. Semănând cu un om care poartă toată greutatea lumii pe umeri, Mark ieşi din apartament.

Rezemându-se de uşa de la intrare, Jo Marie realiză că o durere puternică pusese stăpânire pe ea. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Aşadar, Andrew şi Kelly aveau să facă anunţul oficial al logodnei lor după sărbători. Nu o mira deloc. Kelly îi spusese de la început că aşa se va întâmpla. Făcuseră deja planurile pentru nuntă. Simţind usturimea lacrimilor pe obraji, Jo Marie îşi şterse pielea delicată şi încercă să se liniştească.

*
* *

- Ai o convorbire pe linia întâi! o strigă Paula pe Jo Marie, care se afla la biroul ei.

- Mulţumesc. Cu o experienţă de ani de zile, Jo Marie apăsă tasta aparatului şi duse receptorul la ureche. Sunt Jo Marie Early, cu ce vă pot ajuta?

- Jo Marie, sunt Jim. Sper că nu te superi că te sun la serviciu.

- Nici o problemă.

- Bine. Ascultă-mă, tu... mi-ai spus ceva despre intenţia de a bea o cafea împreună şi eu te-am invitat într-o seară la cină.

- îmi amintesc.

- Ce-ai spune de ziua de vineri? continuă el. Am putea petrece seara împreună.

Jo Marie nu avu nevoie să se gândească.

- Mi-ar face plăcere. După tot ce-i spusese Mark, realizase că cel mai bine era să uite trecutul şi pe

Andrew, pentru a reuşi să-şi clădească o viaţă nouă.

- Bine, zise Jim bucuros. Ne putem întâlni vineri... dacă nu preferi seara de joi.

- Vineri e perfect, îl asigură Jo Marie având dubii că va mai simţi acea pasiune puternică, acea atracţie pe care-o avea pentru Andrew, însă nici Jim nu era un bărbat de lepădat.

- Ne vedem atunci. La revedere, Jo Marie.

- La revedere, Jim. Si mulţumesc.

Uită repede scurta lor conversaţie din cauza încurcăturilor care apăruseră în cursul după-amiezii. O companie aeriană îşi pierduse clienţii pentru că biletele nu ajunseseră la timp. Ca urmare, telefoanele sunau neîncetat.

Când intră în apartament, picioarele o dureau îngrozitor şi în spate simţea un junghi enervant.

- Mi s-a părut că te aud, zise Kelly ieşind din bucătărie şi oprindu-se în prag. Era îmbrăcată într-o rochie de casă şi purta papuci.

- Cum te mai simţi?

Kelly ridică din umeri şi oftă.

- Mai bine.

- Ai stat acasă? o întrebă Jo Marie, pentru că atunci când plecase, Kelly încă mai era în pat. Avea impresia că prietena ei nu vrusese să mai meargă la spital.

- Da, zise aceasta venind în living pentru a se aşeza pe canapea.

- Mark a trecut pe aici aseară, menţionă Jo Marie întâmplător, aşteptând răspunsul prietenei sale. Kelly tăcea. Mi-a spus că v-aţi certat înfiorător, continuă ea.

- Asta am făcut întotdeauna... ne-am certat.

- Nu ştiu de ce v-aţi certat, dar îi pare foarte rău.

în ochii lui Kelly apăru tristeţea şi buzele i se strâmbară în ceea ce Jo Marie avea impresia că trebuia să fie un zâmbet.

- Stiu că n-a făcut-o intenţionat. Este extenuat. Pare că şi-a propus să muncească din greu până când va muri.

Acum, când prietena ei îi spusese asta, Jo Marie îşi dăduse seama că nu-şi prea văzuse fratele în ultima vreme. Obişnuia să găsească scuze pentru a-i face o vizită de două-trei ori pe săptămână. în afară de seara trecută, el mai trecuse pe acolo numai de două ori de la Ziua Recunoştinţei.

- Cred că nu a mai mâncat de zile întregi, continuă Kelly. Este un doctor atât de bun, Jo Marie, şi asta pentru că ţine foarte mult la pacienţii lui. Chiar şi la cei pe care ştie că nu-i poate salva. Sunt asistentă, ştiu cum îşi închid doctorii sufletul pentru a nu se implica sentimental. Dar Mark nu face acest lucru, spuse ea pe un ton supărat, după care îşi muşcă buzele ca să se calmeze. Am vrut să-i vorbesc noaptea trecută şi ştii unde l-am găsit? La pediatrie, ţinând în braţe un copil şi spunându-i că nu va mai avea mult timp dureri. De pe hol, l-am auzit pe Mark vorbindu-i despre rai şi cum ajuns acolo nu va mai avea nici un fel de durere. Mark este un bărbat minunat şi un medic excepţional.

Şi te iubeşte atât de mult încât este distrus, adăugă în sinea ei Jo Marie.

- Ieri era supărat şi descumpănit şi a ţipat la mine ca să se calmeze. Nu am de gând să mint şi să spun că nu m-a durut. Pentru un timp am fost distrusă, dar am trecut peste asta.

- Dar nu te-ai dus la muncă astăzi. Amândouă ştiau de ce hotărâse să stea acasă.

- Nu, am simţit că eu şi Mark avem nevoie să nu ne vedem o zi.

- Probabil că este o idee bună.

Avea atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună lui Kelly, dar momentul părea nepotrivit. în sfârşit, vorbiseră, şi acest lucru era o realizare după cinci zile de tăcere.

Atmosfera devenise mai liniştită şi Jo Marie se îndreptă spre bucătărie pentru a se întoarce cu două ceşti de cafea fierbinte.

- Mulţumesc, zise Kelly privind-o cu ochi strălucitori.

- Vrei să vorbesc cu Mark? o întrebă cu sinceritate Jo Marie, nefiind prea sigură de ce spunea asta. Poate că într-un fel asta ar înrăutăţi şi mai mult situaţia.

- Nu. Vom rezolva noi doi problema.

Se auzi soneria şi cele două prietene se priviră.

- Nu aştept pe nimeni, murmură Kelly. De fapt, ar fi mai bine să nu fiu văzută, aşa că dacă nu te superi mă voi refugia în camera mea.

Ultima persoană pe care Jo Marie se aştepta s-o vadă de cealaltă parte a uşii era Andrew. în ochii ei se citea nefericirea când îi întâlni privirea. Jo Marie îşi plecă ochii. I se uscase gâtul şi emoţiile nestăpânite îi colorară obrajii palizi. Tăcerea dintre ei era apăsătoare. Andrew ridică mâna ca şi când ar fi dorit s-o atingă. îşi dădu seama ce făcea şi privi în altă parte, ca şi cum se răzgândise dintr-o dată.

- Kelly este gata? o întrebă el după ce respiră adânc.

Jo Marie nu se mişcă, blocând astfel intrarea şi refuzând să-l lase să intre în apartament. îl privi mirată.

- Gata? repetă ea, nedumerită.

- Da. Trebuie să mergem la operă, în seara asta. Vom vedea Carmen de Bizet, adăugă el gânditor.

- Ah! exclamă ea privind în gol.

Kelly uitase aşadar de întâlnirea lor. Biletele pentru acest spectacol se vânduseră cu săptămâni în urmă. Prietena ei trebuia să se ducă.

- Intră, îl invită ea, mă duc să văd ce face Kelly. Andrew este aici, o anunţă Jo Marie rezemându-se de uşa dormitorului după ce intrase, stând cu mâinile la spate.

- Drew?

- Este Andrew pentru mine şi Drew pentru tine, îi răspunse Jo Marie exasperată. Trebuia să vă întâlniţi ca să vedeţi Carmen.

Kelly îşi duse o mâna la frunte.

- Oh, Dumnezeule! Am uitat.

- Ce ai de gând să faci?

- Să-i explic, ce altceva?

Jo Marie îşi urmă prietena în living. Ochii cenuşii ai lui Andrew erau inexpresivi când o zăriră pe Kelly în rochie de casă şi papuci.

- Eşti bolnavă?

- De fapt, mă simt destul de bine. Drew, îmi cer scuze. Am uitat de întâlnirea noastră.

Andrew îşi privi ceasul de aur şi trăsăturile de pe faţa lui atrăgătoare se înăspriră.

- Kelly poate face un duş şi se poate îmbrăca în câteva minute, zise Jo Marie repede, gândindu-se că asta dorea să spună şi prietena ei.

- E imposibil să fiu gata în patruzeci şi cinci de minute, negă ea. Nu se poate face decât un singur lucru. Du-te tu în locul meu, Jo Marie.

Privirea lui Andrew se întoarse spre Jo. Pe faţa lui aspră nu se putea citi nici o emoţie, dar ochii lui

cenuşii străluceau provocator.

- Nu pot, răspunse ea pe un ton hotărât.

- De ce? o studiară două perechi de ochi.

- Eu... căuta o scuză plauzibilă. Fac prăjituri pentru Clubul de Ştiinţă. Ne întâlnim sâmbătă, ultima dată înainte de Crăciun.

- Puteam să-mi închipui că lucrezi şi sâmbătă, i-o tăie scurt Andrew.

- în fiecare sâmbătă, preciză ea calm, susţinându-i privirea. în ultimele săptămâni, Kelly încercase deliberat să-i aducă împreună pe ea şi pe Andrew, însă nu avea de gând să mai joace acest joc de acum înainte. Făcuse o înţelegere cu el şi nu avea de gând să dea înapoi. Atâta timp cât era logodit cu o altă femeie, ea nu voia... nu putea să fie cu el. Nu vreau să merg, spuse pe un ton tăios, care spera să nu-i agraveze senzaţia de rău din stomac.

- Mai este destul timp până la ridicarea cortinei, în caz că te răzgândeşti.

Kelly îi aruncă o privire ciudată.

- Se pare că va trebui să merg eu, zise ea, oftând adânc. Mă aranjez cât pot de repede, continuă Kelly grăbindu-se să intre în dormitor şi lăsându-i singuri pe Andrew şi Jo Marie.

- Ce-ai mai făcut? o întrebă el privind-o cu înflăcărare.

- Bine, îi răspunse ea răvăşită. Era o minciună. Camera era mică, însă între ei parcă se afla o depărtare de ani lumină.

Plecând capul, ea privi modelul mochetei. Când îi sugerase lui Kelly să se grăbească şi să se îmbrace, nu-şi dăduse seama că va rămâne singură cu Andrew.

- Dacă mă scuzi, mă duc să mă ocup de prăjituri.

Spre uimirea ei, Andrew o urmă în bucătărie.

- Ce şansă am să primesc o ceaşcă de cafea? Părea destul de împăcat cu sine şi avea un zâmbet mulţumit.

Jo Marie făcu cu greu faţă situaţiei şi îi turnă cafea într-o ceaşcă şi trecu pe lângă el ca să-i ducă în living cafeaua. în tot acest timp, cu întreaga ei fiinţă, îi striga s-o lase în pace.

Andrew luă ceaşca de pe masă şi se întoarse după ea în bucătărie.

- De zile întregi încerc să vorbesc cu tine.

- Numai tu vrei asta.

- Jo Marie, crede-mă, nu-i chiar atât de uşor să discut cu Kelly. Sunt câteva lucruri pe care nu ţi le pot explica şi care poate că ar rezolva toată situaţia.

- Pun pariu că le ştiu, spuse ea nervoasă.

- Nu poţi avea încredere în mine?

Cuvintele lui erau atât de neaşteptate încât Jo Marie nu ştia dacă auzise bine. îi venea să ţipe la el şi să-i spună că momentele petrecute împreună erau la fel de frumoase pentru ea cum fuseseră şi pentru el. Ar fi vrut să se întoarcă şi să-i spună că va avea încredere în el toată viaţa, dar nu-i va da şi inima ei. Nu putea face aşa ceva din moment ce Kelly purta inelul lui de logodnă.

- Jo Marie, începu el să pledeze, ştiu cum ţi se par toate astea. Te invit mâine să luăm prânzul împreună. Jur că nici măcar nu te voi atinge. Las totul în seama ta. Spune-mi locul, ora...

- Nu, scutură ea repede din cap, cu vocea tremurândă din cauza emoţiei. Nu pot.

- Jo Marie, zise el făcând un pas spre ea, apoi altul, până când respiraţia lui îi atinse părul.

Silindu-se să se mişte, Jo Marie se îndreptă spre

bucătărie.

- Nu mai vorbi aşa. Mi-am dat seama, în săptămâna care a trecut, că sentimentele tale pentru Kelly sunt mai puternice decât dragostea ta pentru mine. Am încercat din răsputeri să accept situaţia.

Andrew părea atât de încordat, încât pălise. Arăta ca un tânăr nevinovat care se îndrăgostise pentru prima dată în viaţă dar, pe de altă parte, avea o expresie aspra întipărită pe faţă, iar în ochi i se citea furia.

- Ai răbdare, atât îţi cer. Vei înţelege curând tot ce se întâmplă.

- Vrei să încetezi? îl întrebă ea, furioasă. Vorbeşti în aşa fel încât nu te înţeleg şi nu mai pot suporta. Tot ce ştiu este că există patru oameni care...

- Cred că asta e tot ce pot să fac, îi întrerupse Kelly intrând în încăpere. Făcuse un duş, se îmbrăcase şi îşi aranjase părul într-un timp foarte scurt.

Jo Marie se simţi cuprinsă de gelozie văzând privirea apreciativă a lui Andrew.

- Arăţi minunat, reuşi ea să spună.

- Nu voi întârzia prea mult! îi strigă Kelly îndreptându-se spre uşă.

- Nu-ţi face griji, murmură Jo Marie respirând greu. Nu voi mai fi trează, sunt foarte obosită.

Pe cine încerca să păcălească? Până când nu auzi cheia în uşa de la intrare, cinci ore mai târziu, Jo Marie nu reuşi să închidă ochii. Se ura pe sine pentru că era atât de slabă, şi în tot acest timp, cât Kelly fusese cu Andrew, se simţise mizerabil.

Singurul lucru care o bucura a doua zi era invitaţia lui Jim la cină. Seara se apropie cu repeziciune. Se îmbrăcă elegant şi se machie cu discreţie, sperând să poată ascunde efectele unei nopţi aproape albe.

- Nu pregăti cina şi pentru mine, am o întâlnire, îi spuse ea lui Kelly în timp ce se îndrepta spre uşă.

După cum se aşteptase, compania lui Jim era la fel de plăcută ca descoperirea unei oaze în mijlocul deşertului. O făcu să râdă, tachinând-o cu afecţiune. Umorul lui era subtil şi original, fiind un adevărat balsam pentru o inimă frântă. Stiuse încă din momentul în care-l văzuse că-i va plăcea de Jim Rowden. în preajma lui se relaxa şi putea fi ea însăşi. însă nu se putea opri să-şi reamintească trecutul.

- Vrei să-mi spui ce te supără? o întrebă el cu blândeţe când ajunseră la desert.

- Ce mă supără? Vrei să plâng când am de mâncat această plăcintă excelentă?

Zâmbetul lui Jim era înţelegător şi încurajator. Observă din nou gropiţele pe care acesta le făcea în obraji.

- Oricând vei fi pregătită să vorbeşti, eu te voi asculta.

- Mulţumesc, spuse ea întorcând capul din cauza emoţiei puternice care pusese stăpânire pe ea. Acum, spune-mi, care e surpriza cu care m-ai ameninţat toată seara? îi ceru ea ca să schimbe

subiectul discuţiei.

- E vorba despre delta pe care încercăm de atâta timp s-o salvăm. Ei bine, astăzi am discutat cu un senator şi acesta mă va prezenta unui comitet care urmăreşte s-o transforme într-o rezervaţie naturală. Apropiindu-şi mâinile, Jim se rezemă de marginea mesei. Din câte ştie, George pretinde că nu va fi greu de realizat.

- Jim, dar este minunat! Acesta era primul lui succes şi o privea cu mândrie.

- Desigur, dar n-am definitivat nimic. Nu sunt sigur că ar fi trebuit să-ţi spun, însă m-ai auzit ţinând două discursuri despre deltă şi doream să ştii şi tu.

- Sunt onorată.

El îi mulţumi din priviri şi continuă:

- Poate că n-ar trebui să-mi fac prea multe speranţe, dar George, prietenul meu, este foarte încrezător.

- Si tu ar trebui să fii la fel. Amândoi trebuie să avem încredere.

Jim îi căută mâna şi o mângâie uşor.

- Mi-ar fi mult mai uşor să împart totul cu tine, Jo Marie. Eşti o femeie minunată.

Nu se simţise niciodată bine când cineva o flata, însă Jim părea extrem de sincer. îi trebui un mare efort să zâmbească şi să murmure o mulţumire.

Jim îi înconjură umerii cu braţul când se îndreptară spre birou. îi ţinu portiera maşinii deschisă şi se opri brusc înainte de a-şi apăsa buzele peste ale ei. Sărutul era blând şi liniştitor. Dar nu era sărutul lui Andrew şi Jim nu avea puterea să-i provoace un răspuns la fel de pasionat. Pentru Andrew, totul părea simplu.

în timp ce se îndreptă spre casă, Jo Marie continua

să-i compare pe cei doi bărbaţi. îşi dădea seama că era nedrept să facă aşa ceva.

Uşa apartamentului era descuiată când Jo Marie ajunse acasă. îşi agăţa în cuier pardesiul când îl observă pe Andrew. Stătea în mijlocul livingului privind-o cu ochii lui cenuşii reci ca gheaţa.

înţelese dintr-o privire că nu văzuse niciodată un bărbat mai furios.

- Este vorba despre ora la care te întorci acasă, preciză el privind-o cu ochi care aruncau fulgere.

- Cu ce drept mă chestionezi?

- Am toate drepturile! exclamă el nervos. Presupun că-ţi imaginezi că totul e o joacă. De fiecare dată când ies cu Kelly, te răzbuni întâlnindu-te cu Jim?

Uimită de reacţia lui, Jo Marie nu reuşi să răspundă.

- Şi dacă-l laşi să te sărute, o poţi face măcar într-un loc mai ferit, nu chiar în mijlocul străzii.

Buzele i se albiseră în timp ce o privea cu ochi ameninţători şi în acelaşi timp dezamăgiţi. Mă deziluzionezi, Jo Marie, credeam că ai mai multă distincţie.

Capitolul 8

- Cum îndrăzneşti... cum îndrăzneşti să-mi spui aşa ceva?! exclamă furioasă Jo Marie. Ochii ei aruncau fulgere când se întoarse pentru a trânti uşa de la intrare.

- Ce te aştepţi să-mi imaginez? o întrebă Andrew ridicând o mână ca să-şi îndepărteze şuviţele de păr căzute pe frunte.

- Aşteptam multe lucruri de la tine, dar nu să mă urmăreşti sau să mă spionezi. Şi apoi... apoi să ai neobrăzarea şi îndrăzneala să mă jigneşti! Furia ei scăzu, făcând loc durerii care îi zdrobea inima.

Faţa lui Andrew era roşie de furie când trecu pe lângă ea pentru a ieşi din apartament. în momentul în care ieşi, întinse o mână pentru a se rezema de un perete.

Jo Marie era atât de nervoasă încât camera devenise neîncăpătoare pentru furia ei. Ridicase din umeri şi încerca din răsputeri să respire normal. într-un timp, Andrew fusese bărbatul visurilor ei. După aceea, învăţase să deosebească visul de realitate.

Privind mocheta reuşi, într-o oarecare măsură, să se calmeze şi să-şi înăbuşe încordarea care o cuprinsese. Purtarea lui
Andrew i se părea insuportabilă. Ar trebui să-l urască pentru cuvintele pe care i le spusese. începu să plângă pentru a se linişti, dar simţea că se sufocă. Andrew Beaumont era un bărbat lipsit de sentimente. Privi neputincioasă tavanul în timp ce-şi prindea obrajii în palme.

Târâitul soneriei o făcu să tresară speriată. Andrew. Reuşise să stea departe de el numai o săptămână. Ca pentru a se apăra, îşi înconjură

pieptul cu braţele şi privi hotărâtă uşa închisă. Putea să stea o veşnicie acolo, ea nu-i va deschide.

Soneria răsună din nou, mult mai insistent.

- Jo Marie, deschide blestemata asta de uşă!

- Nu! îi strigă ea.

- Bine, vom continua discuţia ţipând unul la altul. Asta-i va amuza teribil pe vecinii tăi.

- Pleacă! ţipă ea, prea supărată ca să poată susţine o discuţie normală. Andrew o rănise prin faptele lui şi prin vorbele pe care le rostise.

- Jo Marie! Tonul rugător din vocea lui era evident. Te rog, deschide uşa. Tot ce vreau este să-mi cer scuze.

Urându-se pentru că era atât de slabă, Jo Marie răsuci cheia şi deschise masiva uşă de lemn.

- Ai un minut la dispoziţie.

- Cred că am luat-o razna când l-am văzut pe Jim sărutându-te, îi spuse el acoperind cadrul uşii cu statura lui înaltă. Jo Marie, promite-mi că nu te vei mai întâlni cu el. Nu pot suporta gândul să te atingă un alt bărbat.

- Asta se presupune a fi o scuză? îl întreba ea cu răutate. Ascultă-mă, Andrew Beaumont, continuă ea încercând să nu ţipe în timp ce-şi învârtea degetul prin aer: Nu ai dreptul să-mi impui aşa ceva!

Trăsăturile lui Andrew se albiseră de furie.

- îţi pot face viaţa un chin.

- Crezi că n-ai făcut-o deja? îl întrebă ea, distrusă. Lasă-mă în pace. N-am nevoie de tine. Nu vreau să te mai văd. Niciodată.

Spre disperarea ei, vocea i se pierdu. îşi scutură capul, incapabilă să mai scoată vreun cuvânt, trânti uşa şi o încuie.

Aproape imediat se auzi soneria, urmată de bătăi

în uşă. Nici unul dintre ei nu era în stare să discute normal. Şi poate că cel mai bine era să lase lucrurile aşa cum erau. O durea mai mult decât voia să recunoască, dar îşi va reveni. îşi va continua viaţa, şi va uita încet, încet de Andrew, de bărbatul visurilor ei.

Fără a privi înapoi, ignoră zgomotul bătăilor în uşă şi se îndreptă spre dormitorul ei.

*
* *

Restaurantul era plin până la refuz, la această oră de prânz. Crăciunul era peste câteva zile şi cumpărăturile de ultimă oră făceau centrul oraşului şi restaurantele acestuia supraaglomerate.

Văzându-l pe Mark intrând, Jo Marie ridică mâna şi o mişcă pentru a-i atrage atenţia. Arăta mai puţin obosit decât ultima dată când îl văzuse. în ochi i se citi o clipă bucuria, care însă păli repede.

- Trebuie să recunosc că este o surpriză, spuse Jo Marie când fratele ei se aşeză pe bancheta moale din faţa ei. Nu-mi mai amintesc când am luat prânzul împreună ultima dată.

- Nici eu nu-mi amintesc. Mark luă lista de bucate, îşi făcu alegerea şi o închise repede.

- Ce grăbit eşti!

- Nu am prea mult timp la dispoziţie.

Acelaşi Mark, mereu grăbit, alergând dintr-un loc în altul.

- Tu m-ai căutat, îţi aminteşti? îl tachină ea cu blândeţe.

- Da, sigur că da. Privirea îi era concentrată asupra

şerveţelului cu care se juca, făcându-l din ce în ce mai mic. O să ţi se pară ceva nebunesc, aşa că promite-mi să nu râzi de mine.

în colţul gurii, ea zâmbea deja.

- Promit.

- Aş vrea să mă însoţeşti la petrecerea de Crăciun de la spital sâmbătă noaptea.

- Eu?

- N-am timp să-mi aranjez vreo întâlnire şi nu cred că voi scăpa prea uşor fără a jigni jumătate din personal.

în ultimele trei săptămâni, Jo Marie suportase mai multe petreceri decât în întreaga ei viaţă.

- Cred că voi putea veni.

- Nu eşti prea entuziasmată.

- Am început să simt ceea ce simţi şi tu despre petreceri.

- Mă îndoiesc, zise el supărat, în timp ce rupea şerveţelul.

Chelneriţa veni să ia comanda şi le umplu imediat ceştile cu
cafea.

Jo Marie îşi luă şerveţelul şi începu să-l imite pe Mark.

- Va fi şi Kelly acolo... cu Drew?

- Mă îndoiesc. De ce ar veni? Nu va exista o^ sală de bal sau un bufet la miezul nopţii. Nu va fi ceva măreţ. îţi poţi imagina cum ar arăta „bogătaşii“ stând pe scaune tari şi ţinând în mână farfurii de carton cu câteva aperitive? Nu poţi. Kelly urmăreşte să-şi mărească averea pe care o va moşteni.

Jo Marie deschise gura să-l contrazică, dar realiză că nu avea nici un rost. Era lipsit de sens să discute despre relaţia lui Andrew cu Kelly în faţa lui Mark.

- Presupun că ţi-a spus Kelly, nu-i aşa?

- Ce să-mi spună? îl întrebă Jo Marie curioasă şi totodată speriată. Ultima dată când Mark îi dăduse informaţii despre Drew şi Kelly, îi spusese că au de gând să-şi anunţe oficial logodna.

- Şi-a luat două săptămâni de preaviz.

- Nu, oftă Jo Marie. N-ar face asta. îşi iubeşte meseria; are talent de asistentă. Ceea ce o surprindea cel mai mult era faptul că prietena ei nu-i spusese nimic despre plecarea de la spital.

- îmi imaginez că îşi pregătesc deja nunta şi s-a hotărât să plece mult mai repede. De altfel, cine o poate învinui, n-am dreptate?

Totul îi spunea că Mark nu se înşela deloc. Buzele îi erau strânse şi ochii aveau o lucire dureroasă. Ce dezastru o să fie Crăciunul acesta, îşi spuse ea.

- Hai să nu mai vorbim despre Kelly sau Drew sau despre altcineva, bine? Crăciunul este săptămâna viitoare. Se sili să zâmbească şi să pară veselă.

- Aşa e, confirmă Mark oftând. Mai este puţin. Cu toate că vocea îi suna vesel, figura îi era mai mohorâtă ca niciodată.

Supa şi sandvişurile lor sosiră şi începură să mănânce în linişte.

- Aşadar, vii sau nu? o întrebă Mark după ce goli farfuria.

- Cred că da, răspunse ea fără să pară entuziasmată de idee. Amândoi aveau aceleaşi presimţiri în legătură cu petrecerea.

- Mulţumesc, surioară.

- Consideră că acesta este cadoul meu de Crăciun.

Mark luă nota de plată adusă de chelneriţă şi o studie.

- Si tu consideră această masă tot aşa, o anunţă el ridicându-se. Ne vedem sâmbătă seara.

*
* *

- Mark mi-a spus că ai de gând să părăseşti spitalul peste două săptămâni, îi spuse Jo Marie prietenei sale chiar în acea seară.

- Da, răspunse Kelly nemulţumită.

- Presupun că planurile de nuntă necesită mult timp.

- Nuntă? întrebă Kelly privind-o absent. Nu, scutură ea din
cap cu o figură deprimată. îmi voi exercita meseria la alte spitale.

- înseamnă că vei continua să lucrezi şi după căsătorie?

Prietena ei părea că nici măcar n-o auzise.

- Kell? o mustră Jo Marie, surprinsă.

- Sper.

Nemulţumită că o chestiona pe Kelly despre viaţa ei împreună cu Andrew, Jo Marie deschise ziarul de seară şi se prefăcu interesată de ceea ce citeşte. Dar dacă Kelly ar fi întrebat-o care erau titlurile zilei, n-ar fi avut ce să-i răspundă.

în seara de sâmbătă, Jo Marie se îmbrăcă în rochia albastră pe care şi-o croise singură. îi stătea bine culoarea şi-i dădea graţie mişcărilor. Petrecu mult timp coafându-se şi fardându-se, urând din suflet această petrecere.

Jo Marie îşi punea o capă pe umeri când în cadrul uşii de la intrare apăru Kelly la braţul lui Andrew.

- Pleci în seara asta, constată Kelly oprindu-se în mijlocul livingului. Si... şi nu mi-ai spus nimic.

Jo Marie simţea privirea cercetătoare a lui Andrew

care o măsura din cap până-n picioare, însă n-avea de gând să se întoarcă spre el.

- Da, nu mă aştepta.
- Si noi avem planuri.

Luându-şi poşeta de seară, Jo Marie încercă să zâmbească.

- Distracţie plăcută.

Kelly mai spuse ceva, însă Jo Marie ieşise deja pe uşă, mulţumită că scăpase de o confruntare cu Andrew.

Mark îi dăduse adresa unde avea loc petrecerea şi o rugase să vină singură până acolo. N-avea nevoie de nici o scuză. Era evident că dorea s-o evite pe Kelly.

Găsi repede casa, fiind întâmpinată de muzică în surdină şi fum de ţigară. Făcându-şi loc printre cei care dansau, Jo Marie duse salata pe care o preparase în bucătărie şi o transmise colegelor fratelui ei. După ce schimbară complimente şi i se făcu cunoştinţă cu ceilalţi invitaţi din bucătărie, Jo Marie se întoarse în cameră pentru a-l găsi pe Mark.

Cu tot zgomotul antrenant, petrecerea nu avea nimic ieşit din comun şi îl zări pe fratele ei imediat. Se afla în cealaltă parte a încăperii, în mijlocul unui grup de tineri, probabil medici, se gândi ea. în timp ce-şi croia drum spre ei, se întâlni cu o asistentă prietenă cu Kelly, pe care o întâlnise de câteva ori. Vorbiră câteva minute despre vreme.

- Presupun că ai auzit de plecarea lui Kelly, zise Julie Frazier impacientată. Mie una, îmi pare rău.
- Sunt de acord cu tine, murmură Jo Marie.
- Uneori aş vrea să-i dau pe amândoi cap în cap, spuse Julie, arătând cu capul spre Mark. Fratele tău este un bărbat încăpăţânat.

- Nu-i nevoie să-mi spui. Doar sunt sora lui.

- Ştii, continuă Julie privind băutura pe care o avea în paharul din mână, după ce Kelly şi-a scos amigdalele, puteam să jur că vor ajunge în faţa altarului. Toţi am fost la fel de surprinşi când Kelly s-a logodit cu personajul acela misterios.

- Ce vrei să spui despre Kelly şi Mark? Ştia că o perioadă, înainte de Ziua Recunoştinţei, după operaţie, se înţeleseseră de minune. Nu avea importanţă cât timp trecuse, nu putea uita că aşa stătuseră lucrurile.

- Kelly se simţea rău - operaţia de amigdale e dureroasă pentru un adult - nu voia să vadă pe nimeni, nu-şi anunţase nici măcar familia. Mark a fost singurul care a reuşit să se apropie de ea. Au petrecut ore întregi împreună, făcând-o să mănânce, hrănind-o cu linguriţa. Chiar îi citea ca să adoarmă, după care adormea pe scaunul de lângă pat pentru a fi acolo când ea se va trezi.

Jo Marie o privea uimită.

- A făcut Mark toate astea? Aşadar, Mark fusese îndrăgostit de Kelly şi nu-i spusese nimic. îl privea acum mirată şi îşi dădea seama cât de proastă fusese. Luni întregi se gândise la clipele de vis petrecute cu Andrew şi fusese atât de oarbă încât nu observase ce se întâmplă în jurul ei.

- Vorbim de lup şi lupul la uşă.

Jo Marie se întoarse pentru a privi spre intrare şi văzu cum Kelly şi Andrew intrau în cameră. Prin lumina slabă din încăpere, ochii i se întâlniră cu ai lui. îi privi buzele încordate, după care el îi zâmbi. Efectul pe care-l provocase era devastator; inima începu să-i bată nebuneşte şi obrajii i se înroşiră puternic. Acestea erau emoţiile cu care se luptase tot timpul.

Se ura pentru că era atât de vulnerabilă în faţa acestui bărbat. Nu dorea să mai simtă nimic pentru el.

- Scuză-mă... îi întrerupse Julie gândurile... vreau să fac cunoştinţă cu cineva.

- Sigur. Jo Marie se îndepărtă pentru a i se alătura lui Mark, ştiind că va fi în siguranţă lângă el.

- Ai văzut cine a venit? îi şopti la ureche fratelui ei.

Ochii obosiţi ai lui Mark o studiau pe Kelly şi Jo Marie văzu câtă tristeţe era în privirea lui. Kelly arăta minunat în această seară şi trebuia să recunoască faptul că ea şi Andrew formau cel mai reuşit cuplu din încăpere. Erau făcuţi unul pentru altul... făceau amândoi parte din înalta societate. Se potriveau.

- Mă surprinde faptul că a venit, zise Mark pe şoptite în timp ce le întorcea spatele. Dar are dreptul să fie aici, ca toţi ceilalţi.

- Sigur că da.

Unul dintre prietenii lui Mark făcea pe disc-jockey-ul şi îşi luase libertatea de a pune o serie de slowuri. Jo Marie şi Mark stăteau lângă perete şi priveau perechile care începuseră să danseze în mijlocul încăperii. Când Andrew o luă în braţe pe Kelly, Jo Marie îşi îndreptă privirea în altă parte, incapabilă să-i privească indiferentă.

- Nu vrei să dansezi? murmură Mark.

- Cu tine?

- Nu, voi lăsa pe unul dintre prieteni să aibă onoarea. Si aşa a fost destul de rău că mi-am invitat sora la petrecere. Nu trebuie să şi dansez cu tine.

Jo Marie nu se putu stăpâni să nu râdă.

-Te pricepi să spui vorbe frumoase unei femei, scumpule frăţior.

-încerc, murmură el urmărind-o pe Kelly, ale cărei braţe se aflau în jurul gâtului lui Andrew şi îi şoptea ceva la ureche. Dar se pare că nu îndeajuns, încheie el.

Stând deoparte şi privindu-i pe dansatori, Jo Marie începu să se simtă prost.

- Mă duc să văd dacă pot ajuta cu ceva la bucătărie, găsi ea o scuză ca să plece.

Julie Frazier era acolo, aşezând aperitive pe farfurii rotunde, cu precizia unui matematician.

- Te pot ajuta? se oferi Jo Marie privind în jur pentru a găsi ceva de făcut.

Julie o privi cu recunoştinţă.

- Sigur. Vrei să pui tacâmurile la salată şi să o duci pe masa din cameră?

- Sigur că da. Găsi tacâmurile în uscător şi castronul mare cu salată. Masa pe care îl aşezase era acoperită cu o muşama decorată cu globuri şi alte figuri geometrice.

- Si acum, doamnelor şi domnilor... anunţă disc-jockey-ul, pentru a atrage atenţia... o melodie la care invitaţia se face de către doamne.

întorcându-se cu spatele la masă, Jo Marie o privi pe Kelly care-i şoptea ceva lui Andrew. Spre surprinderea ei, acesta încuviinţă şi o lăsă să-şi facă drum spre cealaltă parte a camerei. Destinaţia ei era clară... Kelly se îndrepta direct spre Mark. Pulsul lui Jo Marie se acceleră. Dacă el va face ceva sau îi va spune ceva urât prietenei ei, nu-l va ierta niciodată.

Tot sufletul i se citea în ochi când îl luă pe Mark de braţ. Prins într-o discuţie, acesta nu-şi dăduse seama că se află cineva lângă el. Kelly încercă din

nou şi Mark se întoarse, surprins că
o vede lângă el.

Jo Marie era destul de departe, neputând fi văzută de Kelly sau de fratele ei, însă destul de aproape pentru a-i auzi.

- Pot dansa cu tine? îl întrebă ea hotărâtă.

- Credeam că bărbatul este cel care face invitaţia, zise Mark zâmbind maliţios. Şi dacă ai observat, eu n-am invitat pe nimeni.

- La această melodie, invitaţia o fac doamnele.

Mark păli când îl zări pe Andrew în celălalt colţ al încăperii.

- Şi de ce nu l-ai invitat pe cavalerul de acolo?

Kelly clătină încet din cap, continuând să-l fixeze pe Mark.

- Te-am invitat pe tine. Nu mă refuza, Mark, nu în seara asta. Plec de la spital în curând şi nu te voi mai plictisi niciodată.

Jo Marie se îndoia că fratele ei ar putea s-o refuze în acest moment. El se apropie anevoie de centrul încăperii şi o luă pe Kelly în braţe. Se auzea o baladă frumoasă şi melodioasă a lui Billy Joel. Kelly îşi lipi corpul de cel al lui Mark. Braţele ei îi înconjurară gâtul şi îşi lipi tâmpla de bărbia lui. Mark închise ochii şi respiră adânc. îmbrăţişarea lui la început încordată, acum devenise o mângâiere, strângând puternic talia zveltă a lui Kelly, al cărei corp se arcuia în ritmul melodiei.

Pentru prima dată în seara aceea, fratele ei părea liniştit. Kelly era a lui Mark. Jo Marie greşise când îşi spusese că Andrew şi Kelly erau făcuţi unul pentru altul. Nu era aşa, şi logodna lor nu avea nici un sens.

Privirea ei îl căută pe cel care-i stăpânea gândurile. Andrew stătea rezemat de perete, foarte

aproape de ea. Ochii lor se întâlniră şi el nu-şi mai luă privirea de la ea, atrăgând-o spre el. Dar ea nu se putea mişca din loc. Privirea lui părea s-o ameţească întocmai ca în seara aceea de februarie. Simţea cum pătrunde în sufletul ei, implorând-o să vină, să traverseze încăperea ca s-o cuprindă în braţe.

De aceea, Jo Marie făcu un pas, după care se opri, trezindu-se la realitate. Nu dorea să fie cu el, ca să nu sufere şi mai mult. Făcând un mare efort, întoarse capul, rupând astfel vraja. îşi simţea inima grea şi-i era greu să respire. Se îndreptă cu paşi hotărâţi spre bucătărie.

0 uşă de sticlă se deschidea spre grădină. Dorea să fie singură şi după câteva clipe de nehotărâre, ieşi pe uşa aceea pentru a scăpa de ceilalţi şi a se cufunda în întunericul nopţii.

Braţele îi îngheţaseră şi îşi mişcă palmele pe ele ca să-şi pună sângele în mişcare. Stelele străluceau pe cerul întunecat.

Simţi că nu era singură. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-şi da seama că era Andrew.

Venise afară şi stătea în spatele ei, dar nu vorbea, concen- trându-şi atenţia asupra cerului.

1 se păru o eternitate până când el vorbi.

- Am venit să-ţi cer iertare.

Amintirea acuzaţiilor lui îi strângeau dureros inima.

- M-ai făcut să sufăr, spuse ea cu o voce pierdută, oftând adânc.

- Ştiu, dragostea mea, ştiu. îşi scoase încet haina şi o aşeză cu mare grijă pe umerii ei, ferindu-se s-o atingă...

- Aş da orice să-mi pot lua cuvintele înapoi. Văzându-l pe Jim îmbrăţişându-te, am fost şocat. Am

strigat la tine pentru că nu mi-am mai putut stăpâni nervii.

Ceva din felul în care-i vorbea, emoţia cu care rostea cuvintele, regretul din tonul lui o făcură să-şi simtă inima bătând gata să-i spargă pieptul. Nu voia să-l privească, dar îi era imposibil să se stăpânească. Cu o tandreţe infinită, el îi îndepărtă o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte.

- Mă poţi ierta?

- Andrew, rosti ea cu greutate.

- M-aş aşeza în genunchi dacă ar ajuta cu ceva.

îşi simţi ochii înlăcrimaţi.

- Nu, nu este nevoie.

El se linişti, ca şi cum o mare povară îi fusese luată de pe umeri.

- Mulţumesc.

Nici unul nu se mişcă, dorind parcă să prelungească momentul de tandreţe. Când Andrew continuă să vorbească,
părea că şopteşte cuvintele ca briza mării, încât Jo abia le auzea.

- Când am ieşit din casă, arătai ca o siluetă de safir în lumina lunii. Şi m-am gândit că dacă mi-ar sta în putere, ţi-aş prinde stele de aur în părul tău minunat.

- Ai fost întotdeauna atât de romantic?

- Nu, răspunse el zâmbind.

Ochii lui o urmăreau cu multă tandreţe. încet de tot, îşi ridică mâna şi o mângâie pe gât.

Atingerea uşoară a degetelor lui pe pielea ei o făcu să se înfioare. Jo Marie îl iubea pe bărbatul acesta şi nu va mai iubi niciodată pe altcineva, cu toate că era al unei alte femei.

- Jo Marie, şopti el, lasă-mă să te sărut. Simt că

este o clipă magică.

Nu era nici o magie, desigur, dar Jo Marie nu putea să se împotrivească.

- Pentru ultima dată, zise ea fără să-şi dea seama că-i dezvăluia gândurile.

El o cuprinse cu braţele şi ea îşi umezi buzele în aşteptarea sărutului lui pasionat. Buzele lui Andrew le atingeau uşor pe ale ei.

- Am fost convins întotdeauna că ne vom reîntâlni, Florence Nightingale, îi şopti el în păr. Chiar şi atunci când nu te puteam găsi, simţeam că nu voi mai fi la fel ca înainte.

- Şi eu am simţit la fel. Nici măcar nu mai ieşeam din casă.

- Credeam că voi înnebuni. Erai atât de aproape de mine, te aflai mereu în gândurile şi în sufletul meu, însă nu te puteam găsi.

- Dar m-ai găsit, zise ea punând o palmă pe pieptul lui pentru a se putea îndepărta. Şi acum este prea târziu.

Ochii lui Andrew se întunecară în timp ce rămânea nemişcat.

- Jo Marie, şopti el dezamăgit.

- Taci, spuse ea punând un deget pe buzele lui. Nu încerca să-mi dai explicaţii. Am înţeles şi am acceptat totul. Pentru un timp, m-a durut extrem de mult şi nu credeam că voi suporta gândul că te pierdusem. Dar am reuşit şi voi reuşi în continuare.

Braţul lui îi înconjură talia în timp ce-i săruta degetele.

- Am atât de multe să-ţi spun şi nu pot.

- Stiu. Acum, când o strângea în braţe, Jo Marie simţi că se linişteşte. N-aş fi reuşit niciodată să-ţi fiu o soţie perfectă. Poziţia pe care-o ocupi în societate

îţi cere să te căsătoreşti cu o femeie cultivată şi de familie bună. Sunt mândră de numele meu şi de familia din care provin, dar nu sunt potrivită pentru tine.

Braţul care-i strângea mijlocul tremură.

- Asta crezi? o întrebă el cu o voce în care se simţea iritarea. Spune-mi sincer, asta crezi?

- Da, răspunse ea repede. Acum m-am liniştit. Nu regret nimic. Te-am ţinut mult timp în inima mea şi o parte din mine va pleca o dată cu tine. Cum pot regreta faptul că te-am iubit? Nu pot face aşa ceva.

El îi luă mâna şi o privi exasperat.

- Inima ta îţi spune că ar trebui să mă însor cu Kelly?

Mark ar fi distrus, dar fratele ei avea nevoie să-şi găsească
liniştea sufletească.

- Sau cu o persoană ca ea. Luă haina care-i încălzise umerii şi i-o întinse, având grijă să nu-l atingă. Mulţumesc, îi şopti ea paralizată de emoţie. Incapabilă să mai suporte apropierea dintre ei, ridică mâna şi-i mângâie bărbia. Apoi, foarte încet, îşi puse buzele peste ale lui. Adio, Andrew.

El întinse mâna ca s-o reţină, dar ea trecu repede pe lângă el. îi luă puţin timp să-şi caute capa. Curând după aceea, ieşi pe uşă şi porni spre casă. Mark nu-i va simţi lipsa.

*
* *

Jo Marie îşi petrecu duminica împreună cu familia, întorcându-se acasă seara târziu, pentru a fi sigură că n-o întâlneşte pe Kelly. întinzându-se în pat şi privind în tavan, Jo Marie realiză că-şi luase adio de la Andrew. Nu voia să-l mai

vadă pentru că lucrurile s-ar complica şi mai mult. N-ar fi reuşit să-l evite, mai ales că întreaga ei fiinţă tânjea să fie a lui. Cea mai bună soluţie era despărţirea. Kelly se va muta curând şi Jo Marie nu va reuşi să plătească singură chiria.

Era o scuză perfectă pentru a pleca de aici şi Kelly n-ar bănui nimic.

După ziua încărcată de luni petrecută la birou şi apoi la fundaţie, Jo Marie se opri la spital, sperând să poată vorbi cu Mark. Dacă avea noroc, reuşea să-l convingă pe fratele ei s-o primească în apartamentul lui. însă numai pentru un timp, ca să-şi caute o altă casă şi o altă colegă de cameră.

Julie Frazier, asistenta care lucra cu Kelly şi cu Mark, se afla la etajul rezervat chirurgiei când ajunse Jo Marie.

- Bună, o salută ea. Presupun că ştii unde se află fratele meu.

Julie îşi ridică privirea din fişele pe care le studia.

- Se află în camera doctorilor, la o ceaşcă de cafea.

- Minunat. Vorbim mai târziu. Făcând zgomot cu tocurile pe culoarele pardosite cu gresie, Jo Marie îşi spuse că găsise momentul prielnic pentru a discuta cu el. Acum nu trebuia decât să-l găsească bine dispus.

Camera doctorilor se afla la capătul holului şi era împărţită în două de un paravan. în prima parte se aflau o canapea şi câteva scaune. în spatele paravanului exista o mică bucătărie. Vocile lui Mark şi a lui Kelly o opriră chiar la intrare.

- Poţi pleca, spunea Mark pe un ton în care încerca să-şi ascundă durerea. Crede-mă, n-am de gând să plâng pe umărul tău.

- N-am venit aici pentru asta, îl contrazise Kelly cu blândeţe.

Jo Marie ezită, neştiind ce să facă. Nu dorea să le întrerupă
conversaţia, care părea hotărâtoare, şi nici nu avea de gând să-i asculte în continuare din spatele uşii.

- încă te mai necăjeşte pierderea fetiţei familiei Randolph, nu-i aşa? îl întrebă Kelly.

- Nu, am făcut tot ce am putut, ştii bine.

- Dar n-a fost de-ajuns, nu-i aşa?

Jo Marie îşi muşcă buzele ca să n-o întrerupă pe Kelly. Nu-i stătea în caracter prietenei sale să fie atât de rea. îşi amintea durerea lui Mark în momentul în care îşi pierduse mica pacientă. Se întâmplase chiar după Ziua Recunoştinţei şi Mark fusese distrus.

- Nu, spuse Mark, n-a fost de-ajuns.

- Si acum mai ai puţin să-l pierzi pe băiatul familiei Rickard, continuă Kelly pe un ton liniştit.

Jo Marie se întrebă dacă acesta era băiatul despre care Kelly îi spusese că va muri de cancer.

- Am ştiut asta de la bun început, zise Mark foarte nervos.

- Da, dar asta n-a simplificat cu nimic lucrurile, nu-i aşa?

- Ascultă, Kelly, ştiu ce ai în cap, dar n-ai nici o şansă să îţi îndeplineşti planurile.

- Mark, murmură Kelly oftând, uneori eşti atât de orb.

- Poate din cauză că mă simt prost. Poate din cauza faptului că mă supără îngrozitor ceea ce fac, deoarece nu pot face mai mult în faţa morţii.

- Dar nu ai ce face, nu-i aşa? îl întrebă Kelly, în vocea ei simţindu-se numai durere. Acum, nu ai de gând să-mi spui ce te deranjează cu adevărat?

- Poate că nu mai pot îndura să-l văd aşa pe Tommy. Să văd ultimele lui chinuri în faţa morţii. Totul a fost împotriva lui de la început şi acum nu mai are mult de trăit. Până la urmă, moartea va învinge.

- Si tu vei pierde, şi orice pierdere este dureroasă pentru tine.

Jo Marie simţi că nu mai poate asculta această discuţie. Se întoarse încet şi porni pe coridor.

Cuvintele pe care şi le spuseseră Mark şi Kelly stăruiau în mintea ei în timp ce se îndrepta spre biroul lui Jim. Mark avea probleme serioase ca doctor, pentru că punea totul la suflet. Kelly observase acest lucru şi încerca să-l ajute pe fratele ei să treacă peste implicarea sentimentală în relaţiile cu pacienţii. Era supărat pe ea şi probabil va continua să nu înţeleagă ceea ce încerca ea să facă.

Norocoasă, Jo Marie găsi loc în parcarea din faţa clădirii fundaţiei. Trecuseră numai câteva zile de la Crăciun şi era imposibil să-ţi parchezi maşina în locul dorit, din cauza aglomeraţiei.

Gândurile i se învălmăşeau în cap în timp ce încuia maşina. Când privi în lungul străzii, pentru a traversa, zări forma unui Mercedes albastru-închis. Un fior rece îi trecu prin inimă. Andrew era aşadar înăuntru şi dicuta cu Jim.

Capitolul 9

- Totul e în ordine? îl întrebă îngrijorată pe Jim. Evitase întâlnirea cu Andrew, aşteptând plecarea lui într-un magazin de antichităţi aflat vizavi. După ce Andrew pornise maşina, mai rămăsese înăuntru câteva minute să se asigure că părăsise împrejurimile. După aceea, trecuse strada şi se îndreptase spre birou.

- Ar trebui să fie ceva în neregulă? o întrebă mirat Jim.

- Spune-mi tu ce este. Am văzut maşina lui Andrew Beaumont în parcare.

- Ah, da, zise Jim strâmb. Şi asta te îngrijorează?

- Nu, scutură din cap Jo Marie. Ei bine, da! se răzgândi ea. Nu avea de gând să-l mintă pe Jim, care era un bun cunoscător al firii oamenilor.

- A venit la invitaţia mea, pentru a cunoaşte personalul fundaţiei. Această instituţie îi este mult îndatorată prietenului tău.

- Prietenul meu?

Jim strânse din dinţi.

- Nici unul dintre voi doi nu-şi poate ascunde sentimentele. Da, draga mea, scumpă Jo Marie, prietenul tău.

Nu mai avea puterea să-l contrazică.

- Vrei o ceaşcă de cafea? o întrebă Jim traversând camera pentru a ajunge la filtru.

Jo Marie zâmbi recunoscătoare când o servi, după care se aşeză pe marginea biroului ei, încrucişându-şi braţele pe piept.

- Am avut o discuţie lungă cu Beaumont.

- Si? întrebă Jo Marie nereuşind să-şi înfrâneze curiozitatea.

înainte ca Jim să-i poată răspunde, sună telefonul. El ridică
receptorul şi vorbi zece minute. Jo Marie se prefăcu ocupată, dar gândurile ei nu-şi găseau astâmpăr. Andrew fusese aici în interes de afaceri? Nu-i venea să creadă.

- Ei bine? întrebă Jo Marie după ce Jim închise telefonul.

Acesta avea pe faţă o expresie indiferentă.

- Vobim tot despre Beaumont?

- Nu am de gând să te implor, zise Jo Marie zâmbind, dar vreau să cunosc adevăratul motiv pentru care a fost aici.

Jim o cercetă întrebător.

- Eşti îndrăgostită de el?

Simţindu-se prost, Jo Marie înghiţi în sec.

- S-au întâmplat multe între noi. Ţi-a spus ceva despre mine?

Buzele lui Jim se strânseră.

- Nu direct, dar voia să-mi cunoască intenţiile.

- Nu se poate! exclamă Jo Marie, uluită.

Jim scutură din cap.

- A venit să-mi ceară amănunte despre fundaţie şi pentru a lua nişte documentaţii. Este un om de treabă, Jo Marie.

Ea studia biroul şi tastatura maşinii de scris.

- Stiu.

- Nu mi-a vorbit în mod direct despre tine, dar cred că te place foarte mult. Am sentimentul că era frustat şi îngrijorat de faptul că lucrezi aici până noaptea târziu, mai ales pentru că sediul fundaţiei se află într-un cartier cu o faimă proastă.

- N-are de ce să-şi facă griji, tu mă conduci până la

maşină sau stai cu mine în staţie până vine autobuzul.

Jim îşi făcu de lucru cu mâinile.

- Am impresia că acest Beaumont este foarte îndrăgostit de tine. Dacă ţi se va întâmpla ceva în timp ce te afli sub protecţia mea, ar fi în stare să mă omoare.

Chiar şi după ce ajunsese acasă, câteva ore mai târziu, cuvintele lui Jim continuau s-o urmărească. Andrew era îngrijorat din cauza ei şi pe deasupra era şi îndrăgostit de ea. Dar totul era în zadar, aşa că nu trebuia să se mai gândească la asta.

Kelly se afla pe canapea, cu o pătură pe picioare, privind la televizor programul special de sărbători.

- Bună, cum a fost în seara asta? o întrebă ea, urmărind în continuare imaginea de pe ecran.

Colega ei de apartament era palidă şi Jo Marie îşi spuse că era urmarea discuţiei pe care o avusese cu fratele ei. Ar fi dorit s-o întrebe cum îşi petrecuse ziua la spital, dar se îndoia că întrebarea îi va face plăcere lui Kelly.

- în seara asta - oh, totul a fost ca de obicei... bine, răspunse Kelly pe un ton trist.

- Te simţi bine, Kelly?

Aceasta întoarse încet capul.

- Am încă o durere de stomac.

- Şi febră?

- Nu cred. Cred că ar fi mai bine să mă întind în pat.

Jo Marie îşi spuse că prietena ei era extrem de palidă în ultimul timp. Dar, crezu din nou că totul se datora evenimentelor cărora le făcuse faţă în ultimul timp.

- Ştii, am un avantaj având frate medic. îl pot

chema oricând am nevoie.

Kelly închise televizorul, fără s-o privească.

- Nu ai de ce să-l chemi pe Mark.

însă vocea ei nu era deloc convingătoare. Făcând un mare efort, Jo Marie se îndreptă spre bucătărie şi-şi turnă un pahar cu lapte.

- Vrei şi tu unul? o întrebă pe Kelly ridicând paharul.

- Nu mulţumesc, murmură Kelly schiţând un gest de dezgust. De fapt, trebuie să mă întind în pat. Mă voi simţi mai bine mâine dimineaţă, nu-ţi face griji în privinţa mea.

însă Jo Marie nu reuşea să se liniştească. Unele lucruri pe care le făcea Kelly în ultimul timp n-aveau nici un sens. Stătea închisă în casă numai că se certase cu Mark. Kelly nu era o asistentă medicală timidă şi neînsemnată. Părea mai ataşată de el ca niciodată. Chiar şi purtarea ei de la petrecerea de Crăciun fusese şocantă. Parcă jucase un rol. Dar motivele pentru care făcuse asta erau neclare.

Dimineaţă, Kelly o anunţă că îşi ia o zi liberă din cauza durerii care nu încetase. Jo Marie îşi studie îngrijorată prietena. O sună de două ori în acea dimineaţă ca s-o întrebe cum se mai simte.

- Bine, îi răspunse Kelly şi a doua oară. Ascultă, probabil că aş reuşi să mă liniştesc dacă n-aş fi nevoită să mă ridic pentru a răspunde la telefon din sfert în sfert de oră.

încercând să înţeleagă suferinţa prietenei sale, Jo Marie se strădui să se arate amabilă.

- încerc să ajung mai devreme astăzi.

- Ar fi minunat.

- Vrei să-ţi cumpăr ceva pentru cină?

- Nu, îi răspunse scârbită Kelly. Nu vreau să aud

de mâncare.

Mark îşi făcu apariţia la biroul ei pe la prânz, uimind-o pe Jo Marie. Aşezându-se pe colţul biroului, începu să-şi legene un picior în timp ce aştepta ca ea să termine o convorbire telefonică.

- Probabil că nu eşti atât de ocupat din moment ce te afli aici, spuse ea în timp ce aşeza receptorul în furcă.

- Am venit să te invit la masă şi tu mă iei peste picior?

- Ai venit să mă întrebi ce mai face Kelly, i-o întoarse ea. Timpul jocurilor trecuse pentru amândoi.

- Ah? îşi arcui el sprâncenele întrebător. Chiar aşa?

- Este bolnavă. Vezi, te-am scutit de plata unui prânz spuse Jo Marie fără să-şi ascundă iritarea.

- Nu m-ai scutit de nimic, i-o întoarse Mark liniştit. Am de gând să iau masa cu tine.

Neputând rămâne supărată pe fratele ei, Jo Marie îl însoţi la cea mai apropiată cafenea şi nici unul dintre ei nu mai aminti pe Kelly. Parcă se înţeleseseră să nu mai vorbească astăzi nici despre Andrew, nici despre prietena ei.

Supa şi sandvişul cu carne de curcan pe care le comandase Jo Marie sosiră imediat şi ea îşi luă şerveţelul pregătindu-se să mănânce.

- Ce-ai spune de un coleg de apartament pentru scurt timp? atacă Jo Marie subiectul care-o ardea.

- Bărbat sau femeie? o întrebă el tăindu-i pofta de mâncare.

- Te va surprinde... femeie.

Mark puse sandivşul deoparte.

- Trebuie să-ţi spun că mi-ai trezi interesul.

- Probabil că vei fi dezamăgit când îţi voi spune că

e vorba despre mine.

- Despre tine?

- Trebuie să-mi găsesc un loc unde să locuiesc, mai devreme sau mai târziu şi...

- Şi te interesezi din timp, o întrerupse el.

- Da, confirmă ea fără să-i dea amănunte, dar Mark era prea înfometat ca să insiste.

Muşcând din sandviş, Mark îndepărtă o felie de roşie pe care o aşează pe marginea farfuriei.

- Atâta timp cât vei spăla rufele, vei face curat şi vei găti, nu am nimic împotrivă.

Ea zâmbi intrigată.

- Generozitatea ta este nemaipomenită, scumpule frăţior.

- Anunţă-mă când eşti pregătită şi te voi ajuta să-ţi muţi lucrurile.

- Mulţumesc, Mark.

O privi repede pe deasupra sandvişului şi zâmbi.

- Altfel, ce rost ar mai avea fraţii mai mari?

Maşina lui Andrew era parcată în faţa apartamentului când Jo Marie coborî din autobuzul care o adusese acasă. Privind cerul înnorat, îşi spuse că dacă ar sta afară aşteptându-i plecarea va ajunge înăuntru udă leoarcă. Stăpânindu-şi temerile, ridică din umeri şi îşi vârî mâinile adânc în buzunare. Când era acasă, Kelly nu încuia uşa şi Jo Marie descoperi surprinsă că nu se întâmplase aşa. în timp ce îşi căuta cheile în poşetă, se miră auzind voci ridicate din interior.

- Totul trebuie să înceteze, o certa Andrew. Si cât mai repede!

- Stiu, oftă Kelly. Sunt de acord. Nu vreau să distrug viaţa nimănui.

- Trei zile.

- Bine... până vineri.

Jo Marie făcu intenţionat mult zgomot când intră în casă.

- Am venit! anunţă ea intrând în living. Kelly era îmbrăcată în rochia de casă şi în papuci, stând întinsă pe canapea. Andrew părea că măsoară carpeta în lung şi-n lat. Simţea privirea lui îngrijorată, dar reuşi să-l evite, îndreptându-şi privirea spre pictura de pe peretele alăturat.

- Dacă mă scuzaţi, mă duc să fac un duş.

- Vineri, repetă Andrew.

- Mulţumesc, Drew, murmură Kelly oftând.

Kelly se afla în aceeaşi poziţie, pe canapea, când Jo Marie se întoarse, după ce terminase duşul şi se schimbase.

- Cum te mai simţi?

- Nu prea bine.

Văzându-i privirea, putea spune că prietena ei avusese o zi îngrozitoare.

- Pot să te ajut cu ceva?

Kelly îşi rezemă sfârşită capul de spătarul canapelei şi închise ochii.

- Nu, mă simt bine. Dar aceasta este cea mai mare durere de stomac pe care am avut-o vreodată.

- Eşti sigură că o să-ţi treacă?

Kelly deschise încet ochii.

- Doar sunt asistentă medicală.

- Da, alteţa voastră, o flată Jo Marie făcând o reverenţă. Acum, vrei să-ţi pregătesc ceva pentru cină?

- Nu.

- Ce spui de o răcoritoare?

Kelly încuviinţă fără entuziasm.

- Bine.

Pe parcursul serii, Jo Marie îşi studie prietena cu atenţie. Probabil că avea numai o durere trecătoare de stomac, însă nu putea să nu fie îngrijorată. Kelly fusese mereu sănătoasă şi plină de viaţă. în momentul în care crampele o făcură pe Kelly să se răsucească de durere, Jo Marie ridică receptorul telefonului.

- Mark, poţi să vii până la mine? îl întrebă ea încercând să pară cât mai neliniştită.

- Ce s-a întâmplat?

- E vorba de Kelly. Este bolnavă. Jo Marie încercă să vorbească încet, pentru că nu dorea s-o audă Kelly. A insistat să spună că are o durere trecătoare, dar nu mai pot să cred. Are dureri mari şi am impresia că este ceva grav.

Mark nu avu nici o ezitare.

- Vin imediat.

Zece minute mai târziu, se afla la uşă. Nu se obosi să sune, intră direct.

- Unde este pacientul?

- Jo Marie, o apostrofă Kelly cu vocea plină de reproş. L-ai sunat pe Mark?

- îmi recunosc vinovăţia, dar n-aş fi făcut-o dacă n-ar fi fost necesar.

- Aş fi vrut să n-o faci, murmură ea nervoasă. Este o durere trecătoare. Dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

- Lasă-mă pe mine să constat asta, vorbi Mark pe un ton profesional, aşezându-se lângă ea. îşi deschise gentuţa de piele neagră şi scoase stetoscopul.

Neştiind ce altceva să facă, Jo Marie stătea în spatele lor, aşteptând instrucţiunile fratelui ei.

- Să fierb apă sau să fac altceva?

- Sună-l pe Drew, insistă Kelly. Numai el a fost cel

care nu şi-a făcut griji din cauza unor simple crampe.

Buzele lui Mark se strânseră, dar nu se ridică şi continuă s-o consulte.

Jo Marie făcu orbeşte ceea ce-i spusese prietena ei. Andrew răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

- Beaumont la telefon.

-Andrew, sunt...

-Jo Marie, continuă el cu o voce încântată.

- Bună, începu ea îngrijorată, muşcându-şi buzele. Mark este aici. Kelly nu se simte bine şi cred că este ceva destul de grav. Voia să ştie dacă ai putea veni până aici.

- Voi fi acolo în cel mult zece minute, spuse el fără să ezite nici o secundă.

După cum spusese, ajunse chiar în opt minute, după ce condusese probabil cu o viteză foarte mare. Jo Marie îi deschise uşa când el bătu în ea.

- Ce s-a întâmplat cu Kelly? Nu părea a fi foarte rău după- amiază, i se adresă el direct lui Mark.

-Aş vrea s-o duc pe Kelly la spital pentru câteva analize.

Jo Marie observă că fratele ei se încordase din momentul în
care se afla în aceeaşi cameră cu Andrew şi că părea să nu mai suporte această situaţie. îi părea rău pentru Mark, dar nu avea ce face.

- Nu vreau, protestă vehement Kelly. Este o simplă durere de stomac.

- Cu o atingere tandră în dreptul colonului? o certă Mark clătinând ironic din cap.

- Mark este doctorul, interveni Andrew, iar Jo Marie ar fi dorit să-l sărute pentru cuvintele pe care le rostise şi pentru faptul că se afla aici.

- Crezi că e vorba de apendicul meu? întrebă Kelly uimită.

- Nu vei păţi nimic dacă faci nişte analize, replică Mark, evitând din nou să-i răspundă direct.

- Ce-ţi pasă ţie? întrebă Kelly cu o voce pe care nu şi-o mai controla. După ziua de ieri, credeam...

- După ziua de ieri, o întrerupse Mark, am realizat că ai dreptate şi sunt conştient că-ţi datorez scuze. Ochii lui priveau drept în cei ai lui Kelly şi Jo Marie observă că îi revine blândeţea, ca în ziua petrecerii de Crăciun. El căută mâna lui Kelly şi o strânse într-a lui.

- îmi accepţi scuzele? Ceea ce mi-ai spus ieri a fost purul adevăr, dar în acel moment eram furios pentru că tu erai cea care mi-l spunea. Iartă-mă, te rog.

Zâmbind slab, Kelly încuviinţă.

- Da, sigur că te iert.

Se priveau cu multă tandreţe şi asta o făcu pe Jo Marie să se simtă ca o intrusă. Se întrebă brusc ce gândea Andrew despre toate astea.

-Dacă voi avea nevoie de operaţie, vrei să fii tu cel care o va face?

Mark îşi plecă imediat privirea.

- Nu. ’

Răspunsul lui tăios o făcu pe Kelly să tremure.

- Nu am încredere în nimeni aşa cum am în tine.

-Am spus că n-o voi face, repetă Mark luând stetoscopul de la gât ca să-l pună în geantă.

- în loc să începem cearta, n-ar fi mai bine să vedem ce se întâmplă? interveni Jo Marie. Nu de asta avem nevoie acum.

- Dar trebuie să lămurim chestiunea, interveni Andrew. Spune-ne, Mark, de ce nu vrei s-o operezi pe

Kelly?

Jo Marie îl privi pe Andrew, iritată. Nu rezolva nimic înfrun- tându-l pe Mark. Avea de gând să-şi apere fratele, însă Andrew
o opri cu un gest din mână, parcă ghicindu-i intenţia.

- Numai pe mine mă priveşte alegerea pacienţilor, se justifică Mark pe un ton acid.

- Si Kelly nu este unul dintre pacienţii tăi? îl chestionă Andrew calm. Doar te-ai grăbit să vii când ai auzit că este bolnavă.

Stând acum în picioare, Mark ignoră întrebarea şi persoana care i-o pusese.

- Poate că vrei să te schimbi, i se adresă el direct lui Kelly.

Clătinând din cap în semn de refuz, aceasta spuse:

- Nu, n-am de gând să merg nicăieri.

- Analizele acestea sunt importante, spuse Mark controlându-şi vocea. Vei merge la spital.

Kelly scutură din nou din cap.

- Nu, nu voi merge.

- N-ai nici un motiv să refuzi, zise Mark stând drept şi arătând ca şi cum avea de gând s-o ducă la spital chiar şi cu forţa dacă era necesar.

- De ce nu faceţi o înţelegere? îi întrebă Andrew calm. Kelly va fi de acord să facă analizele dacă tu vei vrea să-i fii doctor.

Obosit, Mark duse o mână la frunte, după care îşi scărpină bărbia.

- Nu pot face asta.

- De ce nu? îl imploră Kelly.

- Da, Mark, de ce? susţinu Andrew.

Buzele fratelui ei tremurau atunci când se întoarse spre ea ca pentru a-i cere să-l apere.

- Pentru că nu este indicat să operezi persoane cu care eşti implicat emoţional.

Kelly zâmbi.

- Noi nu suntem implicaţi emoţional. Ai încercat din răsputeri să-mi dovedeşti acest lucru. Dacă ai vreun sentiment pentru mine, ar putea fi numai ură.

Faţa lui Mark se albi când o privi pe Kelly, uluit.

- Probabil, replică el brutal. Eşti capabilă să-mi trezeşti orice fel de sentimente. în ultimul timp am fost foarte supărat şi mi-am vărsat nervii pe tine. Nu meritai aşa ceva şi îmi cer scuze pentru asta. Făcu o pauză şi îşi trecu mâna prin păr. Nu, Kelly, se corectă el, nu te pot urî. Ar fi imposibil din moment ce te iubesc atât de mult, rosti el privind-o cu o expresie impasibilă.

Tăcerea stăpâni încăperea până când Kelly exclamă, emoţionată până la lacrimi:

- Mă iubeşti? în toate aceste luni m-ai făcut să trec prin toate chinurile şi acum spui că mă iubeşti? Dădu pătura la o parte şi se ridică, ducându-şi o mână la gură.

- Multe lucruri m-au făcut şi pe mine să sufăr, zise Mark privind-o cu ochi sumbri. Te-ai logodit cu acest „dandy“, astfel că ce rost mai avea să-ţi spun ce simt pentru tine?

Jo Marie nu putea să creadă ce auzea şi îl privi iritată pe Andrew. Stând într-un colţ al camerei, acesta nu părea surprins şi nici nefericit. Dimpotrivă, era relaxat şi chiar bucuros de ceea ce auzea.

- Şi dacă mă iubeşti, de ce nu mi-ai spus asta înainte de logodnă, sau chiar după aceea? îl provocă prietena ei pe Mark.

El îi întâlni privirea uimită.

- Pentru că el are bani, tu ai bani... Spune-mi, ce

ţi-aş putea oferi eu în comparaţie cu ce-ţi poate da el?

- Şi ai ţinut secretă dragostea ta numai din acest motiv? îl întrebă ea cu tristeţe. Lasă-mă să-ţi spun eu ce mi-ai putea oferi, Mark Early. Ai putea să-mi oferi ceea ce-mi doresc mai mult decât orice pe lume: dragostea ta, prietenia ta, respectul tău. Şi... şi... dacă-mi vei întoarce spatele şi vei pleca de lângă mine, Dumnezeu mi-e martor că nu te voi ierta niciodată.

- N-am de gând să fac asta, i-o întoarse Mark. Dar nu te pot cere în căsătorie cât timp porţi inelul de logodnă al unui alt bărbat.

- Bine. Fără să ezite o clipă, Kelly scoase de pe deget inelul
cu diamant şi i-l întinse lui Andrew, zâmbind. Mulţumesc, Drew.

Mâinile lui îi înconjurară umerii şi o sărută pe obraz.

- Multă fericire, Kelly, şopti el.

Fratele şi sora priveau scena muţi de uimire.

întorcându-i spatele, Kelly se îndreptă spre Mark.

- Acum, respiră ea adânc, copleşită de fericire, dacă ceea ce mi-ai spus a fost chiar o cerere, sunt gata să accept.

Mark era prea uimit ca să poată răspunde.

- Nu-mi spune că te-ai răzgândit, murmură Kelly.

- Nu, nu m-am răzgândit. Ce spui de analize? încercă el s-o convingă, privind-o fericit.

- Mă schimb imediat, spuse Kelly părăsind camera şi pe cei trei în timp ce Jo Marie îşi privea uluită fratele. Totul se petrecuse atât de repede încât i se părea că trăise un vis şi nu o realitate.

Kelly reapăru şi Mark o luă de braţ.

- Ne întoarcem într-o oră, murmură Mark, care avea ochi numai pentru frumoasa femeie de lângă el. Kelly radia de fericire şi asta o emoţionă până la lacrimi pe Jo Marie.

- Stai liniştită şi sună dacă ai nevoie de noi, spuse Andrew în timp ce fericita pereche ieşea din apartament.

Jo Marie se îndoia că ei îl auziseră. Când îşi îndreptă privirea spre el, descoperi că Andrew venea spre ea.

- Din câte-mi amintesc, înţelegerea noastră a fost că nu voi mai încerca să-ţi vorbesc atâta timp cât Kelly poartă inelul meu de logodnă.

Ochii ei îl priviră plini de fericire.

- Atunci, hai să lămurim totul, spuse el conducând-o în bucătărie, unde aruncă inelul la coşul de gunoi.

Jo Marie oftă. Andrew tocmai aruncase două sute de mii de dolari. Inelul avea cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată.

- Inelul era un fals, ca şi logodna, o linişti el.

încă incapabilă să realizeze ceea ce-i spunea, Jo scutură din cap pentru a-şi limpezi gândurile.

- Ce-ai spus?

- Logodna nu era reală şi nici sticla aceea pe care am numit-o diamant.

- De ce? îl întrebă ea ameţită.

El o luă în braţe.

- încă înainte de Ziua Recunoştinţei, îmi pierdusem orice speranţă de a te reîntâlni. Am încercat să mă conving că acele clipe minunate fuseseră numai un vis şi că numai un joc al destinului ne făcuse să ne întâlnim, pentru ca apoi să ne despartă.

I se părea normal să se afle în braţele lui. Ochii ei se umplură de fericire amintindu-şi clipele acelea minunate, pe care nu le va uita niciodată.

- Nici eu nu mai speram să te găsesc, recunoscu ea pe un ton blând. însă m-am gândit tot timpul la tine.

El o sărută tandru, gustând dulceaţa buzelor ei. Ca şi cum i-ar fi fost greu să se oprească, respiră adânc şi îşi rezemă bărbia de fruntea ei.

- Am întâlnit-o pe Kelly chiar de Ziua Recunoştinţei, în casa părinţilor ei, şi mi-am dat seama că este nefericită. Eram apropiaţi prin gradul de rudenie şi i-a fost uşor să-mi povestească totul. Mi-a spus că de luni întregi este îndrăgostită de Mark. Cel mai rău era faptul că avea convingerea că el îi împărtăşea sentimentele, dar nu-i spunea nimic din mândrie. Aparent, fratele tău avea idei ciudate despre sănătate şi poziţie socială.

- Abia învaţă să-şi stăpânească firea, murmură Jo Marie prinsă în vraja braţelor lui Andrew. Dă-i puţin timp, zise ea, ştiind că prietena ei va fi a lui Mark pentru tot restul vieţii.

- I-am spus lui Kelly că ar trebui să-l pună la încercare şi dacă se va arăta interesat de ea, Mark va face primul pas. Şi a încercat mereu acest lucru.

- Fratele meu este extrem de încăpăţânat.

- Mi-e teamă că m-am angajat în această falsă logodnă fără să mă gândesc la consecinţe. Am crezut că Mark nu va mai lupta şi va sta deoparte, lăsând-o să se mărite cu un alt bărbat. Dacă o iubea cu adevărat, m-am gândit eu, se va opune cu vehemenţă.

- Dar aşa s-a întâmplat!

- Da, recunoscu Andrew, m-am înşelat. Mark o

iubeşte atât de mult pe Kelly încât era în stare să se sacrifice pentru ca ea să aibă ceea ce-şi doreşte. Mi-am dat seama de asta la petrecerea de Crăciun. Atunci, eram disperat. Te regăsisem şi fiecare clipă a acestei farse mă chinuia îngrozitor. Disperat, am încercat să discut cu Mark. însă n-a mers nici asta. A crezut că-l atenţionez în ceea ce-o priveşte pe Kelly şi mi-a spus s-o fac fericită, sau voi suporta consecinţele.

Ironia situaţiei era aproape comică.

- Ah, dragostea mea, ce-aş fi făcut dacă nu erai sora lui Mark? Buzele lui o mângâiară tandru, parcă aşteptând clipa în care o va săruta plin de dorinţă. Am fost pus într-o situaţie imposibilă pe care nu mi-o imaginasem niciodată. Femeia care-mi stăpânea gândurile şi îmi apărea în vise se afla lângă mine şi eu nu o puteam atinge.

- Te iubesc, Andrew. Te-am iubit din clipa în care m-ai sărutat pentru prima dată. Am ştiut încă de atunci că tu eşti bărbatul care îmi e sortit pentru întreaga viaţă.

- A fost cea mai scumpă lecţie pe care am primit-o de-a lungul vieţii mele, spuse el strângând-o în braţe. Apropierea lui o făcea să nu mai poată respira. Nu te voi mai lăsa niciodată să pleci de lângă mine. Sunt al tău pe veci, Jo Marie, chiar dacă mă vrei sau nu. Trebuia să am încredere în tine pentru că m-ai aşteptat atât de mult. Dumnezeule, mi-am imaginat că te vei îndrăgosti de Jim Rowden, şi cel mai greu lucru era faptul că nu te puteam învinovăţi de asta. Mă chinuia gândul că mă vedeai într-o lumină sumbră.

- îmi va trebui toată viaţa pentru a-ţi povesti prin ce am trecut, spuse Jo Marie sărutându-l.

- Dragostea mea. O mângâie şi o strânse şi mai tare la piept, încât Jo Marie simţi că se sufocă în braţele lui. Dar nu-i păsa. Andrew o ţinea strâns în braţe şi-i promise că nu-i va mai da drumul niciodată.

- Am ştiut de la început că ceva nu este în ordine între tine şi Kelly, murmură ea sărutându-l din nou.

- Am învăţat multe din această experienţă, se confesă Andrew. Credeam că înnebunesc pe zi ce trecea. Voiam mai mult decât să-mi petrec viaţa cu tine. Voiam să văd cum copiii noştri cresc în braţele tale. Voiam să îmbătrânesc alături de tine.

- Oh, Andrew, spuse ea îmbrăţişându-l cu lacrimi de fericire pe obraji.

- Te iubesc, Florence Nightingale.

- Şi tu, Andrew Beaumont, vei fi întotdeauna bărbatul visurilor mele.

- Pentru totdeauna? o întrebă el neîncrezător.

îşi lipi buzele de ale lui.

- Pentru eternitate, îi promise ea în şoaptă.

*
* *

- Ulcer? întrebă Jo Marie surprinsă.

- Din cauza stresului în care am trăit, probabil, se apără Kelly.

Stăteau toţi patru în living, bând cacao fierbinte. Kelly lua câte o înghiţitură din cana cu lapte, scârbită de gustul acestuia. însă ochii îi străluceau de fericire când îl privea pe Mark stând lângă ea şi protejându-i umerii cu un braţ.

- îmi pare rău pentru toate astea, Jo Marie, continuă Kelly. Sunt vinovată. N-am ştiut prea bine ce se întâmpla între tine şi Andrew. Dar mi-a spus că este îndrăgostit de tine şi că doreşte ca această mascaradă să înceteze cât mai repede.

- Te simţi vinovată? o apostrofă Mark. Cum crezi că m-am simţit eu sărutând logodnica unui alt bărbat?

- Aşa cum ne-am simţit eu şi Jo Marie, i-o întoarse Andrew, amuzat.

- Stii, Beaumont, acum, că te vei căsători cu sora mea, cred că nu eşti o persoană chiar atât de nesuferită.

- Este încurajator.

- Cu siguranţă, din moment ce ar fi mai bine să stăm împreună în faţa altarului.

Trei perechi de ochi îl priviră plini de uimire.

- O nuntă dublă? Are sens, nu-i aşa? Toţi patru am trecut prin multe încercări. Este normal să începem o nouă viaţă tot împreună.

- Si asta cât mai curând, spuse Mark nerăbdător. Chiar în ianuarie.

Totul se întâmpla atât de repede, încât Jo Marie nu reuşise să realizeze faptul că Andrew o iubea şi că de acum înainte îşi va petrece viaţa alături de el.

- De ce nu? râse ea. Era şi timpul să punem lucrurile la punct.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Andrew. Străbătuseră un drum lung, toţi patru, dar reuşiseră să treacă peste îndoieli şi peste încercări grele. Acum vieţile lor erau pline de fericire şi de promisiuni pentru viitor.

Sfârşit

*

* *